

BOGOLJUB.

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE.

Izhaja začetkom vsakega mesca

Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Stane: za celo leto K 2.-; za Nemčijo K 2.50;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3.-.

Spisi in dopisi se pošiljajo uredništvu;
naročnina in darovi pa upravnistvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnega mesca.

Kakor hrepeni jelen po sludenčnici,
tako hrepeni moja duša po tebi, o Bog!

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisanega in gotovo bo zadovoljen. 3661 ex 1911

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. L. Vilhar, urar.

Naše gospodinje!!! Zahtevajte vedno pri vseh trgovcih

Kolinsko kavino primes

v korist obmejnih Slovencev.

733

Denarni promet do 31. decembra 1911
čez 82 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. decembra 1911
čez 22 milijonov kron.

Ljudska posojilnica registrirana zadruga z neomejeno zavezo

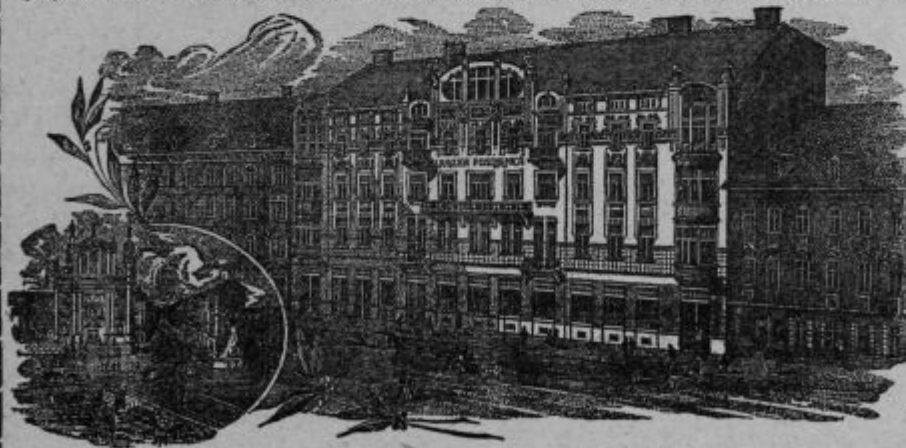
Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odstotkov brez

kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vložnih 100 kron čistih K 4-50 na leto.

Lastna glav.
K 704.939-27

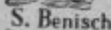
Za nalaganje po pošti so poštno-hran. položnice na razpolaganje. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadržnikom posojila proti vknjižbi z in brez amortizacije, na osebni kredit (proti poroštvu) in zlasti vrednostnih papirjev. Menjice se nakulant. eskomptirajo.

MARLIN TRG.

Fran Povše, komercialni svetnik, vodja, graščak, državni in deželni poslanec, predsednik. Josip Šiška, stolni kanonik, podpredsednik. Odborniki: Anton Belec, posestnik, podjetnik in trgovec v St. Vidu n. Ljubljano. Dr. Josip Dermastla. Anton Kobl, posestnik in trgovec, Breg p. B. Karol Kauschegg, veleposestnik v Ljubljani. Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani. Ivan Kregar, hišni pos. v Ljubljani. Fran Leskovic, hišni pos. in blagajnik „Ljudske posojilnice“. Ivan Pollak ml., tovarnar. Karol Pollak, tovarnar in pos. v Ljubljani. Gregor Šlibar, župnik na Rudniku.

„SLOVENEČ“, sobotna izdaja, stane 7 kron na leto.

1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K; 1 kg bolj-
šega 2-40 K, **polbelega** 2-80 K, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5-10 K, 1 kg
izredno finega **snežnobelega**, skubljenega 6-40 K in 8 K; 1 kg **siyega puha**
0 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K; najfinejši **prсни puh** 12 K. — Pri 5 kg
se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega,
jako trepežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica**
z **dvea blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim,
16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K;
10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3-50 K, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K
v **Dešenici 766 Sumava Češko**. — Zamenjava in frankovrnitev dopuščena,
jajče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

Pozor! 1451 Čitaj! Biljinski eliksir

je napravljen iz najboljših zdravilnih gorskih bilin in po zdravniških strokovnjakih preizkušen kot najboljše zdravilo proti vsem boleznim **želodca, črev, jeter, ledvic in vranice**. Zdravi najbolj zastarele bolečine v želodcu, odstranjuje krče, daje slast in pospešuje prebavo, čisti kri, pomirjuje živce ter jači in krepi ves život. Zato naj ga naroči vsaka hiša. Na razpolago mnogo priznanic in zahvalnic. Pošilja se po povzetju ali predplačilu zneska:

3	vel.	ali 12 mal.	stekl.	franko vsaka	pašta 5/20 K
6	"	24 "	"	"	8/60 K
9	"	36 "	"	"	12/60 K
12	"	48 "	"	"	16/20 K

Dobiva se samo pri meni.
Prosim naj se točno naslavlja:

Lekarna pri
Spasitelju.
Koprivnica,
Hrvatsko.

**Pri nakupu
gvanjnega blaga
v Ljubljani**

najdete veliko zalogo za moške in ženske obleke, kakor tudi perilnega blaga, novosti v rutah in šerpah, kakor tudi vse drugo v to stroko spadajoče blago v doli imenovanih trgovinah

kjer je vsakdo dobro in prijazno postrežen

R. Miklauc

Stritarjeva (Spitalska) ulica št. 5

Pri Škofu

odslej Pred škofijo štey. 3

poleg knezoškofijske palače

Pri Miklavžu

Medena ulica zraven loterije

2682 15

Naročajte in priporočajte
Petra Barbariča!

Nevezan 1 K, vezan 1.50 K, lepše 1.90 K.

Koledar in nameni apostolstva molitve.

I. Namen molitve od sv. Očeta odločen za mali srpan: Spreobrnjenje Kine.

II. Posebni nameni za vsak dan:

1	Ponedelj.	Teobald pušč. Julij	Ognja in domačih nesreč, reši nas, o Gospod
2	Torek	Obiskovanje B. D. Marije	Da bi B. D. Marija tudi nas in naše hiše obiskala
3	Sreda	Helijodor škof	Ugodno vreme
4	Četrtek	Urh škof	Naši škofje in duhovni pastirji
5	Petek	Ciril in Metod	Zedinjenje iztočne cerkve z zapadno
6	Sobota	Izaija prerok	Mlačni v veri
7	Nedelja	Vilibald (Sv. Kri)	Večne smrti reši nas o Gospod
8	Ponedelj.	Elizabeta kraljica	Kat. cerkev na Portugalskem
9	Torek	Veronika dev.	Naši cerkveniki in ključarji
10	Sreda	Amalija	Naši župani
11	Četrtek	Pij I. papež	Cerkvene razmere v Istriji
12	Petek	Mohor in Fortunat	Družba sv. Mohorja
13	Sobota	Marjeta dev.	Vse sv. Marjeti posvečene cerkve in fare
14	Nedelja	Bonaventura	Sinovi sv. Frančiška
15	Ponedelj.	Henrik cesar	Krščanski vladarji
16	Torek	Škapulir Karmelski	Širjenje škapulirske bratovščine
17	Sreda	Aleš	Domači reveži
18	Četrtek	Friderik, Kamilo Lel.	Bolniki in bolnišnice
19	Petek	Vincencij Pavl.	Sinovi in hčere sv. Vincencija
20	Sobota	Elija prerok	Treska in hudega vremena reši nas, o Gospod
21	Nedelja	Praksedis	Družbe sv. Vincencija
22	Ponedelj.	Marija Magdalena	Spreobrnjenje očitnih grešnikov
23	Torek	Apolinar, Liborij	Krščanski pisatelji
24	Sreda	Kristina	Krščanske služkinje
25	Četrtek	Jakob ap. Krištof	Kat. cerkev na Španskem
26	Petek	Ana, mati Marije D.	Krščanske matere
27	Sobota	Natalija muč.	Katoličani, kateri živijo med razkolniki
28	Nedelja	Viktor	Potrpljenje v nadlogah
29	Ponedelj.	Marta	Dela usmiljenja
30	Torek	Abden in Senen	Katoličani v Perziji
31	Sreda	Ignacij Lojolski	Sinovi sv. Ignacija. Umrli v malem srpanu.

Odpustki mesca julija 1912.

2. Torek. Obiskovanje Marije Device. Tretjerednikom vesoljna odveza. Popolni odpustek udom rožnivenške bratovščine.

4. Četrtek, prvi v mescu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnj. Telesa v bratovski ali farni cerkvi.

5. Petek, prvi v mescu. Sv. Ciril in Metod. Popolni odpustek: a) udom apostolstva sv. Cirila in Metoda, danes ali v osmini; b) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in spravnemu sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen sv. očeta; c) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega danes ali prvo nedeljo pod navadnimi pogoji; d) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor četrti dan.

7. Nedelja, prva v mescu. Sv. Lovrencij Brindiški. Popolni odpustek: a) udom bratovščine sv. rožnega venca, 1. če v bratovski cerkvi molijo na namen svetega očeta, 2. če so pri mesečni procesiji, 3. če nekaj časa molijo v bratovski cerkvi pred izpostavljenim Najsvetejšim; b) tretjerednikom.

8. Ponedeljek. Sv. Elizabeta, kraljica portugalska. Popolni odpustek tretjerednikom.

9. Torek. Sv. Nikolaj in tovariši. Popolni odpustek tretjerednikom.

14. Nedelja. Sv. Bonaventura. Popolni odpustek: a) Tretjerednikom; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 4. dan.

16. Torek. Marija Devica karmelska. V karmelskih cerkvah popolni odpustek tolikrat, kolikorkrat obiščemo cerkev in molimo v namen svetega očeta. Odpustke moremo obrniti vernim dušam v prid. Udje škapulirske bratovščine dobé en popolni odpustek v farni cerkvi, če ne morejo obiskati karmelske redovne cerkve.

19. Petek. Sv. Vincencij Pavlanski. Popolni odpustek: a) Udom družbe sv. Vincencija danes ali v osmini; b) udom svetega Detinstva, ako po prejemu svetih zakramentov molijo za razširjanje »Defanja sv. Detinstva«.

20. Sobota. Sv. Elija, prerok. Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine M. b. v bratski ali farni cerkvi.

22. Ponedeljek. Sv. Marija Magdalena. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 4. dan.

24. Sreda. Sv. Frančišek Solan. Popolni odpustek tretjerednikom.

Po kaj na Dunaj?

Velika važnost evharističnega kongresa za nas Slovence.

Priprave za evharistični kongres so v polnem tiru. Po celi Avstriji in tudi izven nje se pridno pripravljajo na to veliko prireditve. Pa ne samó Evropa, marveč tudi Amerika in Afrika, da, vsi deli sveta bodo na kongresu zastopani. Iz Egipta (Afrika) je že pri-glašanih 50 udeležencev. Kolikor se dá po pripravah soditi, bo dunajski evharistični kongres cerkvena slavnost, kakršne svet še ni videl.

Spričo tega splošnega zanimanja za kongres se zdi, da med nami Slovenci ni posebnega ognja za udeležbo. Vzroki so različni: Ta nima denarja, oni ne časa, tretji ne gre rad med Nemce, četrti bi šel rajši na kako božjo pot itd.

Sprva se je napovedovalo drugače. Zato tudi nismo hoteli posebno pritiskati za udeležbo in ljudem sile delati. Tega tudi zdaj nečemo. A toliko naj bi nas pa le bilo, da bomo vsaj častno zastopani. Za zborovanje nam je odločena frančiškanska cerkev, ki je menda nekako tako velika kakor frančiškanska v Ljubljani ali le nekaj manjša. To cerkev naj bi vendar — Slovenci iz vseh škofij — vsaj za silo napolnili.

Šli naj bi na Dunaj predvsem taki, ki lahko zmorejo in utegnejo in ki so nekako poklicani ter posebno pripravní in sposobni za kaj takega. To je — poleg duhovnikov, ki se morejo od doma odtrgati — najprej naša katoliška inteligenca, podomače: naša gospóda. Ta naj bi bila na kongresu navzoča kolikor mogoče polnoštevilno. Dalje zlasti bolj premožni in veljavni možje: posestniki, trgovci ali obrtniki, posebno še župani, občinski za-

stopniki naših mest in vasi, oziroma kdo drug iz njih družin. Potem pa posebno mladi ljudje (seveda ne otroci), ako jim »cesar dovolí«: bogoslovci, dijaki, pa tudi drugi mladeniči (družbeniki, Orli in drugi). Istotako dekleta, katere zmorejo in utegnejo. Želeti bi bilo, da bi bil zbran na kongresu cvet našega naroda!

Mimogrede bodi povedano: Iz katerekoli družbe ali društva bo kak zastopnik, je prav, če vzame s seboj zastavo. Osrednji dunajski odbor vabi, da naj pridejo udeleženci z zastavami. Zastava je viden znak organizacije; in ker imamo Slovenci zelo razvito organizacijo, je prav, da to tudi na Dunaju pokažemo.

Seveda izključen od udeležbe ni nikdo, marveč povabljen vsak, kdor more in ga veseli. Odločno odsvetovati bi bilo le starim, bolehnim in betežnim, ker naval ljudstva bo velik; in za take v toliki gneči ni.

Gospóda lahko gre v svoji navadni obleki; priprostim ljudem se priporoča narodna noša, če si jo morejo preskrbeti. Če pa ne, naj pa to nikogar od udeležbe ne zadržuje.

Nikakor pa ni potrebno znanje nemščine. Brez nemščine se bo čisto lahko izhajalo. Nemških, francoskih, angleških in druge vrste govorov itak ne bomo mogli poslušati. V cerkev sv. Štefana, kjer bodo glavna zborovanja, gre, če se do zadnjega koticčka napolni, kakih 10.000 ljudi. Na kongresu pa bo nekaj stotisoč ljudi. Torej ne bo niti vsak deseti mogel priti v to cerkev.

Zato so pa raznim narodom odločene posebne cerkve, in nam Slovincem, kakor že

povedano, tudi. Pri procesiji bomo skupni; cerkvena opravila pa bomo imeli zase.

In s tem pridemo do glavne stvari, ki jo imamo danes povedati:

Skrbeti moramo, da bomo imeli kar največ mogoče duhovnega dobička od kongresa. In sicer najprej oni, ki bodo samitam, potem pa tudi vsa naša domovina.

To je glavna stvar pri celem kongresu!

Prav je, da čedno nastopimo; a samo postavljat se hoditi na Dunaj, je premalo. — Tudi ogledali si bomo Dunaj in njegova glavna znamenitosti. Razdeljeni bomo v več skupin, in vsaka skupina bo imela svojega vodnika in razkazovavca. A samo Dunaj hoditi gledat in samo preljudi »ferbc« pasti, to tudi ne sme biti končni cilj našega pota. Kdor si hoče Dunaj prav temeljito ogledati, ta naj bi šel par dni prej tja! Nikakor pa bi ne bilo prav, da bi medtem, ko bodo v »naši« cerkvi govori in pobožnosti, naši ljudje samo po mestu štrkali, govorniki pa prazni cerkvi govorili. To bi ne bil evharistični kongres. Saj ne bomo turisti, ampak kongresisti.

Mi moramo od shoda kaj imeti! Le potem se v resnici izplača hoditi na Dunaj.

In priložnost, da duhovno kaj pridobimo, bo lepa: Cel kongres bo nekaj velikanskega **mednarodnega katoliškega shoda**. Za nas Slovence bo pa v naši cerkvi posebej **slovenski katoliški shod**. V nečem se bo sicer ta shod ločil od navadnih »katoliških shodov«. Pri drugih katoliških shodih se namreč govori o vseh zadevah in panogah katoliškega življenja. Tu se bo pa govorilo le o strogo cerkvenem, verskem življenju.

Presveta Evharistija je središče vsega verskega življenja. Če živega Boga, med nami pričujočega, vredno častimo, moramo biti sploh dobri kristjani. Saj okoli njega se suče in nanj meri končno vsaka pobožnost.

Zato bomo na shodu imeli priložnost govoriti in razpravljati o verskem življenju med nami sploh. **To bo v resnici katoliški shod v ožjem, pa prav pristnem pomenu. Takega shoda Slovenci še nikdar nismo imeli.** Nikdar še nismo iz tega namena od vseh strani naše domovine duhovniki in laiki v tolikem številu prišli skupaj, da bi se posvetovali, kako bi mogli versko življenje in božje češčenje med nami povzdigniti. Sicer je nekako čudno, da se gremo o tem posvetovat na Dunaj, ki je izven naše ožje domovine. Prav bi bilo, če bi se tudi doma v ta namen in v tolikem

številu sešli. A doma doslej ni bilo nikdar take prilike, ali pa je nismo znali poiskati. Dunajski kongres nam daje to priliko. Porabimo jo!

V cerkvi frančiškanski bomo imeli torej skupna sv. opravila: sv. maše, litanije, ki jih bodo imeli naši škofje in drugi cerkveni dostojanstveniki; primerne govore bodo pa imeli izbrani govorniki iz vseh slovenskih škofij.

Kakega programa danes še ni mogoče objaviti. Toda neke misli, nekaj začasen načrt, o čem naj bi se govorilo in razpravljalo, bodi dovoljeno tukaj javnosti predložiti:

1. Kaj vidi Jezus iz tabernakelja po Slovenskem.
2. Kako povzdigniti med Slovenci češčenje sv. R. T. in s tem versko življenje sploh.
3. Vnanje ravnanje z Najsvetejšim.
4. Vzgoja novega rodu (mladine) s pomočjo pogostega sv. obhajila (Marijinih družb in vrtcev).
5. Kako pridobiti moške za pogostejše prejetje sv. zakramentov.
6. Katoliška inteligenca in versko življenje (praktično katoličanstvo).
7. Karitativno delo — sad sv. obhajila.

To so nekatere misli, nekateri predmeti, o katerih bi bilo vredno in primerno na kongresu govoriti. Kdor ima še kako drugo misel in željo, naj jo naznaní pripravljenemu odboru.

Visoko znanstvenih in teoretičnih razprav menda na našem slovenskem zborovanju ne bo kazalo imeti. Te bodo po drugih sekcijah, kamor bodo lahko prišli tisti, katere bodo zanimali. Nam najbolj kaže, da smo praktični.

Sklepe teh razprav pa bomo ponesli z Dunaja domu, da bo — kakor rečeno — vsa naša domovina sploh imela kaj sadu od evharističnega kongresa. — Če kongres v tej luči pogledamo, dobi za nas še vse večji pomen in veljavo.

Obenem pa naj udeleženci vzamejo s seboj tudi »Večno molitev«. Ker podnevi ne bo časa mnogo moliti, bomo napravili če ne več, vsaj eno noč ponočno skupno češčenje, pri katerem se bo molilo iz imenovane knjige in — pelo.

Da, tudi petja ne smemo pozabiti! Kakor je vselej in povsod, kadar in kjer smo skupno nastopili, donela naša pesem, tako

mora na Dunaju še posebno. Ni dvoma, da spravimo skupaj prav čeden zbor.*

Ker se nekateri bojijo tiste dni prav hude draginje, bodi povedano, kar in kakor so sporočili z Dunaja pripravljavnemu odboru v Ljubljano; namreč: da se ni bati nič posebne draginje. To nam daje upanje, da to pot ne bo veljal znani rek: Kdor gre na Dunaj, — naj pusti nekaj . . . zunaj! Zakaj brez tistega »nekaj« je malo težko po Dunaju hoditi.

Dodati je treba še to: Hrana in stanovanje se ne bosta naprej plačevala, ampak sproti. Sicer se bo skrbelo, da bomo kolikor mogoče skupaj prenočevali in skupaj obedovali, a plačevalo se bo posebe. Kdor ne bo zadovoljen s skupno mizo in si bo hotel kaj boljšega privoščiti, ali pa kdor bo v torbici prinesel kake »dobrote« z domačega ognjišča, oba si bosta lahko po svoje postregla.

Končno še to: Ker naši verni ljudje hodijo rajši na božja pota kakor pa v velika mesta — kar je le hvale vredno — zato bo dana po končanem kongresu tudi priložnost, poromati v Marijino Celje. Ta božja pot je kot zadnja točka že na splošnem programu celega kongresa. Pripravljavni odbor sicer ne more sprejemati že zdaj kakih prijav za to romanje. A vsi tisti naši rojaki, ki bodo to želeli — in teh bo gotovo več — se bodo v pravem času združili v eno skupno romarsko trumo in pohiteli k Materi božji marijoceljski. Saj bo res potrebno, da bo Ona s svojim božjim Sinom blagoslovila delo kongresa, da to ne bo samo pardnevna slavnost, ampak da bo kongres rodil trajne zlate sadove globočjega češčenja in poživljenega verskega življenja za vso Avstrijo, posebe pa še za našo slovensko domovino.

Obrok za priglašanje je podaljšán (v ljubljanski škofiji) do 15. julija. V tem času se lahko še marsikdo odloči za udeležbo. — Imajo pa ljudje to navado, da se prav hitro oglašat šele takrat, ko gre določeni čas že h koncu, ali pa šele, ko je ta čas že minul. In če se jim tedaj sprejem odreče, pa tožijo in žalujejo. Bo že mogoče pozneje tudi še iti na Dunaj; a vprašanje je, če se bo stanovanje dobilo. Zato opozarjamo, da naj se vsak dosti začasa premisli, da se ne bo pozneje kesal.

Gotovo je, da Dunaja ne bo mogoče več zlepa kdaj za tako nizko ceno videti, kakor

Vsi pevci, ki bodo šli na Dunaj, so lepo prošeni, da naj se v kratkem priglasijo g. Lovru Hafnerju, organistu v št. Vidu nad Ljubljano, ki je vodil naše petje tudi pri marijanskem kongresu v Solnogradu, kjer se je naša pesem posebno odlikovala. Vsak naj pove, kateri glas da poje.

sedaj. Ravnotako je gotovo, da tako veličastne, velikanske, prekrasne in vzpodbudne cerkvene slavnosti ne bo več prilike gledati kakor bo ta.

Ženske imajo nekaj pomisleka zoper udeležbo, ker ne bodo smele iti v procesiji. Seveda se ženskam čudno zdi, da bi one enkrat ne smele biti zraven, kjer je kaka pobožnost. A ta pomislek prav nič ne velja. Tudi v Lurdu ženske ne gredo v procesiji, pa se niso nič pritoževale, saj so procesijo — še bolje videle. Ceste, po katerih bo šla procesija, so dolge in široke; in gotovo je, da bodo vse, katere bodo imele znake in še posebno one, ki bodo v narodni noši, dobile tak prostor, da bodo lahko vse videle. Pomislite, da je bilo na kongresu v Kolinu samih moških 60.000 v procesiji. In na Dunaju jih gotovo ne bo manj, ampak rajši več. Če bi še vse ženske šle v procesiji, bi procesije ne bilo konec. Zatorej se le potolažite in pomirite; za to boste ravnotako zadovoljne.

Do 15. julija je torej čas odločitve. Med tem časom naj se še krepko poagitira za udeležbo.

Kdor še misli iti, naj se prihlasi brez odloga!

Nekaj podrobnih naznanil o kongresu.

Otroška slavnost skupnega sv. obhajila o priliki kongresa bo gotovo posebno mikavna in ganljiva; skupno obhajilo mladine je določeno za 13. dan septembra. Za vsako župnijo so izbrali prav v ta namen poseben odbor, ki bo skrbel, da bodo otroci v domači župnijski cerkvi prejeli sv. obhajilo; poleg tega bo pa še skupno obhajilo na zato prirejenem vrtu kneza Schwarzenberga. Tu sem bodo povabljeni v prvi vrsti otroci raznih zavodov in vzgojevališč. Na vrtu bo prirejanih več oltarjev; otroci s posebnimi znaki na prsih se bodo porazdelili v oddelke po 200 in 200. — Tuji udeleženci. Iz Angleške je prijavljenih že čez 1000 gostov; tudi Amerika bo imela svoje zastopnike. Iz Pariza bo došlo 300 oseb z nadškofom Amette. Belgijcev se je prijavilo 500; več oseb bo prišlo iz Carigrada, iz Španije, iz Egipta, Male Azije itd. — Kardinali na kongresu. Doslej so priglašeni: Kardinal Amette iz Pariza, kardinal Ferrari iz Milana, kardinal Fischer iz Kolina, kardinal Skrbensky iz Prage, kardinal Katschthaler iz Solnoграда, kardinal Bauer iz Olomuca, kardinal Kopp iz Breslave. — O gri. 18. maja so imeli v beli dvorani katoliškega kluba v Budimpešti veliko zborovanje radi udeležbe na kongresu. Navzočih je bilo pet članov cesarske hiše, mnogo škofov in dostojanstvenikov. Krasen

je bil govor nadvojvodinje Izabele, ki je rekla ob sklepu: »Kongres naj nam bo skupna močna molitev, v kateri se bodo združili avstrijski narodi, da počaste svojega evharističnega Zveličarja!« — Kot zastopnik svetega očeta na kongresu je imenovan kardinal Viljem van Rossum. Rojen je bil leta 1854. na Holandskem; za kardinala v Rimu je bil imenovan 27. novembra 1911. — Lepo uspelo zborovanje kot pripravo za evharistični kongres na Dunaju so imeli tudi v Pragi; enako sporočajo iz Celovca, iz Inomosta, Gradca in drugih avstrijskih mest, da je navdušenje za evharistično slavlje na Dunaju prešlo med vse sloje. — Veliko udeležencev se je oglasilo osobito na Bavarskem. V Rimu deluje posebna sekcija za mnogobrojno udeležbo; na čelu ji je princ Hohenlohe. — Cerkev vednega čenja, ki naj bi se po želji kardinala Nagla zidala na Dunaju, naj bi bil spomin na veliki evharistični kongres. V to bi se porabili darovi in pa preostanek dohodkov pri evharističnem kongresu. Seveda je vprašanje, če stroški ne bodo večji od prejemkov. Vsekako pa se misli nasvet kardinalov izvesti tako ali tako.

Red pri procesiji evharističnega kongresa.

O priliki evharističnega kongresa na Dunaju bo dne 15. septembra tudi procesija. Procesija bo šla po raznih dunajskih ulicah. Na Ringu bo sv. maša na prostem, pri kateri bo tudi cesar s svojim spremstvom. Odbor je izdal za to procesijo sledeča pravila:

Za procesijo smejo iti samo moški; otrok ne bo dovoljeno seboj jemati. Prijavljajo naj se za procesijo skupine, ne posamezniki. Take skupine so društva, ki prijavijo svojo udeležbo, potem osebe, ki se hočejo procesije udeležiti iz kakega kraja ali okoliša pod vodstvom kake osebe, osebe, ki pridejo skupno s kakim posebnim vlakom in take proste družbe. Posamezne osebe, ki se hočejo procesije udeležiti, naj se pridružijo kakšni skupini.

Vsem skupinam bodo prideleni reditelji. Ti reditelji bodo udeležence sprejemali na kolodvoru in jim pokazali stanovanja. Vsaki skupini se bo odkazalo posebno zbirališče, kjer se bodo udeleženci zbirali, da odkorakajo potem skupno na mesto, kjer počakajo procesije. Ta mesta bodo v stranskih ulicah, tako, da bo udeležencem omogočeno vstopiti ob dotičnem trenutku v procesijo na zanje določeno mesto.

Red procesije se bo seveda šele pozneje natančno določil, kadar dospejo vse prijave. Določeno pa je že, da bodo prva v sprevedu

dunajska društva. Za temi nastopijo skupine iz dunajskih župnij. In nato pridejo skupine iz posameznih avstrijskih dežel po abecednem redu. In v teh skupinah se udeleženci zopet lahko razdele po skupinah v abecednem redu posameznih krajev.

Posamezne osebe, če se ne pridružijo kakemu društvu, naj se udeležijo spreveda pri skupini svoje dežele.

Za skupinami iz avstrijskih dežel pridejo skupine iz dežel ogrske krone, Bosne in drugih držav.

Nato pride glavna skupina procesije, katere središče bo duhovščina, opati in prelati, škofje in kardinali z Najsvetejšim. Nato cesar in cesarski dvor.

Procesijo sklenejo potem velike dunajske društvene organizacije.

Po skušnjah s prejšnjih kongresov se pričakuje do 100.000 udeležencev.

Ker dajo natančne priprave za procesijo, določitev prostorov za posamezne skupine in uvrstitev v spreved, določitev rediteljev in drugo odboru silno veliko dela, prosi odbor, da se prijave h kongresu čim prej dpošljejo, in sicer najkasneje do 15. julija.

Društva naj vzamejo seboj zastave. Glede obleke ni nobenih predpisov. Priporoča se pa udeležba v narodni noši, da se pokaže tako tudi na zunaj značaj dežele, h kateri pripadajo udeleženci. Drugi naj pridejo v praznični, če mogoče temni obleki.

Katoliški visokošolci za evharistični kongres.

Katoliška dijaška društva, med njimi tudi slovenska »Danica«, so izdali sledeči poziv svojim tovarišem:

Sobojevniki!

Evharistično leto se je za nas pričelo, čas velikega kongresa se približuje. Povsod se vzbuja velikansko zanimanje. Avstrijski narodi se pripravljajo za to veliko slavnost krščanske vere. Dijaštvo Avstrije, dijaštvo celega sveta! Obračamo se na vas v imenu dunajskih visokošolcev. Dijaki so bili, ki so 12. septembra 1683. s svojo hrabrostjo na dunajskih okopih pomagali odbiti zakletega sovražnika in rešiti zapadno kulturo pogina. Dijakov ne sme manjkati 12. septembra 1912., ko se bo na zgodovinskih tleh, slavnih radi zmage nad tedanjim sovražnikom, praznovalo zopetno prebujenje krščanskega duha.

Z ozirom na to je v programu kongresa pripravljeno sekcijsko zborovanje visokošolcev za razgovor o

dijaško-verskih problemih; nadaljna posvetovanja se lahko priklopijo. Mednarodnost Cerkve mora najti svoj izraz in svoj vzor v vzajemnem stiku in pomenkovanju akademičnega dijaštva raznih dežel in narodov.

Za ureditev vseh dijaških zadev pred kongresom in na njem se je ustanovil komite, obstajajoč iz zastopnikov vseh katoliških dijaških organizacij na Dunaju. Ta ima nalogo določiti zgoraj omenjene prireditve v njihovih podrobnostih, iti zunanjim tovarišem že sedaj na roko z nasveti in jim pozneje oskrbeti bivanje v cesarskem mestu, bogatem zakladov umetnosti in kulture, spomina vredno in prijetno. Komite si bo prizadeval, da bo po možnosti olajšal revnejšim tovarišem udeležbo. Prosi se, naj se vsa vprašanja radi kongresa naslavlajo na dijaški komite (Osrednja pisarna za evharistični kongres, Dunaj I., Stephansplatz 5), ki bo rad dajal vsa zaželjena pojasnila in bo gostom v vsakem oziru na razpolago. Vprašanja se pošiljajo komiteju lahko

v vseh jezikih monarhije, v vseh svetovnih jezikih ali tudi v esperantu.

Katoliške visokošolske organizacije! Na vas, poklicane zastopnike velikega dela dijaštva, apeliramo, da skrbite za vas vredno in pomenu svetovnega kongresa primerno zastopstvo, da v vašem krogu poudarjate pomen te velike slavnosti in omogočite udeležbo kolikor mogoče številnim tovarišem.

Sobojevniki katoliškega svetovnega naziranja! Od vas zahtevamo, da tukaj svoje versko prepričanje v dejanju pokažete in veliki stvari na ljubo prevzamete nase težave, ki so v zvezi z udeležbo kongresa. Spominjajte se svojih visokih idealov! Vas pričakuje katoliško ljudstvo v prvi vrsti med trumami onih, ki bodo s svojim dohodom pripomogli do uspeha velikanskemu podjetju. Katoliško dijaštvo celega sveta naj bo 12. septembra 1912. s svojim zgledom voditelj in vzor katoliški Avstriji.

Vse dunajske katoliške dijaške organizacije.

V svitu sv. hostije.

Kje sta srečala se prvič,
Jezus, tvoj pogled in moj?
Kje so moje vroče želje
prvič našle pokoj svoj?
Tam, kjer luč samotna, mila
tabernakelj je zlatila —
v svitu svete hostije.

Kje sem prvokrat spoznala,
kdo si ti in kaj je svet?
Kje sem tebi poklonila
rosnih juter prvi cvet?
Tam, kjer limbarji so beli
ob monštranci koprnili —
v svitu svete hostije.

Kje si me v ljubezni svoji
izmed tisočev izbral?
Kje zvestobo sem prisegla?
Kje si prstan zlat mi dal?
Kjer so rože se sklonile
nad ciborij in molile —
v svitu svete hostije.

Kje še zdaj me čaka sreča,
čista kakor gorski vir?
Kje po solzah in trpljenju
v dušo se naseli mir?
Kjer kadilo se dehteče
vpleta med voščene sveče —
v svitu svete hostije.

Kje najslajša bo selitev
z grenke zemlje v božji vrt?
Kje in kdaj bo najmilejša
in najblažja moja smrt?
V celici, ko boš posetil
zadnjikrat me in posvetil —
v svitu svete hostije.

M. Elizabeta.

Evharistični cveti.

Pij VI. in njegova tolažba.

V noči 19. svečana 1798 so prekucuhi v Rimu ujeli blagega papeža Pija VI. ter ga siloma tirali iz mesta. Oropali so ga popolnoma, celó ribiški prstan so mu potegnili s prsta. Ko je sveti oče prosil, naj ga vendar puste umreti v Rimu, so mu surovo odgovorili: »Umrje se lahko povsodi«. Nato so pogumnega, sivolasnega zagovornika cerkvenih pravic prepeljali v Sieno, potem v Firence in naposled v Valence na južnem Francoskem. Pero ne more popisati, koliko je pretrpel ta častitljivi, od starosti že ves oslabei mož. Kje pa je iskal in našel namestnik Kristusov tolažbe in pomoči? Nosil je po stari papeški navadi presv. Rešnje Telo v mali puščici na prsih. Iz tega nebeškega vira je zajemal slabotni starček junaštvo in pogum, dokler ga ni rešila smrt nadaljnjega trpljenja dne 29. avgusta 1799.

Pij IX. in njegova moč.

Približno pol stoletja pozneje je moral papež Pij IX. enake muke trpeti, kot njegov prednik Pij VI. Mesca novembra 1848 je v Rimu izbruhnila prekucija. »Proč s papežem! Živela republika!« tako so rjovelj prekucuhi. Že so krvoločneži zabodli papeževega ministra Rossija in ga umorili. Kričeč in jeze pihajoč dere druhal pred papeževo palačo Kvirinal ter jo srdito naskakuje. Vse izhode zapró, pri vratih zažgó ogenj, v okna začno metati kamenje; strelji se čujejo; pred stanovanje papeževo postavijo topove. Papeževega tajnika Palma zadene krogla, da se zgrudi mrtev na tla. Kardinal Lambruschini se reši z največjo težavo. Svetemu očetu žuga smrt na nevarnost. Krogla rče v njegovo sobo. Celo popoldne 16. novembra 1848 stoje štirje prekucuhi pred papeževo sobo z napetimi puškami ter čakajo, da streljajo na papeža, ako bi ga v sobi opazili.

In Pij IX.? Kje se mudi v teh groznih trenutkih, zapuščen od vsake človeške pomoči? Poglej tje v njegovo zasebno kapelo! Pred tabernakelnom kleči namestnik božji ter goreče moli k njemu, ki je obljubil: »Jaz ostanem pri vas do konca sveta«. Tukaj pred Zveličarjem najde blago srce višjega pastirja tisto vzvišeno moč, da moli s svojim nebeškim Učenikom: »Oče odpusti jim, saj ne vedó, kaj delajo!«

Blagi mož se v svojem upanju ni zmotil. Zadnji čas je bil, da je papež zbežal ter rešil svoje življenje. Kako zlodejstvo bi bilo, ko bi umorili divjaki maziljenca Kristusovega!

Ravno se pripravlja Pij IX. na beg, kar sprejme 21. novembra mal zaboječek, ki ga mu je poslal Peter Chertrouse, škof iz Valence. V zabočku je bila spravljena srebrna puščica, v kateri je Pij VI. med svojim progonstvom na Francoskem nosil presveto Rešnje Telo na prsih. Priloženo je bilo pismo, ki se je glasilo: »Kot dedič imena, vere, čednosti, poguma ter morda tudi trpljenja papeža Pija VI. bo Vaša Svetost gotovo rada sprejela ta sicer priprosti, vendar pa obenem dragoceni spominček, ki pa morda ne bo prišel zopet v rabo, tako upam. Toda kdo pozna tajne sklepe božje in preskušnje, ki jih je namenila božja previdnost Vaši Svetosti?« — Tako je pisal škof. Ni li bila morda ta srebrna, za sv. Rešnje Telo namenjena puščica migljaj božji, ki naj opomni sv. očeta, da naj zapusti večno mesto? Dejstvo je: Takoj po sprejemu te puščice se je odločil Pij IX. za beg. V noči od 24. na 25. novembra je ubežal papež na prav čudovit način s pomočjo francoskega in bavarskega poslanika. Sv. oče je položil presv. Rešnje Telo v puščico ter jo skril na prsih. Pod vidnim božjim varstvom je došel namestnik božji srečno do Gaete, neapolitanske trdnjave, kjer ga je kralj Ferdinand II. sprejel pod svojo zaščito.

Iz črtice se uči tudi ti to-le: Išči tolažbe in moči pred tabernakelnom, kjer biva tvoj najboljši prijatelj. On ti lahko pomaga in ti bo pomagal v najhujših stiskah.

Krasen zgled žive vere.

V bližini divnega »Gmündenskega« jezera na Zgornjem Avstrijskem stoji cesarski grad Ebenzweier. Pred petdesetimi leti je na tem lepem gradu kaj rad prebival nadvojvoda Maksimilijan, veliki mojster nemškega viteškega reda. Zvesto je spolnoval nadvojvoda svoje krščanske dolžnosti ter je dajal vsem najlepši zgled. Kot dobrega očeta so ga ljubili častniki, najemniki, služabniki.

Med služabniki se je nahajala tudi Josipina, mala kravja pastirica. Od otroških let sem je pasla grajske kravice in voliče; prebivala je v kravjem hlevu, kjer je tudi imela svojo priprosto posteljo; samo lesena pregraja je njeno ležišče ločila od ljubljene živinice.

Nekega jutra male Josipine ni bilo na spregled. Gredo gledat. Pastirica je ležala zelo bolna na postelji; tresla jo je huda mrzlica.

Za drugi dan so pripravljali veliko pojedino na gradu. Nadvojvoda je povabil na

obed vse bližnje častnike ter hišnega duhovnika-redemptorista. Pri obedu je prišel pogovor tudi na Josipino; hišni duhovnik je opomnil: »Opravila je danes sveto spoved; jutri ji bom prinesel sveto popotnico; pa sem v veliki zadregi.«

»Zakaj pa?« povpraša nadvojvoda.

»K bolnici morem edinole skozi kravji hlev. Vaša cesarska visokost morda komaj veste, da biva uboga deklica med svojo ljubo živinico; tak kraj pa ni posebno prikladen za presveto Rešnje Telo.«

»Prav imate,« odgovori nadvojvoda, »prenesite bolnico v grad!«

Po kratkem molku se ojunači dvorni maršal ter omenja, da bi to ne soglašalo z dvorno etiketo itd.

»Moj ljubi maršal,« reče nato nadvojvoda, »ako za kralja nebes in zemlje ni nikako ponižanje, da gre tje obiskat ubogo deklico, potem to ni zame nobena nečast, ako ga spremim tja. In mojim častnikom tudi ne bo škodovalo na časti, ako gredó z menoj.« Nato se obrne nadvojvoda k duhovniku, rekoč: »Ob kateri uri boste nesli sveto popotnico bolnici?«

»Ob sedmi uri, cesarska visokost.«

»Dobro. Jaz vas bom že čakal v kapeli.

Marijin vrtec v župniji Lorain v Ameriki. (Glej stran 232.)

»Mislim sem že na to,« odvrne duhovnik, »toda zdravnik odločno brani; on trdi, da bi bila to njena smrt.«

Nadvojvoda se je nato zamislil. Videlo se je, da išče dobre misli. Tudi častniki, ki so poslušali razgovor, so molčali. Po kratkem molku nadvojvoda živahno spregovori: »Tako bomo naredili. Ako mora naš Odrešenik na vsak način iti v hlev, ne sme iti sam; spremljali ga bomo jaz in vi, gospodje častniki kot častno spremstvo; odškodovati ga hočemo na ta način.«

Častniki so se začudeno spogledali; saj po večini niso imeli žive vere svojega gospoda.

In vi, moji gospodje — je nadaljeval obrnjen proti častnikom — »se boste zbrali pet minut pred sedmo uro pri vratih kapele kot častno spremstvo, toda vsi, in sicer v gala-uniformi s svečami v rokah.«

Tako se je glasilo mirno, toda odločno povelje, kakor je navadno poveljeval nadvojvoda vojaškim četam. Ni kazalo torej drugega kot ubogati.

Častniki so se nato razšli; nadvojvoda pa je dal dvornemu maršalu natančna povelja za drugo jutro. »Vsa služinčad,« je ukazal, »se zbere na dvorišču. Na vse zgodaj naj vhod v hlev okrasé z zelenjem; kraj, kjer

leži bolna deklica, naj ozalsajo z najlepšimi cvetlicami mojega vrta; tik postelje naj pa moj strežaj postavi mal oltarček ter ga olepša, kar le more.«

Dvorni maršal je nato odšel ter hitel, da izvrši naročilo v kratkem času, ki mu je bil še na razpolago.

Jutro naslednjega dne je bilo pusto in megleno; bilo je že v mescu novembru. Ob določeni uri zapusti duhovnik z Najsvetejšim kapelo. Takoj za njim stopa nadvojvoda tiho, zbrano. Visoki gospod, ki je sicer ljubil največjo priprostost, je bil to jutro opravljen s krasno uniformo kot veliki mojster nemškega viteškega reda; na prsih so se mu bliščali vsi njegovi redovi; ogrnjen je bil s prostornim, belim viteškim plaščem. Za njim gredo častniki v bliščečih uniformah z gorečimi svečami v rokah. Sprevod se pomika preko dvorišča, skozi vrtove in gospodarska poslopja proti hlevu. Milo se oglašja zvonček. Hlapci in dekcle pusté delo ter se pridružijo ginjeni sijajnemu sprevodu. Že so dospeli do lepo okrašenega hleva. Ležišče bolne deklice je bilo v samih lučih in bogato ozaljšano. Prišel je trenutek obhajila. Ko spregovori mašnik, sv. Rešnje Telo v roki držeč, besede: »Glejte, Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta« — so klečali nadvojvoda in častniki ponižno moleč na slami, ki so jo natresli tja v naglici; vsi pomisleki prejšnjega dne so izginili. Ta po-

nižni in vzvišeni čin je spodbodel najmrzlejša srca.

Ko je sveto opravilo minulo, je nadvojvoda spregovoril še nekaj tolažilnih besed bolni, toda presrečni Josipini. Nato se je vrnil sprevod nazaj na grad. Marsikaterega dobrega kmetiča in delavca so zalile solze, ko so videli nadvojvoda in častnike v bliščečih uniformah z vojaškim korakom mimo korakati.

Teotim.

Oče Damijan in njegovo veselje.

Leta 1889. je umrl na daljnem otoku Molokai O. Damijan, slavní apostol gobavih. Prostovoljno se je podal v cvetoči mladosti na ta otok, da bi posvetil vse svoje moči nesrečnim gobavcem. Celih 16 let je neumorno deloval med temi nesrečneži. Nobena žrtev se mu ni zdela pretežka, samo da je svojim ljubljencem mogel napraviti kakšno veselje. Vedel je, da bo prej ali slej tudi sam zapadel grozoviti gobavi bolezni, toda to ga ni plašilo. Ostal je na svojem mestu ter je hotel biti tudi pokopan na otoku, kjer je žrtvoval svoje življenje za uboge bolnike. Odkod pa je ta apostol črpal svojo občudovanja vredno požrtvovalnost in gorečnost? Sam piše: »Brez sv. Rešnjega Telesa bi nikakor ne mogel tukaj ostati; ker pa imam ljubečega Zveličarja tako blizo, sem vedno vesel ter lahko delujem za blagor svojih ljubljenih gobavcev.«

Naročilo.

Hej, rumeno žitno polje,
radost mojega srca!
Gledam te, in dobre volje
kri po mojih žilah polje
in srce se mi smehlja.

Glej, pšenični polni klas
s trudno glavo se priklanja,
bližnje žetve sladki čas
težko pričakuje, sanja, —
ko po poljski stezi v vas
pride kakor tih šepet
pesem rádnostnih deklet.

Oj dekleta, kadar žele
boste zlato mi pšenico,

naj odmeva vaša pesem
preko polja tja v gorico,
preko njiv v zeleni log,
daleč, daleč naokrog!

Naj hvaležna vaša pesem
se spominja vseh darov,
ki rodila jih je zemlja,
dal jih božji blagoslov!
A predvsem pa naj spominja
na skrivnostno se daritev,
kjer pšenično bode zrno
svečenikova molitev
spremenila v kruh neba,
v kruh življenja, — v Jezusa!

Fr. M.

Apostol Marijin.

(Jurij Belanžé.)

(Dalje.)

Preden je Kristus Gospod razposlal apostole po svetu, jim je dal potrebna navodila za apostolsko delovanje. (Mat. 10. pogl.)

In preden je naš junak nastopil dušno-pastirsko službo, si je poleg danih navodil sestavil še sam nekaj praktičnih načel, po katerih se hoče ravnati pri svojem delovanju. Navedemo jih par, da natančneje spoznamo njegovo globoko pobožnost in gorečnost:

1. Cilj vseh mojih misli, besed in dejanj ni nobena druga stvar, kakor edino to, da bi jaz sam in drugi ljudje vedno bolj ljubili našega Zveličarja in preblašeno Devico Marijo.

2. Hočem biti vsem vse. Zato se hočem tudi potruditi, da bom vedno enakega značaja: vesel tudi v trpljenju.

3. Prizadevati si hočem za veliko ljubezen do grešnikov in nesrečnih ljudi.

4. Pogosto se hočem zmisлити na Jezusa v najsv. Zakramentu in njegovo sveto Mater in tako ostati z obema v nepretrgani zvezi.

5. Noben dan nočem opustiti sv. rožnega venca.

6. Vselej hočem pozdraviti angela variha tistih oseb, s katerimi bom imel govoriti; da mi tako njihovi angeli pomagajo pri zveličavnem delu za njihove duše.

Te vrste — mislim — da dovolj jasno kažejo njegovo zlato, dobro, goreče srce.

Pa je tudi držal, kar je sklenil. Zdaj pa v svet na delo!

Imenovan je bil za profesorja v malem deškem semenišču v mestu Aras samem. Za ta poklic sicer niso govorile niti njegove zmožnosti, niti njegovo srce, pač pa njegova vera v božjo previdnost. Prepričan je bil: Bog je govoril po mojem predstojniku škofu; tu torej ni pomisleka. Ubogaj in delaj, Bog pa bo dal svojo pomoč in blagoslov!

Kdor tako ravna, se nikdar ne vara in ne kesa. Za človeka je najboljša tam, kamor ga Bog postavi; ne pa, kamor se sam postavi. Kdor si službe sam izbira, dobi navadno izbirek, kisel in grenak.

Za Belanžaja je bil škofov glas božji glas. Ubogal je brez ugovora in z veseljem nastopil svojo prvo službo. — Krepko je prijel za pljuv in se ni oziral nazaj, ampak gledal je naprej, kako bo oral ledino mladih src in sejal vanje dobro seme krščanske vzgoje.

Temeljito je premislil vso pomenljivost svoje službe in si takoj začrtal pravec, po katerem se je hotel kot profesor ravnati. Evo, nekaj točk:

1. Profesor mora biti vedno združen z Bogom in ne samo ob času molitve. Vedno mora zajemati iz tega vira vsega dobrega, da zamore z vsem dobrim ter lepim napajati svoje učence.

2. Mora biti svojim učencem zgled vsake čednosti. Prešinjati ga mora ljubezen do bližnjega in pa ponižnost, ki ga dela ljubelega Bogu in ljudem.

3. Prost mora biti vsakega nerednega nagajenja, da more pravično soditi svoje učence. Vsa njegova zunanost in vedenje mora biti tako, da je v spodbudo mladim ljudem.

Po tem lepem vzorcu se je natanko ravnal in njegovi dijački so kmalu spoznali, da je njihov profesor svet mož. Še sedaj po preteku skoraj 30 let se ga njegovi učenci z ljubeznijo spominjajo in enoglasno priznavajo: »Gospod Belanže je bil mož božji.«

Vsako priliko med razlago šolskih predmetov je modro porabil, da je vzgojno vplival na svoje učence. Kar tako mimogrede je vržl par besed, ki so se globoko vtisnile v mlade duše. Posebno jim je vcepljal v srce te tri reči: ljubezen do Matere božje, ljubezen do molitve in pa gorečnost za spreobrnjenje grešnikov.

Lahko mu je bilo to, ker je sam plamtel od te trojne ljubezni, posebno od ljubezni do Matere božje. Njej v čast je opravljal vse svete maše, njej v čast daroval svoja dobra dela, širil med ljudmi podobice in knjižice o Materi božji. Iz ljubezni do nje si je na vso moč prizadeval ohraniti na potu poštenosti mladino, ki mu jo je Bog izročil. Njej v čast je silno veliko molil, posebno rožni venec, ki mu je bila najljubša molitev. O njegovi ljubezni do te lepe molitve bomo kasneje obširneje pisali.

Leta 1887. je postal vodja zavoda »Svetih angelov«. Tu so sprejemali dečke najbolj-ših družin, da so se v zavodu dobro krščansko vzgajali in temeljito pripravili na prvo sveto obhajilo.

Deloval je tudi med vojaki, o čemer bomo kmalu več slišali. Seveda so bili med njimi mnogi zelo izgubljeni reveži. Za njihovo spreobrnjenje je porabil svoje male gojence, katerih je imel v zavodu 50 do 60. Priporočal jim je te nesrečne siromake v molitev. In kadar se mu je posrečilo katerega na dobro obrniti, je to otrokom ves vesel sporočal ter pripisoval lepi uspeh njihovi nedolžni mo-

litvi. Teža so bili seveda otroci jako veseli, dobili so veliko zaupanja v moč molitve in so zanaprej še rajši in še bolj goreče molili. Vsak uspeh jih je podžgal k še večji gorečnosti. Tako si je ta apostol na ljubezniv in moder način vzgojil mladih sodelavcev pri svojem apostolskem delovanju.

Zelo priporočljivo vzgojno sredstvo, ki se dá lepo uporabiti tudi v naših družinah in šolah! — Pogosto se opaža, da molijo otroci nekam mrtvo, mehanično, brez misli. Ako se jim pove, za kak namen naj molijo, jih bo to spodbudilo k večji zbranosti in gorečnosti.

Z veliko gorečnostjo je navajal svoje gojence k pogostnemu sv. obhajilu. Dobro se je zavedal, da vzgaja mladino najbolj tisti, ki jo vodi k Jezusu — vzor-učitelju in vzor-vzgojitelju. Zavedal se je, da bo ta mladina le tedaj hodila po poštenih potih življenja, ako bo hranila in krepila svoje mlade duše z njim, ki je pravi kruh življenja.

Tudi pri nas se — hvala Bogu — v tem oziru zadnja leta mnogo stori v šoli in v cerkvi, in ne brez uspeha. Največ bi pa tu lahko storila domača hiša, starši. Če bodo svoje otroke pridno pošiljali k obhajilni mizi, jim bodo tudi doma veliko bolj pridni in v tem večje veselje svojim staršem.

Koliko moč je imel do mladih src Belanže kot spovednik, nam priča ta-le odkrito-srčna izjava predstojnika nekega drugega zavoda, kjer je gospod Belanže spovedoval gojence. Dotični ravnatelj zavoda je nekoč s svojim prijateljem srečal g. Jurija, in nato pravi ravnatelj svojemu spremljevalcu: »Vidite tega majhnega, nekoliko šepastega duhovnika. Ne dal bi ga za toliko zlata, kolikor sam tehta! On je spovednik polovice mojih gojencev. Ne morete si misliti, koliko dobrega stori pri njih. Ako se kak učenec nanj obrne, sem glede njega popolnoma pomirjen. In ni se mi več treba brigati niti za njegovo obnašanje, niti za njegov dušni stan. Da gre vse tako lepo v redu in po sreči v našem zavodu, se imam večinoma zahvaliti temu gospodu.«

Dasi je Belanže mnogo in uspešno deloval v lastnem zavodu in kot spovednik po drugih zavodih in tudi samostanih, si je vendar v svoji gorečnosti želel še več dela. In

Bog mu je kmalu naklonil široko in silno zapuščeno polje za novo apostolsko delovanje, namreč pri vojakihi.

Večini »Bogoljubovih« bravcev je znano, da so na Francoskem grozno žalostne cerkvene razmere. Cerkev je tam bolj zaničevana in zatirana, kakor na Turškem.

Že za časa revolucije leta 1789. so odpravili vojaške duhovnike, in tako so postale francoske vojašnice, odtegnjene vsakemu blagemu vplivu, prava gnezda vsakovrstne spačenosti in hudobije. Neki dosluženi vojak jih imenuje v svojem pismu na Belanžega naravnost pekel, kjer se slišijo samo najgrša bogokletstva in najostudnejše razuzdanosti. Pobožni duhovnik je sam rekel nekoč z žalostnim srcem: »Ko bi hotel kdo nalašč ustanoviti zavod za pohujševanje, bi ne mogel hujšega napraviti, kakor so naše francoske vojašnice.«

Srce mu je krvavelo, ko je videl, koliko mladih ljudi se pri vojakihi pohujša, izgubi vero in poštenost ter nastopi pot večnega pogubljenja. Zaželel si je dela pri teh zapuščenih dušah. Bog mu je željo izpolnil.

Leta 1880. je bila odpravljena postava, ki je zabranjevala duhovnikom delovati pri vojaštvu. Pa tudi sedaj jih država še ni sama nastavljala, pač pa trpela, ako se je kak duhovnik prostovoljno žrtvoval za zapuščene vojake. Tedaj je opravljal to službo poleg svojih farnih opravkov gospod Chatelain (izgovori Šatlen). Ker pa ni mogel vsemu kaj, je prosil Belanžega, naj bi on prevzel skrb za vojake. Kdo rajši, kakor on?!

In tako je prvič prišel med vojake mesca oktobra 1886., ne brez velikega strahu, ker je dobro vedel, kako so zanemarjeni in v kolikih nevarnostih so, toda še z večjim zaupanjem do Matere božje. Za shode jim je bila na razpolago le neka mala hiša brez kapele. Tu v preprosti sobi, brez vsake oprave, je postavil kip Matere božje in jo prosil, naj ona zavzame materino mesto in skrb v tem vojaškem društvu. Sebe in svoje vojake pa ji je daroval kakor otroke. V njenem materinem varstvu si je upal doseči vse.

M. Štular.

(Dalje.)

Praznujmo praznike!

Ko so poslale nekatere škofije prošnjo v Rim, naj bi ostali vsi ali pa vsaj nekateri prazniki, ki so bili dne 2. julija 1911 črtani iz vrste zapovedanih praznikov, kot zapovedani

prazniki, se jim je iz Rima odgovorilo: »Sv. oče nimajo in niso imeli namena odpraviti slovesnega praznovanja dotičnih praznikov;

nasprotno želé, da bi se z enako slovesnostjo in z enako udeležbo praznovali kot poprej. Namen sv. očeta je bil, samo olajšati strogo obveznost za sv. mašo in zdržnost hlapčevskih del ter s tem preprečiti, da ne bi nekateri kristjani Boga tako žalili, dočim ga drugi časte in molijo.»

Čuli so se in se še čujejo glasovi: »Zakaj je papež odpravil praznike? Zakaj ne privoščí delavskim slojem počitka?« Tu imate odgovor. Sv. oče niso odpravili prav nobenega praznika, ne slovesne službe božje, ne počitka... To pravljico so trobili v svet svobodomiselni, liberalni, židovski in demokrački

časopisi toliko časa, da bi bili skoraj verjeli... Kaj so torej hoteli odpraviti sv. oče? Nič drugega kot dolžnost vesti, ne pa praznikov. Po želji sv. očeta naj bi vse ostalo, kot doslej: prazniki v cerkvi in izvun cerkve. Služba božja in pa počitek naj bi se ohranila, samo toliko je olajšano, da tisti, ki bi ob onih dneh, ki so bili označeni kot odpravljeni prazniki, ne bili pri službi božji, ali bi opravljali kako hlapčevsko delo, ne bodo imeli greha zaradi tega. Ne smemo torej govoriti o odpravi praznikov, ampak o olajšanju praznikov.

Torej praznujmo praznike, pa nam bodo ostali!

Naša pomočnica.

Svetloba mistična v cerkev lije,
med svečami monstranca se leskeče,
krog nje dehtijo rožice cveteče,
med njimi pa kadilni dim se vije.

Pobožno ljudstvo moli litanije,
v stoternih prošnjah srce mu trepeče,
kipe mu k nebu želje pregoreče,
zaupno se obrača do Marije:

O blažena in večnomlada ti Kraljica,
s ponižnim srcem k tebi pribežimo
in z duhom zbranim vneto te častimo.

Ker naših src si zvesta pomočnica,
zato v potrebah k tebi pribežimo,
častitljiva ti Mati in Devica!

Fr. Pavšič.

Iskrice sv. Ignacija.

(Dalje.)

52. Kdor preveč kaznuje, hoče raje ukazovati kakor red imeti.

53. Tistim, ki te obiščejo, ker je njim dolgčas, povej resno besedo o Bogu, o Kristusu, o smrti, o večnosti. S tem pomagaš njim ali pa sebi; ker ali gredo boljši od tebe kakor so prišli, ali pa ti ne bodo več kradli časa.

54. Od angelske mize ne izostajaj, če ne čutiš pobožnosti, ker to bi se reklo: raje za lakoto umreti, kakor jesti kruh brez medu.

55. Ne samo zvezdnato nebo, tudi najmanjša travica ogreje častilca božjega, da se zamisli v Boga.

56. Tisteža, ki ne išče nič drugega kakor Boga žalostnega videti, ni nič nenavadnejši čudež, kakor veselega videti onega, ki mu je za vse drugo mar, samo za Boga ne.

57. Samozatajevanje ima dve stopinji: prva stopinja je, strasti ukrotiti, da ne vskipijo, druga, strasti tako vladati, da ne ovirajo pameti, da ne bi izpolnovala zapovedi božjih

58. Knjig ne presojajte po tem, kar v uvodu obetajo, ampak po tem, kar ob sklepu pri bravcu dosežejo.

59. Bog ima za naš poduk dvojno šolo, eno javno, eno privatno; v javni uče tudi ljudje, v privatni uči Bog sam.

60. Dim ali pa plamen — to je skoro zmeraj nasledek zaupnega občevanja z žensko, in če je še tako duhovita.

61. Boljše je, da se služabniki Gospodovi odlikujejo bolj po čednosti srca kakor po številu; bolj po delu kakor po imenu in obleki.

62. Veljave predstojnikove ne oškoduje samo prevelika strogost, ki postavi steno

med njim in podložniki, marveč že samo sum, da je prestrog.

63. Če bi Bog odrekel svojo pomoč tistim, ki so zapustili vse zavoljo njega, bi bil to največji čudež vseh čudežev.

64. Bogat naj se v tem vojskuje, da bo imel on denar, ne denar njega.

65. Na potu kreposti ne glej nazaj, kako daleč si že prišel, ampak glej naprej, kako dolga je še pot pred taboj, in vsak dan nadaljuj pot, kakor bi bil šele tisti dan začel.

66. Vihra, ki se brez naše krivde razlije nad nami, je znanilka, da nas bo Bog bogato blagoslovil.

67. Preganjanje je vevnica, ki čisti našo krepost.

68. Kar zamore le jezo in razdraženost napraviti, ne piši nikoli.

69. Kdor ima Boga v srcu, nosi paradiž seboj.

70. Klin s klinom; razvado z navado.

71. Človek ima pred Bogom le toliko vrednosti, v kolikor je z njim združen, da mu služi kot orodje za kako dobro delo.

72. Mati, ki svoje bolno dete nežnejše ljubi kakor zdrave otroke, naj ti bo v vzgled, kako imaš ravnati z grešniki.

73. Svoje zadeve presoaj tako kakor bi bile tuje, da ne bo samoljubje zatemnilo sodbe, da bo mogla resnica in ne strast odločevati o tvojih zadevah.

74. Noben prevdarek nam ne odpre toliko resnice, kakor če se ponižno ozremo k Bogu.

75. Če strogo ravnaš s telesom, da ga slabiš, in če ga mehkužiš, da mu jemlješ moč, za oboje se boš zagovarjal pred Bogom.

76. Kolikor bistrejše je oko za tuje napake, tembolj slep si za svoje pomanjkljivosti.

77. Kdor je ukrotil svoja nagnjenja, ima od četrtturnega premišljevanja več koristi, kakor surov posvetnjak od mnogo ur.

78. Če podložni z veselo dušo Bogu služijo, ne da bi na skrivnem kritikovali predstojnike, je to najboljši dokaz za modrost predstojnikov.

79. Tuje napake naj ti bodo ogledalo za tvoje.

80. Najprej mora biti red v srcu, potem bo red zunaj.

81. Kdo bi mogel spoznati svoje napake, če ga Bog ne razsvetli s posebno lučjo.

(Dalje.)

Praznični oratorij.*

Praznični oratorij, kraj prijetnega zbirališča mladine, kjer veje duh svete vere in se deli krščanska in patriotična vzgoja, kakršne ne poznajo svetni vzgojitelji. Kdo more popisati velike koristi, ki jih prinaša ta vzvišena ustanova? Tu se vzgaja krščanski čut, najprej s poukom sladkih zapovedi božjih, ki so temelj zakonov, čut, ki edini pozna poštenje in zna ločiti dolžnost od pravice. Od malega katekizma se dviga stopoma kvišku do najtežjih verskih vprašanj, ki postavijo temelj, nemajen od krivih nauk. Deček je prejel orožje, ki bo služilo v borbah življenja.

In zdaj je utrjen v krščanskem življenju, oborožen z orožjem zdravih načel. Naj se mu odkrije novo polje, da bo uvidel težnje narodov in vse ono, kar sreči narode in posamezne družine in tudi vse ono, kar mori ljudstvo in nesreči človeštvo. Spoznal bo boje, ki jih bo moral bojevati v življenju, in pripravljen za boj bo stopil v svet. Z orožjem krščanskih načel, ki jih je prejel doslej v oratoriju, si bo lahko priboril srečno stališče; le eno še manjka: vaje v uporabi orožja. V to svrho shodi, posebne razprave, razna društva...

A ne le za dušni, tudi za telesni razvitek skrbi oratorij. Tu igre, godba, gledališče, telovadba, ki krepi in vabi in družijo mladino raznih stanov s srčno vezjo krščanske ljubezni, z resno bratsko ljubeznijo, ki jo bo bodočnost lahko utrdila, a težko razdrla.

Zato to delo prospeva, se širi in povsod najde občudovanje in ljubezen.

In v Ljubljani?

Tudi tu niso zaostali. Komaj so se utrdili, da so začeli mirneje dihati, že so začeli vabiti mladino. Na pomlad leta 1903. so začeli prihajati rokodelski učenci. Hodili so radi, dokler je bilo vreme lepo, toda zima je vse podrla. Stvar je zaspala.

Salezijanci so spoznali, da bo le v mestu mogoče doseči pravih uspehov in so se obrnili do nekaterih vplivnih oseb, proseč, da bi jim preskrbeli primeren prostor. Prejeli so obljubo, a dejstvo je zaspalo. Čakali so in čakali, zopet prosili, ne enkrat, ampak večkrat, spet jim je bilo obljubljeno, a spet je obljuba ostala na dolgu. Zastonj tedaj vsako čakanje? Z zaupanjem v božjo pomoč so leta 1909. začeli na Rakovniku.

Daleč je iz mesta, toda ljubezen, ki jo uživa ondi mladež, in ono življenje, one igre, one zabave, vse to vabi in privabi mnogo.

* Iz knjige: Desetletnica sal. zavoda v Ljubljani. — Dr. Jos. Valjavec.

Vsako nedeljo in praznik se zbere krog 150 do 200 dečkov na Rakovniku.

In kaj delajo tu ti mali, živahni otroci?

Obvarovati mladino pohajkovanja po mestu in ji kazati pot poštenja, je glavni namen salezijanskih oratorijev. Koliko teh dečkov bi ne bilo ob nedeljah pri službi božji in pri pridigi, v oratoriju pa vestno opravijo to versko dolžnost.

Da jih pa privabijo, je treba pripomočkov, in to so igra, petje, gledališče...

Kako živahno igrajo na dvorišču. Vse je živo, vse vpije in kliče. Ti tekajo, oni skačejo, oni tam plezajo, tam se vrte na vrtljaku, nihče ni miren, vse se giblje. Kako zanimiv prizor! Srce se mehča ob takem pogledu in se druži z nežno mladino. Kako se vesele v nedolžnem veselju, brez greha, pod nadzorstvom skrbnih nadziralcev, ki jih navdušujejo, jih opominjajo, se jim smehljajo in z njimi igrajo. Kdo pri takem prizoru ne vzljubi oratorija? A to še ni vse.

Zvonec zacinglja, vrišč potihne. Dečki se postavijo mirno v vrsto; ti tu, oni tam in se napote tiho k verouku. Vsak oddelek ima svojega kateheta. Ti jim razlagajo, ti jih vprašujejo in rešujejo težave. Dečki se skušajo, kdo bo bolje odgovoril, vsak pohlepen po mali pohvali. In so pridni in mirni, ker tu se jim delé vstopnice za gledališče, in vsakdo pazi, da jo zasluži.

Po verouku se napote vrstoma v cerkev. Mirno poslušajo božjo besedo, potem molijo skupaj, pojejo svete pesmi in prejmejo blagoslov z Najsvetejšim.

Kakor čebele iz panja se vsujejo dečki spet na igrišče, še bolj veseli kakor poprej. Opravili so dnevno pobožnost: le igra in zabava jim še preostaja. Še kratek čas na dvorišču, da se dobro razgrejejo s tekanjem in igranjem in potem v gledališče.

Kmalu se približa v želji pričakovani trenutek, najbolj željen med vsemi trenutki.

Godba je pripravljena in je že v gledišču. Zvonček pokliče v gledišče. Kakor bi trenil, vržejo vsi igrače iz rok. »Gledišče! Gledišče!« se čuje klic, in vsi hite na odločeni prostor. Veselje kipi na obrazih, ker so bili pridni in so zaslužili to lepo zabavo. Le nekaterim je obličje temno in se skrivajo za svojimi tovariši, želeč zatajiti svojo prisotnost. A katehet jih vidi in jih pokliče iz vrste; prosijo, obljubljajo, jokajo, da včasih ganejo srce katehetovo, a ne vedno, drugače bi kazni ne bila več kazni. Ker se niso lepo obnašali ali ker niso bili pri verouku, jim je zaprt vhod v gledišče, in žalostni morajo ostati zunaj. Ta kazni jim je v dober pouk. Prihodnjo nedeljo

bodo bolj pazljivi, in vhod v gledališče jim bo zopet odprt.

Godba zabava živahno mladino, čaka jo željno, da se hitro dvigne zavesa... Zvonček zacinglja, zastor se vzdigne, zategnjeni »a-a!« pozdravi začetek, in na hip zopet vse tiho. Igra je smešna, da jim radost ziblje srca in jih širi; z odprtimi očmi in usti opazujejo smešne glumače in šaljive prizore in se smejejo iz polnih src. Včasih je igra žalostna, da jim pretresa nežna čustva in jim v očeh zabliščijo solze, in žalost jim senči obraz; — a vedno poučna. Z živo domišljijo spremljajo prizore, kažejo, kam navadno pripelje poštenje, kam hudobija, in ob takih prizorih vzljubijo pošteno, delavno življenje in zasovražijo zlobno. Vse poučljivo, nič pohujšljivega.

Hitro potekajo veseli trenutki. Godba zasvira zadnjo koračnico. Še malo in bo veselja konec.

A vsako nedeljo ni predstave. In tedaj? Tedaj pa skioptične slike, srečkanje ali pa tekma v letanju. Koliko zabave tudi pri tem. Vsak se veseli v sladkem upanju, da bo zadel ono škatlo, ono slaščico, ono knjigo..., da bo zmagal nasprotnika in prejel znamenje zmage. Marsikomu se je izpolnila želja, večina pa je morala oditi, prevarana v sladkem upanju.

Mrak že lega. Še par koristnih nasvetov, potem pa: »Z Bogom! Na svidenje v nedeljo!« In sto in sto rok sili v predstojnika, da ga pozdravi, in sto in sto rok se dviga kvišku in z njimi veselo vpitje in ljubeznivi pozdravi..., potem odidejo — veseli, zadovoljni, misleč na prihodnjo nedeljo, ko se zopet povrnejo.

Ker je mesto nekoliko oddaljeno, jih spremljajo nadziratelji tja do Udmata, tja v Trnovo. Težka pot po trudapolnem dnevu, toda skrb za male otročiče jih sili k temu.

Tako je življenje v salezijanskem oratoriju v Ljubljani. Malenkostno je še v primeri z drugimi mesti. Koliko več bi lahko storili, če ne bi manjkalo gmotnih sredstev in bi imeli oratorij v mestu. Sto in sto dečkov bi bilo zavarovanih v najnevarnejših dnevih. Sčasoma bi lahko imel večerni pouk za mladeniče, kakor po drugih salezijanskih oratorijih, lahko močno godbo, močan pevski zbor, razna društva in še toliko in toliko.

Kdaj bo vse to? Kadar se bo našlo srce, ki bo pripravilo prostor v mestu.

* * *

Zakaj smo ponatisnili to iz »Salezijanskih poročil«? Zato, ker bi bilo silno potrebno imeti take oratorije tudi pri nas, posebno v Ljubljani, v mestu samem; ker Ra-

kovnik je predaleč. »Bogoljub« je o tem že pisal, pa doslej se ni zgodilo še nič. Koliko se v Ljubljani mladih ljudi, fantov pokvari in zgubi, ker nimajo dosti varstva! S takim ora-

torijem bi se jih ohranilo na stotine in v teku več let na tisoče na pravem potu. Merodajni krogi, zganite se! Dobro roke, priskočite v pomoč!

Iskre.

(Piše Angelar Zdénčan.)

7. »Od osmega decembra bom drugačen . . .«

Dne 8. decembra 1881, na praznik Marijinega brezmadežnega Spočetja, je pogorelo na Dunaju velikansko Ringovo gledališče. Bila je očitna kazen božja, ker so tisti večer v igri sramotili Mater božjo. Na stotine ljudi je pri tem zgorelo, med njimi tudi mladenič iz imenitne plemiške rodbine, bivši jezuitski gojenec v Kalksburgu.

Ta se je slabo obnašal, zato je bil iz zavoda odpuščen. Toda popolnoma pokvarjen še ni bil. Prejšnji večer, predno je Kalksburg zapustil, je prišel k svojemu profesorju p. Henriku Abelu in ga prosil, naj bi drugi dan zanj maševal; pri maši mu pa hoče mladi grofič ministrirati in sv. obhajilo prejeti. P. Abel obljubi. Predno pa je začel drugo jutro maševati, mu pride na misel, česa naj bi prosil pri sv. maši za svojega gojenca. »Moli,« si sam pri sebi misli, »in izprosi mu srečno zadnjo uro!«

Bilo je že povzdigovanje, kar naenkrat zasliši p. Abel za seboj votel padec, se ozre in vidi svojega ministranta na tleh ležati vsega v penah. Jezuit je moral od oltarja, da je poklical nekoga, ki je odnesel ministranta. Obhajati ga seveda ni mogel. »Za božjo voljo,« si je mislil pater, »da bi le ne bila to kaka slaba slutnja!« Grofič se je zavedel in okrepil in še tisti dan zapustil zavod. Pozneje pa je zašel na slaba pota in se ves pokvaril. Zato mu je pisal njegov oče ostro in svareče pismo. Sin mu odpiše: »Oče, odpusti mi! Od osmega decembra bom drugačen!« Pismo je bilo datirano 3. decembra.

Dne 8. decembra je srečal več svojih nekdanjih sošolcev iz Kalksburga, ki so ga s seboj vabili. On pa pravi: »Ah, kaj? Nocoj grem v Ringovo gledališče.« Ko so se vračali njegovi součenci iz Kalksburga na Dunaj, so zagledali žareče se nebo. »Ringovo gledališče gori,« so vpili ljudje po mestu. »Za božjo voljo! Potem je ta tudi notri!« In res. Zgorel je tako popolnoma, da ni ostalo niti ene koščice za njim. Oče je razpisal 5000 goldinarjev za njegove ostanke, a ostalo ni popolnoma nič. Res, od osmega decembra je postal — drugačen!

8. Za šopek cvetlic . . .

Pred leti je imel v Nancy na Francoskem neki redovnik duhovne vaje za krščanske matere. Med drugim je tole rekel: »Nikdar ne smemo obupati nad rešitvijo kake duše. O velikrat je kaka pobožna navada, ki je navidez popolnoma brezpomembna, še v zadnji uri vir in povod neskončnega usmiljenja božjega.«

Ko je stopil pridigar iz cerkve, mu pride nasproti v žalni črni obleki neka gospa in začne: »Oprostite, velečastiti gospod! Kar ste v cerkvi ravnokar govorili, jaz lahko iz lastne skušnje potrdim. Jaz sem imela moža, ki je bil bodisi v javnosti, bodisi v zasebnem življenju brez madeža, a žalibog, zanemarjal je svoje verske dolžnosti. Molila sem zanj, svarila in opominjala sem ga, a zdi se mi, da nisem uslišana. Meseca maja pred njegovo smrtjo sem kakor vsako leto v svoji sobi napravila oltarček Mariji v čast. Krasila sem ga tudi s svežimi cvetlicami. Moj mož je hodil vsako nedeljo na deželo in mi prinesel domov šopek cvetlic, ki sem ga dela pred podobno Matere božje. Ali je mož to opazil? Ali je nosil cvetlice iz ljubezni do mene ali radi Marije? Teга ne vem. Toda nedeljo za nedeljo se je vračal s cvetlicami, ki jih je sam natrgal.

V prvih dneh mesca junija pa ga je nenadoma zadela kap in bil je v trenutku mrtev, ne da bi bil prejel svete zakramente. Lahko si mislite mojo žalost. Resno sem se bala za svoje zdravje, zato so me sorodniki silili, naj grem na jug. Ko sem prišla v Lyon, sem hotela obiskati svetega arškega župnika. Pisala sem mu in ga prosila, če bi smela k njemu. Priporočila sem tudi svojega moža njegovi molitvi, ker je umrl brez svetih zakramentov. To je bilo vse, kar sem pisala.

Komaj da sem prišla v Ars in vstopila k župniku Vianeju, mi je on zaklical: »Gospa, vi ste žalostni? Toda ste mar pozabili na cvetlice, na šopke vsako nedeljo maja mesca?« Ni bilo moči zatajiti mojega začudenja, ker o cvetlicah je moral sveti mož izvedeti samo po božjem razodetju, ker sama nisem o tem z nikomer govorila. Dostavil je

že: »Bog se usmili onih, ki časte njegovo mater. In zato je podelil vašemu možu na Marijino priprošnje milost popolnega kesanja. Njegova duša je v vicah. Molimo in z dobrimi deli ga bomo rešili!«

9. Še enkrat šopek cvetlic.

K nekemu redovniku v Parizu je prišla pobožna dama, ki je dejala: »Častiti pater, jaz poznam neko mlado gospico, ki mora vsled svojega stanu v nevarnem velikem svetu živeti. Kako je ž njo v srcu, ne vem; vem pa, da bi rada sprejela dobro in prijazno besedo iz vaših ust.« Pater je privolil, da jo sme dama pripeljati. Ta pride. Bila je igralka na enem največjih gledališč v Parizu. Redovnik ji je prigovarjal, naj se pripravi na dobro spoved in sv. obhajilo. To je obljubila in čez nekaj dni tudi storila. Bila je vsa srečna, ker je zadobila zopet srčni mir. Šla je tudi k svoji materi, ki je že 40 let brez vsake vere živela. Pregovorila jo je, da se je tudi mati z Bogom spravila.

Redovnika je zanimalo izvedeti, kaj je dobrega storila ta igralka, da je zadobila od Boga tako milost. Zato jo vpraša: »Znabiti nosite škapulir?« — »Ne,« odvrne ona. — »Morda ste kdaj k Mariji kaj molili?« — »Tudi ne.« — »Ali pa imate pobožno mater, ki je za vas molila?« — »Ne. Moja mati ravno tako ni nič molila kakor jaz.« — »Pa niste prav nič Mariji v čast storili?« Na to vprašanje pripoveduje spreobrnjenka z ginjnim glasom: »Kakor veste, prečastiti, je navada v gledališčih, da odlikujejo spretno igralko s šopki in z venci. Kadar so mene obsipali z venci, sem te cvetlice zbrala, dala jih svoji služkinji z naročilom, naj jih nese pred Marijino podobo v cerkev Naše Ljube Gospe od zmaže. To je bilo vse, kar sem storila Mariji v čast...«

10. Ena sama češčenamarija.

Dne 7. maja 1868 je ena največjih tovarn za milo v Berlinu pogorela. Razpočil je kotel, tovarna je zletela v zrak in mnogo ljudi je bilo na mestu mrtvih, drugi so bili težko ranjeni.

Zvečer tistega dne je prišla k šmarnicam neka revna dekla in je položila vsa solzna lep šopek na Marijin oltar. Vprašali so jo, čemu joka, in ona pripoveduje:

»Danes zjutraj me je poslala gospa po opravkih v tovarno za milo, katera je sedaj porušena. Gredoč tja sem šla mimo cerkve sv. Hedvike in neki notranji glas mi pravi: »Majnik je, stopi notri in pomoli eno češčenomarijo.« Tako sem tudi storila. Potem sem

hitela proti tovarni. V trenutku, ko sem se bližala, se je tovarna razletela. Če bi ne bila stopila v cerkev, bila bi se zdaj najbrže ponesrečila v plamenu.«

11. Zadnja beseda.

Leta 1870. je na vseučilišču v Bonu moral zdravnik nekega kmeta operirati na jeziku. Bil je silno nevaren slučaj in težka operacija; zato so se zbrali vsi dijaki-medicinci. Zdravnik je moža na vse opozoril in pristavil, da bo v najugodnejšem slučaju ostal za vedno mutast. Zato mu je rekel, naj sedaj še pove, če ima kaj sporočiti svojim domačim, ker potem bo za vedno nem; pove naj torej zadnjo besedo na tem svetu. Vsi so bili pozorni na to. Bolnik pa za trenutek pomolči, nagne glavo in počasi in pobožno spregovori: »Hvaljen bodi Jezus Kristus!« Vsi dijaki — sicer tako lahkomišeln — so bili ginjeni globoko; zdravniku so stopile solze v oči vsled tako žive vere. Operacija se je posrečila, a mož je ostal mutast.

12. Kuža v Marzéju l. 1720.

Leta 1720. je divjala strašna kuža po Francoskem. Posebno hudo je bilo zadeto pomorsko mesto Marzéj. Vsak dan je pograbila morilka do 1000 bolnikov; vsega skupaj je umrlo 40.000 ljudi, skoraj polovica prebivalcev. Med njimi 1800 duhovnikov, ki so previdevali bolnike. 7. septembra so mestni očetje storili obljubo, da bodo sezidali velik dobrodelen zavod, če odtegne Bog to strašno šibo od mesta. Zastonj. Kuža ni ponehala. V tej stiski je svetovala pobožna salezijanka Ana Magdalena Remizá (Remusat) ondotnemu škofu Belsénsu, naj posveti mesto in deželo presv. Srcu Jezusovemu. Škof je storil tako. Ukazal je spokorne in prošnje-procesije. Sam je šel na čelu bos in s spokorno vrvjo okrog vratú. Po procesiji je v cerkvi posvetil vso škofijo Srcu Jezusovemu. In čudo! Kuža je takoj pojenjala. Še sedaj se vrši zato zahvalna procesija. Škofu pa so leta 1852. postavili v mestu spomenik. Na visokem podstavku je kip škofov v škofovski obleki, okrog vratu vrv, čegar konca segata skoraj do bosih nog.

13. Rihard Ada.

Leta 1889. je umoril brezumni knjigoveški pomočnik Rihard Ada iz samega sovraštva do duhovnikov in vere dekana Förderer iz Lara na Badenskem. Poprosil ga je miloščine, in medtem, ko je dekan odprl denarnico, zasadil mu je morilec nož v srce. Morilca so obsodili k smrti. V Ofenburgu bi

bil imel 13. junija biti usmrčen. Kaznilnični duhovnik si je vse prizadeval, da bi ga spreobrn timer, toda Rihard je bil zakrknjen in brez kesanja. V divjem obupu je venomer kričal: »Velika nemška država ima prostora za milijone, le za ubogeta Ada, za revnega delavca, za zavrženega berača nima kotička, on mora proč, on mora stran!« Toda čim bolj se je bližal dan obsodbe, tem mirnejši je bil. Ko je zopet prišel duhovnik k njemu, ga obsojenec vpraša, če se sme spovedati. 12. junija je prejel sv. zakramente skesano in pobožno. Sedaj je bil miren in vdan v voljo božjo. Kadar ga je duhovnik obiskal, je z njim vred naglas molil. 13. junija ob 6. zjutraj je zazvonil zvonček ubogih grešnikov imenovan. Ada je šel na morišče s križem v roki, ob njegovi strani duhovnik. Še kratka molitev in — njegova duša je stala pred Sodnikom. Odkod ta sprememba? Usmiljene sestre so veliko zanj molile in ga priporočale presv. Srcu Jezusovemu.

14. Pod varstvom Srca Jezusovega.

Bilo je leta 1896. v Ameriki. P. Giordani iz družbe Jezusove je bival takrat blizu Novega Jorka v redovni hiši. Nekega dne so mu sporočili, naj gre hitro k nekemu gospodu, ki je bil po celem okraju znan kot zagrižen brezverec. Pater hitro gre. Nekako tesno mu je bilo pri srcu, ko je vstopil v hišo. Kako se pa začudi, ko mu bolnik prijazno ponudi roko in pripravljen prejme sv. zakramente. Zato ga vpraša: »Kako ste si pač zaslužili to veliko milost? Morda ste še semtertje kaj molili?« »Tega ne. Že veliko let nisem nič molil,« odgovori bolnik, »toda imam pobožno mater, ki zame molí. Pred 12 leti sva bila zadnjič skupaj in ob slovesu mi je rekla: »Karol, vsi moji opomini nič ne izdado. Zato te postavim pod varstvo Srca Jezusovega; to

bom neprenehoma zate prosila.« — Tudi imam brata, ki je duhovnik in jezuit. Gotovo tudi on moli zame; sicer pa ne vem, kje sedaj živi.«

Nato izvleče izpod vzglavja umirajoči pismo in pravi: »To pismo sem še napisal s tresočo roko svoji materi, da bi jo razveselil, da njena molitev ni bila zastoj. Bodite tako dobri in oddajte ta list na pošto.«

Duhovnik vzame list, pogleda naslov in vzklikne: »Kako? Saj to je moja mati! Žalibog, da je že dve leti mrtva. A njene zadnje besede so bile: Srce Jezusovo bo gotovo rešilo mojega Karla.« Brata sta se našla.

15. Pravi in navidezni mir.

Julija mesca 1827 je ležal na smrtni postelji Robert de la Mennais (Delamn timer) proslavljeni zagovornik in branitelj sv. Cerkve. Pobožno je prejel svete zakramente za umirajoč timer, v roki je držal rožni venec, katerega mu je dal papež Leon XII. pri njegovem slovesu iz Rima. Ves miren, vdan, srečen in pripravljen za smrt, je še šepetal svojemu bratu Ivanu: »Jaz ti zapuščam najlepše na svetu: da braniš resnico.«

Delamn timer ni umrl, ozdravel je. Še celo vrsto let mu je podaril Bog, let slave in časti. A ta slava ga je zaslepila. Silen napuh ga je prevzel. Postal je bogotajec in sovražnik Cerkve. L. 1854. je zopet zbolel. V revni sobici pod streho je ležal, zapuščen od sveta in razdvojen sam s seboj. Navidez mirno je določil svoje zadnje stvari: Truplo naj pokopljejo skupno z reveži, duhovnik ga ne sme spremljati, križa ne smejo postaviti na njegov grob, duhovnik ga ne sme pokropiti! Sovraštvo proti Bogu in svetu, upor in napuh se je bral na njegovem obrazu. Tako je umrl. Dvojna slika: mir v Bogu in mir brez Boga.

Iz slovenske župnije Lorain v Ameriki.

Na obrežju velikega jezera Erie v državi Ohio leži mesto Lorain. Tukaj se nahaja slovenska naselbina, mala sicer, toda obstoječa iz zavednih Slovencev. Pred šestimi leti so si ustanovili faro, katera je v kratkem času svojega obstanka krasno napredovala. Slovenci imajo lepo cerkev, slovensko farno šolo in prostorno župnišče. Če bo šlo tako naprej, bode v par letih ves dolg plačan. Tudi v verskem oziru fara ne zaostaja. Ljudje prihajajo vedno bolj redno k službam božjim in tudi sv. zakramente bolj pogosto prejemajo.

Da bi se pa versko življenje še bolj poživilo, smo imeli od 11. do 17. marca t. l. sv. misijon. Vodil ga je P. Vencel Šolar iz reda sv. Benedikta. Že prvi večer je bila cerkev natlačeno polna. Vsak je bil ginjen, ko je zagledal veliki misijonski križ in zaslišal lepo pesem: »Srečni in zlati čas svet'ga misijona«. Najbolj pa so šle faranom do srca lepe pridige gospoda misijonarja. Z gorečimi besedami je opominjal rojake, naj ohranijo vero, katero so podedovali od svojih krščanskih prednikov in da naj tukaj ravnotako čednostno in pobožno živijo, kakor nekda j v kato-

liški stari domovini. Do petsto ljudi je prejelo sv. zakramente, med njimi tudi taki, ki niso bili že leta in leta v spovednici.

V nedeljo 17. marca, na zadnji dan sv. misijona sta se ustanovili dve novi cerkveni družbi, in sicer družba presv. Srca Jezusovega za odraslo mladino obojega spola in pa Marijin vrtec za šolarje. Marijinih družb ni bilo mogoče ustanoviti, ker je odraslih otrok še premalo. Pozneje pride gotovo tudi to. V procesiji so se podali mali kandidatje in kandidatkinje v cerkev, kjer je imel gospod misijonar podučljiv govor o pogostem sprejemanju sv. zakramentov. Po govoru je bil sprejem. Tudi k že ustanovljeni

materni družbi sv. Ane je pristopilo veliko število novih članic.

Po končanem obredu so se dali udje Marijinega vrtca fotografirati. Na sliki vidite male slovenske Amerikančke, rojene na prostih ameriških tleh. So pa tudi zavedni Slovenci in Slovenke, vešči materinega jezika, katerega se nikoli ne sramujejo. To dela slovenska farna šola. To je cvet tukajšnje slovenske fare in nasebine. Da bi ostali vedno zvesti svoji veri, svojemu narodu in svojemu materinemu jeziku!

Omenjeni sv. misijon je bil prvi v zgodovini te fare. Upajmo, da bo obrodil veliko dobrega sadu Boгу v čast in našim faranom v duševni blagor.

V tebe, Gospod, sem zaupala.

(Na Irskem leta 1877.)

Vse tiho kakor grobna jama;
po cerkvi se razliva mrak. —
Le tam še deklica je sama
sklonila se na mrzli tlak.

Kaj hoče pač v tej uri kasni,
dekletce, tako žalostno?
A glej, očesci njeni jasni
zaupljivo v oltarček zró!

Ročica se z ročico sklepa
v molitvi bogoljubni tej,
in pot do Jezusa luč lepa,
luč večna vodi, kaže jej.

Tam pred oltarjem luč trepeče,
tjá pelje jo, tjá kaže pot...
Otrók hiti, vsa polna sreče,
saj tukaj biva njen Gospod.

»Oj moli, moli za očeta...«
— jej mati tožno rekla je, —
»da duša bila bi oteta...«
Dekletce v cerkev steklo je.

Noben se v cerkvi glas ne čuje,
le večna luč razliva žar.
Dekletce urno se sezuje
in bosa spleza na oltar.

Otroško, glej, pritisne lice
na tábernaklja vrática.
»Si, Jezus, tukaj? moje klice
poslušaj!« vdano šepetá.

Vse mirno, mrtvo, kakor preje,
odgovora, glasú pa ní.
Potrka v drugo še srčneje:
»Si, Jezus, tukaj?« ponoví.

In znóva tiho. Trka v tretje
in iste šepetá prošnje.
Kako obráz in glas jej vnet je,
kako v željáh drhtí srce!

Mar Jezus tem željám, tej veri
bi mogel se ustavljati?
pustiti mogel svoji hčeri
prošnje gorké ponávljati?

Nikakor! Čuj, besede svete
iz tábernaklja izzvené:
»Dá, tukaj sem, o moje dete,
kaj hoče, kaj želi srce?«

Prisrčno deklica odvrne:
»Tegá Te prosim, moj Gospod,
da moj se oče spreobrne,
da vrne se na pravo pot!« — — —

Po malo dneh do hiše božje
z dekletcem oče njen hiti...
Očetu je pri srcu ložje,
obráz otroku ves žari!

Angelar Zdenčan.

Cerkveni razgled

Po svetu.

Sv. oče Pij X. so praznovali dne 2. junija 77letnico rojstva. Došlo je ta dan v Rim veliko brzojavnih častitk, ki so jih poslali vladarji in drugi dostojanstveniki.

Nastop novega nuncija na Dunaju. Apostolski poslanik msgr. Rafael Scapinelli je bil sprejet v slovesni avdienci pri cesarju na binkoštni torek.

2. slička iz »Družbenika Marijinega«.

† **Škof dr. Lavrencij Mayer.** Dne 13. maja je umrl na Dunaju v visoki starosti dvorni župnik, škof dr. Mayer. Bil je spovednik našega cesarja in njegov osebni prijatelj. Svoj čas je vzgojeval tudi več nadvojvodov in nadvojvodinj.

Novi župnik na cesarskem dvoru na Dunaju. Namesto umrlega dvornega župnika dr. L. Mayerja je izbran kot župnik cesarskega dvora višji dvorni kaplan dr. Ernst Seydl. Star je 40 let. Dvorna župnija šteje 380 duš, to so cesarski službenci i. dr. Dvorni župnik je tudi spovednik cesarjev.

Katoliška unija je imela dne 29. in 30. maja osnovno zborovanje na Dunaju. Došlo je okrog 400 odposlancev, ki so v navduševalnih besedah poudarjali potrebo združenja in enotnega ravnanja vseh avstrijskih katoličanov. Da bi le kmalu sledila dejanja!

Katoličani v Belgiji zmagali. Dne 2. junija so bile volitve za državni zbor v Belgiji. Združeni liberalci in socialni demokratje so napeli vse moči, da bi dobili povodce v roko in da bi vladali po francoskem in portugalskem vzorcu. Toda opekli so se, četudi so delali in razbijali shode katoličanov tako, da kaj takega Belgija še ni videla. Vse laži in vse denarne množine niso nič pomagale. Katoličani so si priborili še večjo večino nad vsemi nasprotniki, kot so jo imeli poprej. — Večina katoličanov v belgijski zbornici znaša sedaj 20 glasov, dočim so poprej imeli samo 6 glasov več nego združeni nasprotniki. Zaveznost in odločnost katoličanov se je izborno obnesla.

Lurd. Početkom maja so zdravniki potrdili pet izrednih ozdravljenj. O priliki dunajskega romanja je sprejel v Lurdu duhovni voditelj Dunajčanov, P. Edv. Fischer S. J., javno v baziliki v katoliško Cerkev neko gospo, ki je bila pred 33 leti odpadla od vere in je bila poročena z nekim judom.

Novo versko življenje na Francoskem. Od kar obstoji zakon, ki je oropal cerkve in duhovščino, se kaže vedno več vneme za versko in cerkveno življenje. Samo v Parizu so ustanovili v tem času čez 20 novih župnij, zidali 21 cerkv, 40 jih pa še nameravajo. Kjerkoli se dvigne nova cerkev, se ustanavljajo okrog tudi katoliška društva, klubi, socialne organizacije, ki imajo vse namen utrditi krščanstvo med mlačneži v milionskem mestu.

Katoliška društva rokodelskih pomočnikov v Avstriji so dobila novega pokrovitelja v osebi dunajskega kardinala dr. Nagla, ki je s tem prevzel dedščino svojega prednika kard. Gruscha.

Namesto krščanstva — praznoverje. V Parizu, kjer hoče brezbožna vlada zatreti Francozom vse, kar je krščanskega, živi danes 34.607 vedeževavk in drugih takih sleparskih oseb, ki varajo ljudi s prorokovanjem iz kart, ki počenjajo »čudovite« reči itd. Vse te osebe žive prav udobno od svojega »poklica«. Po statistiki nekega uradnika izdajo ljudje tem čarovnicam na leto okrog 73 milijonov frankov.

Katoličani na Kitajskem bodo — kakor soditi — pod novo vladno obliko, ljudovlado, enakopravni z drugimi državljani ter imeli dostop in pravico do vseh vojaških in drugih državnih služb. Predsednik Juanšikai je sprejel zadnje dni apostolskega vikarja v avdienci ter se je zelo zanimal za napredek katoličanstva na Kitajskem, obenem pa je izjavil, da bodo dovoljene tudi katoličanom vse svoboščine.

Neenravnost — vzrok narodnega propada. Že večkrat smo omenjali, kako se na Francoskem od leta do leta krči število prebivalstva. Zdaj zopet pišejo časopisi, da je leta 1911. francosko prebivalstvo nazadovalo v primeri s prejšnjim letom za 34.869 duš. Je pač stara resnica, ki jo potrjuje zgodovina, da se tam, kjer ponehuje vera, pričenja neenravnost, ki je glavni vzrok narodnega propadanja. Na Francoskem se razdere vsako leto okoli 10.000 zakonov. Kje je tu mogoče redno družinsko življenje, ki je podlaga družbi, državi in Cerkvi?!

Napredek katoliške zavesti se opaža zlasti o priliki volitev. Katoliški možje so govorili z volilnim listkom v roki na Bavarskem, zmagali so na Dunaju; za Dunajem se je obnesla katoliška Belgija, vesela sporočila prihajajo tudi že iz Francije. Pri občinskih volitvah so katoličani prodrli povsod, kjer so občinski zastopi delali težave cerkvenemu življenju, procesijam, zvonjenju itd. Izmed 27 takih občin, ki so bile v radikalnih rokah, jih je prešlo 22 v katoliške roke.

Katoliško tiskovno društvo za Ogrsko s sedežem v Budimpešti ima premoženja 223.544 K. Namen mu je, izdajati in podpirati katoliške časopise.

Času primerno. Father Bernard Vaughan, znamenit pridigar na Angleškem, si je oskrbel »avtomobilno cerkev« (avtomobil je nekdo imenoval »samodrž«), ker je v nekaterih krajih malo katoličanov, pa nimajo lastne cerkve. V avtomobilni cerkvi so štiri okna, oltarček in klečalniki za vernike.

Po domovini.

Duhovske izpremembe v ljubljanski škofiji: Premeščeni so bili č. gg.: Karel Rupnik, kaplan v Predvoru za ekspozita k Sv. Joštu nad Kranjem; Friderik Rodič, kaplan v Slavini za ekspozita v Matenjo vas. — V začasni pokoj je stopil č. g. Mihael Bulovec, uršulinski spiritual in katehet v Ljubljani. — Podeljena je župnija Štanga č. g. Antonu Žnidaršič, župniku v Beli cerkvi; župnija Sava pa č. g. Andreju Širaj, kaplanu v Vodicah.

Umrli je v soboto 15. junija preč. g. Lovro Gantar, dekan na Vrhniki. N. v m. p.!

Birmovanje o binkošti. V ljubljanski stolni cerkvi je prejelo zakrament sv. birme oba bin-

koštna dneva 2341 otrok. — V stolni cerkvi sv. Justha v Trstu je bilo birmanih 1600 dečkov in deklic.

V stiškem samostanu je bil 31. maja umeščen namesto odstopivšega opata Gerarda Maier kot predstojnik P. Bernard Widman, dozda prior v mehrerauskem samostanu na Predarlškem.

Končal je. Pesnik Anton Aškerc, ki je svojčas služboval kot duhovnik lavantinske škofije, zadnja leta pa živel v Ljubljani kot mestni arhivar, je umrl dne 10. junija zadet od kapi. Brez poklica za duhovski stan, v duhovniški službi ni našel sreče, med svetom pa še manj. Krenil je nesrečnež med skrajno liberalno, svobodomiselno družbo ter živel nemirno življenje; na praznik sv. Reš. Telesa ga je pa zadel mrtvoud. Zdaj je obračunal z Bogom. Želimo mu milostno sodbo božjo. — Nekaj njegovih pesmi je prav lepih in dobrih; zadnja leta je pa pisal zmešano in v svobodomiselnem duhu.

Za izseljence. Društvo sv. Rafaela je doseglo, da je paroplovno podjetje Avstro-Amerikana napravilo oltar na parniku »Cesar Franc Jožef«, na katerem bodo lahko maševali potujoči duhovniki, izseljenci pa zadostili svojim verskim dolžnostim. V soboto, dne 25. maja je bil oltar posvečen; prvi je opravil najsvetejšo daritev na njem tržaški škof dr. A. Karlin, ki je imel za izseljence tudi primeren nagovor v hrvatskem in italijanskem jeziku. Enaki oltarji se bodo napravili na vseh večjih parnikih.

Iz plesnega vrtinca — v večnost. Dne 2. junija se je v Ljubljani v neki gostilni na Martinovi cesti med plesom zgrudil mrtev na tla krojaški pomočnik Al. Glinšek. Med plesno zabavo mu je prišlo slabo ter je v naglici izdihnil. — Tiha pridiga za veseljake ni plesavke, ki prav brez potrebe oskrunjaajo nedelje in zapravljajo težko prislužene novce.

Duhovne vaje za moške se bodo začele pri Sv. Jožefu nad Celjem v ponedeljek 5. avgusta ob 6. uri zvečer.

V Kronbergu se je ustanovila v nedeljo dne 14. maja mladeniška Marijina družba. Fantje so se pripravljali na to lepo slovesnost s tridnevno, katero je imel č. g. Bonaventura Savec, kapucin iz Križa. Prav ganljivo je bilo, ko so fantje pred sprejemom vpricho cele cerkve obljubili Mariji zvestobo. Dal Bog, da bi se utrdile in razširile tudi drugod deške Marijine družbe.

Primorski romarji na Brezjah. Mater božjo na Brezjah so obiskali in počastili romarji iz Kromberga, Grgarja in Ravnice 23. maja. Obenem so pohiteli tudi na Bled.

Šolske sestre so prišle v Gorico in sprejele gospodinjsko šolo. Za sedaj se je oglasilo blizu 23 učenk. Slovenski starši lahko z veseljem izroče tem redovnicam svoje hčere. Torej vendar enkrat vsaj ene slovenske redovnice v Gorici!

Dal Bog, da bi se njih delokrog razširil tudi na vzgojo druge šolo obiskujoče slovenske mladine! Upajmo, ako se bodo potrudili za to poklicani faktorji. Francoska je sicer izgnala redovnice, a ljudstvo in mirno sodeči jih pogrešajo.

Cerkvena vest. Začetkom meseca junija je prevzvišeni knez nadškof goriški obiskoval gorške cerkve.

Birmancev je bilo v Gorici na binkoštno praznike skupno 460.

Tridnevnik se je vršila 7., 8. in 9. junija v kapucinski cerkvi za slovenske otroke, zlasti za višje razrede. Govore sta imela preč. g. Rafael Bogataj in o. Joahim Ferk.

Skromno vprašanje. Kdaj mislijo poklicani faktorji v Gorici ukazati in priporočiti gojenkam nekaterih samostanskih šol, pozdravljati duhovnike tudi na cesti? — Dalje: Ali je prav, da kateheti slovenskih, laških in nemških javnih šol priporočajo in ukazujejo isto storiti svojim učencem in učenkam?

ga je imel č. g. Krivec do prvoobhajancev. Ljudstvo se je udeleževalo z izvanredno vnemo te tridnevne pobožnosti. Svetih obhajil je nad 1500. Pri sklepni slovesni procesiji s presv. Rešnjim Telesom v torek, 7. maja, ki jo je vodil preč. g. dekan Čížek z asistenco, je bilo navzočih blizu 2000 ljudi in domače in sosednjih župnij. Dal Bog, da bi ta pobožnost v letošnjem evharističnem letu pripomogla še k trdnejši veri v Kristusa v presvetem Zakramentu!

Iz Laporja. Dne 5. majnika smo imeli pri nas izredno slavnost. Obhajali smo god farnih patronov sv. Filipa in Jakoba, in ta dan so nam mil. g. knezoškof Mihael Napotnik posvetili tri stranske oltarje: presv. Srca Jezusovega, Srca Marijinega in rožnovenski oltar. Povečano župnijsko cerkev in glavni oltar so nam posvetili že lani. — Posnemanja in hvale vredna je bila odredba našega č. g. župnika. Oznanili so, da naj zadnja dva dneva verniki sprejmejo kolikor mogoče mnogo svetih obhajil, in eno naj vsakdo daruje za mil. g.

Novi del cesarskega dvora na Dunaju; spredaj »trg junakov«, na katerem bo sv. maša med evharistično procesijo.

Jeruzalemski romar Štefan Pavlin iz Ravnice (pri Gorici) je umrl 10. junija zgledne smrti. Saj je imel tudi zgledno življenje. Povsod priljubljen, od vseh spoštovan je izvrševal vestno dvojno naloge svojega življenja: molil je in delal. — Rajni je bil tudi dvakrat v Rimu, enkrat v Lurdu, večkrat v Loretu ter na drugih bližnjih božjih potih. Sedaj je pa poromal v večni Jeruzalem svetih nebes. Imel je krasen pogreb. Trije duhovniki in en bogoslovec so šli pred njim, za njim veliko ljudi, ob odprtem grobu mu je domači dušni pastir govoril v slovo. Blagi pokojnik naj v miru počiva! Jeruzalemskim romarjem bodi priporočen v molitev!

Jarenina. Od 5. do 7. maja je bilo tukaj slovesno izpostavljeno presv. Rešnje Telo. Pobožnost sta vodila preč. gg. Kitak in Krivec iz Celja. V nedeljo, 5. maja, je bilo tudi slovesno prvo sv. obhajilo; ginljiv je bil govor med sv. mašo, ki

knezoškofa. To se je res v velikem številu zgodilo. — Naša cerkev je lepo slikana, ob koncu ladje, pred presbiterijem je krasna slika »Zadnja večerja«. Ta je res mojstrsko delo.

Eno cerkev ali oltarno sliko brezplačno, le proti povrnitvi režijskih stroškov, poslika na Slovenskem umetnik, čegar delo je pohvalno priznala c. kr. osrednja komisija. Podrobna pojasnila daje uredništvo »Rozhledy v umění církevním« (»Revue für kirchliche Kunst«), Praga-Vinohrady, Krameriova 10.

Iz Doline pri Trstu. (Venec na grob.) Bilo je 15. marca, tužno so prepevali zvonovi, a na pokopališču so polagali k počitku zemeljske ostanke predsednika kat. izobraževalnega društva Gašparja Slavec. Za njim plaka troje neprekrbljenih otrok, sestre in katoliško izobraževalno društvo. Pokojni je bil mož kremenitega značaja in strogih katoliških načel. Bili so hudi

časi za časa ustanovitve kat. izobraževalnega društva, pa on se ni bal, stopil je odločno v prve vrste za katoliško gibanje. Bil je tudi vnet govornik, in nastopal povsod pogumno. Vsak govor se je začel s pozdravom »Hvaljen bodi Jezus Kristus!« V svojih govorih je poudarjal medsebojno ljubezen v presv. Srcu Jezusovem. Ni se sramoval iti večkrat v cerkev, kakor tudi ne prejemati sv. zakramentov; kot tak je bil zgled celemu društvu. Na srcu mu je bila posebno skrb mladine. Dve uri pred smrtjo je še govoril: Ostanite stanoviti in delajte vselej za dobro in sveto stvar! Skrbite za krščanska načela! Pri volitvah se potegnite za dobre može. Skrbite za mladino in slovenski rod! Otrokom je naročil, naj ubogajo teto in naj radi hodijo v cerkev. Pred svetim obhajilom je prosil preč. g. duhovnika, da bi smel pred sv. popotnico spregovoriti par besed. Duhovnik mu dovolil. S tresočim glasom začne: Ljubite se med seboj; meni odpustite, če sem vas kdaj razžalil, jaz hočem vredno prejeti Jezusa v svoje srce. — Po sv. obhajilu je postal miren. Prosil je sestro, naj moli naglas obhajilne molitve. Po sv. obhajilu je hotel biti sam, a iz njegovih ust so prihajali vzdihljeji: »Jezus, Jezus!« Zdaj pa je pristopil angel smrti, ga poljubil na čelo, in Gašparja ni bilo več med živimi. — Ti si se ločil od nas, mi te pa ne zapustimo. Hočemo se te spominjati v molitvah! V presvetem Srcu Jezusovem, ki si ga ljubil, uživaj večni mir! — Voditelj kat. izobraževalnega društva.

Književnost.

»Družbenik Marijin« je nov molitvenik za Marijine družbe, ki ga je izdalo škofijsko vodstvo Marijinih družb, da se tako doseže povsod enota in skupnost. — Marijinim družabnikom, ki si kupijo ta molitvenik, bo služil celo življenje, ker se besedilo ne bo bistveno spremenilo. Kljub velikemu obsegu (okoli 450 strani) in lepi opremitvi fini mali obliki ima molitvenik primeroma nizko ceno, ki znaša 1 K 50 vin. za izvod z rdečo in 2 K 30 vin. z zlato obrezo; najfinejša vezava šagrin, zlata obreza pa velja 2 K 80 vin. Dobi se v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani.

Vzor našim mladeničem. Pred kratkim je izšla knjiga pod naslovom Peter Barbarič, vzoren hrvaški mladenič, vzor mladeničem slovenskim. Cena 1 K 20 vin., vezana knjiga 1 K 80 vin. To je knjiga, po kateri bodo segli slovenski mladeniči; pa tudi drugim bralcem bo knjiga prav prišla in mnogo koristila.

Slovenci imamo mnogo lepih knjig, ki obsegajo zlate nauke za čednostno življenje. Nimamo pa življenjepisov, kjer je naslikano živo življenje, kakor je bilo, se gibalo in živel. — Ravno življenjepisi pa so najboljša šola lepega življenja.

Imamo sicer knjigo, ki popisuje življenje svetnikov in svetnic, imenitnih svetih mož, pa tudi svetih mladeničev in devic, pa če premišljujemo njih življenje, moramo reči, da jih ne moremo povsem posnemati, kajti bili so angeli v človeškem telesu. — V Petru Barbariču pa imamo vselega, živahnega mladeniča, ki se je rad igral s tovariši, rad poskočil in je bil vendar vzor mladim ljudem. Nič ni storil posebnega, živel je navadno življenje in vendar je živel tako lepo, da so ga tovariši po njegovi smrti imenovali svetnika. — Omislmo si to lepo knjižico, ki se dobi za nizko ceno v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani!

Kratko navodilo za pravo pobožnost do Matere božje, kraljice src, po nauku bl. Ludovika Grinjona Montfortskega. Priredil dr. Anton Zdešar, duhovnik misijonske družbe. 62 strani obsegajoča knjižica, katere se bodo razveselili častivci Marijini po duhu blaženega Grinjona. Ima tri dele: a) Bistvo in namen prave pobožnosti do Marije. b) Pripravljalni mesec. c) Nekatero molitve. — Če povemo še, da bo čisti dobiček iz izkupička te knjižice obrnjen v korist slovenske hiše in kapelice društva sv. Marte v Gradcu, potem smo prepričani, da boste vsi, ki se zanimate za to pobožnost, z veseljem segli po nji.

Za evharistično leto! — Po želji sv. očeta Pija X. naj se uspehi in sadovi evharističnih shodov pokažejo zlasti v razširjanju pogostega in vsakdanjega sv. obhajila. V ta namen sta izborna pripomoček knjižici »Staršem in vzgojiteljem« in »Mladini«.

Knjižica »Staršem in vzgojiteljem« je izšla v drugem, zelo pomnoženem natisu in ima na str. 38—56 odloke sv. očeta Pija X. o pogostem in vsakdanjem prejetju sv. obhajila, in od str. 57. dalje navodilo za pogostno in vsakdanje sv. obhajilo. Cena 25 vin., 20 izvodov in več po 20 vin.

Knjižica »Mladini« (str. 86) krepko, naravno, nepretirano in prepričevalno govori o potrebi pogostnega sv. obhajila za mladino. Naj bi jo dobili v roke vsi slovenski mladeniči in deklice. Cena 30 vin., 20 izvodov in več po 25 vin. Obe knjižici sta izšli v zalogi »Katoliške Bukvarne« v Ljubljani.

Spominki prvega svetega obhajila. Zelo lepo izvršene slike v obliki 28½ × 19½ cm s slovenskimi napisi in prostorom za vpis prvoobhajalčevega in darovalčevega imena se dobe v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani po zelo nizki ceni 20 vin. izvod. Isti spominki se dobe tudi pod celuloidom po 90 vin. izvod. Obe izvršitvi napravita kljub nizkih cen vtis dragocenega darila, ker je slika Jezus s sv. hostijo zares izredno lepo izvršena.

Umetnost.

Deset pesmi k blagoslovu. Za mešani zbor zložil Ant. Grum, založila »Katoliška Bukvarna« v Ljubljani. Cena izvodu 1 K.

Ti napevi bodo cerkvenim pevskim zborom zlasti po deželi izborni vstrezali in dobrodošli.

Ne samo radi tega, da so zloženi v lahkem in melodijoznem slogu, temveč posebno še zato, ker ima vsak napev po tri kitice, kar smo pri vseh dosedaj izšlih blagoslovnih napevih zelo pogrešali.

Oblika zbirke je prav čedna, tisk lep in razločen, papir zelo trpežen.

Upamo, da bodo naši gg. organisti radi segali po teh primernih in lepih napevih ter jih z veseljem izvajali v čast in slavo med nami pričujočega Zveličarja.

Dalje prav toplo priporočamo **10 obhajilnih pesmi in dve v čast presv. Srcu Jezusovemu od isteга skladatelja.**

Tudi ti napevi so melodijozni in prav lahki ter bodo svojemu namenu vsestransko kar najbolj služili.

Cena partituri 1 K. — Dobivajo in naročajo se v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani.

KLAVIJOLINA

se imenuje najnovejša iznajdba, ki utegne zanimati marsikoga naših cenj. bralcev, predvsem pa naša društva mladeniška kakor dekliška, svetna in nabožna. Povsodi se skuša vplivati z lepo pesmijo blažilno na mlada, pa tudi na starejša srca. Težave pa dela na mnogih krajih priučitev neizkušenih društenikov, zlasti če ni učitelja, ki bi si pomagal pri poduku s harmonijem ali gosli; in to se godi po mnogih krajih. Klavijolina nastopa tukaj kot izvrstna pomočnica za poduk v petju. Le majhno izobražen pevec ali pevka se je privadi v 14 dneh in podučuje potem igraje ž njeno pomočjo cel zbor, zlasti ako ima na razpolago dvoglasno klavijolino, ki popolnoma nadomešča dva goslača. Še veliko več plemenitega veselja pa si oskrbijo naše kongregacije in društva, ako si omislijo celoten klavijolinski kvartet (dve vijolini, vijola in čelo), s katerim bi nadvse uspešno oživljale svoje prireditve, in kjer kaže, povečavale tudi sijaj slovesne službe božje ob večjih praznikih z orkestralnimi mašami. Ker novo glasbilo, ki je izum domačina-rojaka, ni drago, zato pač svetujemo našim društvom, da si ga po svojih zastopnikih čim preje ogledajo in se prepričajo na lastna ušesa o njegovi izvrstnosti pri gosp. izumitelju, Ludoviku Bajdetu v Ljubljani, Dunajska cesta 73.

Razno.

To povejte! Dobijo se med našim ljudstvom nepoučene osebe, ki sodijo in zaogovarjajo socialne demokrate kot poštenjake, kot dobre ljudi. Takim zaslepljencem je treba samo pokazati, kakšni so voditelji socialnih demokratov, kako kradejo versko prepričanje iz src sicer dobrih, vernih, a zatiranih in revnih delavcev. Poglejmo samo en slučaj! Nedavno so imeli socialisti v Šempolaju na Krasu neki shod. Nabralo se je veliko radovednežev. Kot drugi govornik je nastopil neki kričav Kopač. Rekel je izprva, da ne bo govoril o veri, toda drugega skoraj ni bilo slišati, nego zabavljanje zoper vero. Pozival je celo ljudi, naj ne hodijo k spovedi, naj katekizme raztrgajo; norčeval se je iz svetih reči, — pa je bolje, da njegovih brezbožnih izbruhov ne zapišemo... Te in enake reči so menda socialistom prijetna zabava! Ali mislijo na ta način pomagati revnim slojem da jim jemlje še to, kar jih edino tolaži v nadlogah, v bedi: sveto vero! Treba je te tiče poznati, treba jih je razkrinkati pred ljudmi, da ne bodo šli za njimi, ko jih izpočetka vabijo s sladkimi besedami, z lepodonečimi obljubami in z neumnimi ter nezmisljenimi obeti, ki jih ni moč ter jih ne bo moč nikdar izpolniti. Izpočetka so silno pohlevni ter poudarjajo po hinavsko, da jim je vera zasebna stvar; ko so pa maso nekoliko obdelali in napolnili s svojimi idejami, tedaj udrihajo zoper vero, zoper Cerkev in zoper vse, kar mora biti poštenemu kristjanu svetega. Začetniki pri socialistih so morda še dobri, toda koliko časa?! Kakršni so voditelji, taki postanejo učenci! Ako slepec slepca vodi... To povejte!

V molitev se priporočajo:

Neki mladenič, ki ga muči že več let padavica, božjast; isti se priporoča tudi za dar umnosti. — Neka nanovo ustanovljena Marijina družba. — Neka Marijina hči priporoča sebe, svoje tovarišice v družbi in svojo domačo družino, da bi mogli Bogu vredno služiti.

Zahvale.

Za razne od Boga prejete milosti se zahvaljujejo: Franc Rihar, župnik v Mekinjah, se javno zahvali za očitno pomoč v nevarni bolezni mil. Srcu Marije, sv. Jožefu ter bl. Grinjonu Montfortskemu. — Marija K. iz Boštanja. — M. Smolič iz Dobrniča. — J. C., Marijina hči iz Smlednika. — Nežika Dular iz Jurke vasi.

Šmarjeta bodi zgled!

Predaval g. kaplan Iv. Perko na marijanski konferenci novomeške dekanije. Točke, ki zadevajo samo duhovnike, so izpuščene. Naslov je dalo uredništvo.

Namen Marijinih družb je, posamezne stanove pripeljati do natančnega izpolnjevanja njihovih krščanskih dolžnosti, pripeljati do res vzornega čednostnega krščanskega življenja. Vsaka družba mora pa tudi apostolsko delovati, t. j. z besedo in zgledom kazati drugim, kakšni bi morali biti. Po Marijinih družbah naj bi se res vse v Kristusu prenovilo! Po Marijinih družbah k Jezusu!

Kjer se družba resno, prav vodi, tam se je že res veliko izboljšalo. Ravno dobre Marijine hčere in sinovi so nam v težkih urah velika tolažba in veselje!

Veliko pa je razvad med ljudmi, tudi med člani, katere naj bi se še po Marijinih družbah odpravile, zatrle! Predvsem pribijem, da se preveč pije; preveč, pre-rado se iščejo take priliko, kjer se pije! — Pijejo, ko plešejo, pa naj si je na domu ali v krčmi; poroka ni veljavna, če se precej v prvi gostilni dobro ne zalije! Zakaj »čučejo« pri mrličih? Da pijejo! Zakaj tako radi hodijo na žegnjanja, semnje, »shode«, koruzo ličkat, proso met, v hrame itd.? Da pijejo! Kopat (v vinograde) ali sicer v dnino gredo, kjer več piti dobe! Znanja grešna se vzdržujejo s pijačo! — V krčmo se rado še hodi brez potrebe in sile! — Kaj so posledice vsega tega, vemo.

Zoper to je res treba kaj storiti, pa enako, edino v celi dekaniji!! Na kakšen način pa? Rečem: z odločnostjo!

Pravila so tiskana, so znana; na konferencah se je že večkrat omenjalo to in ono, samo preveč popustljivi smo! Morda se gleda članom (icam) skozi prste! Toda kdor hoče

biti v družbi, naj bo cel ali pa naj družbo pusti! »Dvema gospodoma ni mogoče streči.« Družbeniki (nice) se morajo po čednostnem življenju vidno ločiti od drugih. Čemu družba, če so udje in neudje enaki?! Pametna, pre-mišljena strogość in odločnost je potrebna, če hočemo, da M. dr. dosežejo svoj lepi, vzvišeni namen; če hočemo, da bodo M. dr. procvitale, rodile sad; če hočemo, da ne bodo žalostno prenehale!

Kako naj bi torej morda postopali? Ne upam se častiti skupščini vsiljevati svojih nazorov, svojega postopanja, vendar stavljenega vprašanja ne morem bolje rešiti kot da povem, kako pri nas ravnamo. Pri nas postopamo precej strogo, pa se vrlo obnese. Dekleta so vse srečne v M. dr. in tudi pri fantih raste veselje, biti sinovi Marije. Vodim obe M. dr. — deklet je zdaj 250, fantov 99 —, pa me ni sram, da sem njih voditelj.

Kar bom omenil, velja največ za deklško M. dr.; fantovsko kot mlajšo vodim še bolj milo, pa sem že tudi začel strune nape-njati.

1. P l e s. Prišli so do spoznanja in začela se je zdaj zoper tega spaka v M. dr. resna akcija. Pa predno je pisal g. Jan. Kalan v svojem »Marijanskem voditelju« str. 110, predno so vlč. gg. 6. marca 1912 v Alojzije-višču sklenili odločnost, sva midva z vlč. g. župnikom že to delala, češ, ples pa Marijino dekle ne gre skupaj; katera noče nehati ple-sati, naj pa neha biti družbenica, kajti na plesu nedolžnost umira, na potu domov pa umrje. Katera pleše v krčmi, »pušenšenku«, v tuji hiši ali doma z moškimi ali na svatbi

brez moje vednosti, — je takoj izbrisana. Plesa med »voglari« pri nas ni. Uspeh: v fari se plesi nič več ne prirejajo, bala nobenega. Ni deklet, pa ne plešejo. Grešnega znanja je veliko, veliko manj. Če je pa znanje le količkaj sumljivo, dobi družbenik »post«, pri grešnem »ven«!

2. Krčme. Če gre v krčmo brez potrebe, se tam nepotrebno mudi, — je izbrisana. Da bi bila družbenica »kelnarca« razen v domači hiši, se še misliti ne dá! Ven! Žegnanja in semnje hudo odsvetujemo; vsaj precej morajo domov! Strogo se pazi, kod hodijo, kdaj in s kom pridejo domov. V tem oziru je bilo včasih žalostno, zdaj je precej v redu, če ne čisto. Sama z moškim v hramu — če je le sumljivo — mora precej k »raportu«. V kopi ne eden pa ena, ampak dekleta skupaj; domov dekleta same skupaj!

3. Da bi odpravili popivanje po poroki, smo pri seji sklenili: Družbeno bo poročena (dosedaj je imela vsaka družbenica slovesno poroko) le tista, ki obljubi, da ne bodo šli v gostilno, pa obenem vloži 20 K kavcije. Če ne gredo v krčmo, dobi 20 K nazaj; če pa le gredo, dobi tiste kronce farna cerkev. Katera pa ne obljubi in ne založi 20 K, torej ne bo družbeno poročena, in poroka ne bo šele ob 9. ali 10. uri, ampak zjutraj ob 6. uri, češ, bodo vsaj imeli potem dosti časa za pijančevanje.

4. Da odpravimo neumno, brezpotrebno čuvanje pri mrličih — tam so le, da pijejo, hudobije uganjajo — smo dosedaj v par slučajih osebno vplivali, da so dobili nalašč čuvaje ter hišo ob 10. uri zvečer zaprli. Zdaj pa velja sklep seje, da bo vsaka družbenica izbrisana, ki bi ostala pri mrliču čez »Ave Maria«. Običajni slovesni pogreb družbeno odpade, če se bo pri njih celo noč čulo in pilo, itd. Tudi sicer bova odpravila kondukte, če ne bodo splošno delali za odpravo teh nerodnosti. Doma naj molijo za ranjkega ali pa v nedeljo v cerkvi, če ne morejo podnevi iti kropit.

Da bi hodile kamorkoli proso met, koruso ličkat itd., se odpravlja; v poštenih hišah se še trpi. Veliko je bolje. Skoro čisto so

izginile grdobije, kakoršne so se ob takih prilikah godile. Stroga kontrola se dobro obnaša!

Kot splošen pomoček za omejitev pijanosti, popivanja smo ustanovili in jo razširjamo »družbo treznosti«. Res gre počasi: moških je 77 in ženskih 154; pa kar je, je dobro. Začeti je treba, samo zdihovati nič ne pomaga. Morda ljudstvu to ni ravno po volji, pa mi ne smemo le gledati, kaj bodo ljudje rekli; naša dolžnost je, da omejujemo žaljenje božje! Poskusite morda tudi drugi, naročujte »Zlato Dobo«! Če se bo povsod slišalo o tem gibanju, bo več uspehov.

Težkoča velika je pri dekletih, ki čakajo popoldanske službe božje. Pri nas imajo na razpolago društveno sobo, katero jim pozimi zakurimo. Kruha prineso s seboj, brezalkoholne pijače si skupno naročimo. V kratkem se otvori brezalkoholna gostilna pri cerkvi; je že vse vpeljana. (Ali slišite? Pa v šmarjetih! Sredi vinskih goric! Kaj pa drugod?! Ur.)

Da se bo vse naše prizadevanje posrečilo, treba skrbeti, da ima družba dobro predstojništvo. Brez dobre vestne prednice in enakih pomočnic se po mojem mnenju ne dá veliko doseči. Zato je napačno pri izbiri teh gledati na telesno lepoto, bogastvo, prijateljstvo itd. Poštena, neustrašena, odkrita, zanesljiva dekle mora biti, pa gre! V vsaki večji vasi naj bo ena taka. Preveč ni dobro, premalo pa še slabše. Med seboj se morajo razumeti, druge jim morajo zaupati. Pomočnice, nastavljene po fari, pazijo; v nedeljo pred shodom, pri seji spoznam po njih stanje družbe, in pri prvem shodu vse pametno porabim. Na prednico in pomočnice se lahko bolj zanesem kot na večino mož. Pri vsaki dobri stvari, pri vsakem podjetju so mi desna roka.

Boljše nobena družba kot slaba družba! Slaba je le v pohujšanje. Bodimo torej goreči, odločni; imejmo vestno predstojništvo! Udje naj iščejo moči v pogostnem sv. obhajilu in vse bo šlo prav. Gospodje, v tem smislu neustrašeno na delo pod varstvom Marije!

Drug zgled.

Dobrepoljska mladeniška Marijina družba.

Od zadnjega poročila v prvih dveh številkah tega letnika se je v naši družbi zopet nabralo nekaj novic. So pa dvojne vrste, žalostne in vsele. Povejmo najprej žalostne!

Dne 26. aprila je umrl naš bivši prednik, 52letni Jože Nučič. Celih osem let je vodil družbo. Zanimivo je, da je umrl na isti dan, kakor je bil pred desetimi leti sprejet v Mari-

jino družbo. Čeprav je umrl nanaglooma in nepreviden, smo vendar trdno prepričani, da je že pri Bogu, ker je bil na smrt vedno pripravljen. Večkrat med tednom je hodil k sv. obhajilu. Po pravici je dejal družbin voditelj v svoji nagrobnici: »Marsikdo umrje previden, a vendar na smrt nepripravljen; naš Jože pa je umrl nepreviden, a na smrt pripravljen!« En sam glas je šel po fari o njem: Če Jože ni v nebesih, potem gorje nam drugim! Nadvse veličastni pogreb je pričal, kako zelo ga je čislalo vse Dobropolje. Posebno naši fantje so se postavili. Bila jih je nepregledna četa! — Mesec dni pozneje, 2. junija, smo pokopali 15-letnega člana Jožeta Ahačevčiča iz Podpeči. Tudi ta je bil prav dober dečko. Naj se z Marijo pri Bogu veselita oba! — Za letošnji pusti tork smo članom po svetovalcih pri vodstveni seji, pri shodu in še posebej s prižnice zelo naročali, naj se ne udeležujejo običajnih maškaradnih neumnosti. Fantje so po vseh vaseh točno ubogali, le v Kompoljah je petim fantom nekoliko glavo zmešalo. Ker so se drugi bolj iz zapeljanosti kakor iz hudobije udeležili te prisvojene Kurentove procesije, smo iz družbe izključili samo glavnega kolovodja. Zagoričani in vsi drugi pa so se vrlo držali. Tako je prav, fantje! — Binkoštno praznike smo imeli skupno z dekliško družbo štiridnevne duhovne vaje v proslavo desetletnice obeh družb. Vodil jih je škofijski voditelj gosp. Janez Kalan. Tega gospoda seveda v dopisu ne smemo hvaliti, ker je nevarnost, da nam potem vse skupaj vrže v koš; toliko pa menda že smemo povedati, da nam te duhovne vaje za vse življenje ostanejo v neizbrisnem spominu. Kaj takega še ni bilo; — so pravili stari ljudje, ko so gledali veličastno

sklepno procesijo. Orli v kroju, člani družbe so nosili našo lepo roženvensko Mater božjo, spredaj je korakalo okrog 260 fantov, Marijinih sinov, po štirje in štirje, na sredi pred kipom duhovščina, zadaj dekleta, iz sto in sto mladih grl pa je med veselim pritrkavanjem zvonov donela vesela pesem: O Mati najbolj sveta, brez madeža spočeta!... Nepozabni trenotki! Po procesiji in sklepnem govoru voditelja duhovnih vaj je bilo nanovo sprejetih 90 fantov in 30 deklet. Mladeniška družba šteje zdaj 275 članov, med temi jih je 15 v Ameriki. — Po cerkvenih slovesnostih je bila nato še v dvorani posebna proslava desetletnice z nagovori, deklamacijami in kratko igro »Marijin otrok«. Govorili so: voditelj mladeniške družbe, prednik mladeniške družbe Jurij Žagar, prednica dekliške družbe Terezija Klinc in tudi škofijski voditelj je povedal par domačih, da je smeha in radostnega razpoloženja odmevala vsa prostorna, nabito polna dvorana. — Bodi Bog plačnik vsem, ki so kaj pripomogli k tem lepim, nepozabnim dnevom!

Dodatek uredništva. Kar je pri dobropoljski M. D. posebnega spomina in posnemanja vredno, je to: Led je prebit. Pa ne samó ena majhna luknja je v led zavrtana, ampak en velik širok kolobar. Ideja Marijine družbe je zmagala. V Dobropoljah si fantje ravnotako štejejo v čast, biti v Marijini družbi, kakor drugod dekleta; in ravnotako v nečast, ne biti v družbi. — In to je, kar tudi drugim župnijam želimo: da bi dobri duh tudi pri fantih zmagal nad hudobnim; da bi dobri fantje v fari dobili večino; da bi dobra načela in navade nadvladale fantovske razuzdanosti.

Dobropoljci — pozdravljeni!

„Sveta vojska“.

Tako se bo imenovala odslej Družba treznosti. Tudi je dobila nova spopolnjena pravila. Več o tem pove »Zlata doba«, katero gotovo povsod imate, kjer se za to stvar kaj zanimате. Tam berite o tej reči in se po tistem ravnajte! Kier je mogoče, naj se

odsek preosnuje v društvo »Sveta vojska«. — Ali ste imeli o kresu občni zbor in ste se prešteli? Kjer niste, storite to eno prihodnjih nedelj. Potem pošljite številke vsaj do konca julija uredništvu »Bogoljuba« ali »Zlate dobe«.

Kako se giblremo.

Prežganje. Na binkoštno nedeljo smo obhajali desetletnico mladeniške Marijine družbe. Na to slavnost so došli tudi vrli mladeniči iz drugih župnij. Niso se ustrašili dolge in naporene poti na visoki hrib prežganjski, veseli so pohiteli k nam, polni navdušenja za

Marijino družbo. Došli so mladeniči iz daljnega Hotiča, iz Šmartna pri Litiji, v velikem številu z zastavo, na čelu jim sam dekanijski voditelj M. D., č. g. dekan Matej Rihar. Došle mladeniče smo sprejeli v bližini cerkve, kjer je stal slavalok z napisom:

»Mladenič, srčno Mariji vdan,
Je vrl Slovenec, vrl kristjan.«

Po prisrčnem in navdušenem pozdravu člana Jos. Kozlevčarja je odkorakala dolga četa vrlih Marijinih sinov v veličastnem sprevedu mimo velike množice zbranega ljudstva, pojoč veličastne Marijine pesmi, proti lepo ozaljšani župni cerkvi, pred katero sta jo pozdravila dva slavo-loka z napisi:

»Bog te živi, četa mlada,
Naše domovine nada!«
»Telesna čistost in dušna krepost
Naj dičita vsikdar našo mladost!«

V cerkvi je bila ob 10. uri dopoldne slovesna sv. maša, popoldne ob 1. uri litanije, obakrat pa prekrasni govor č. g. patra Janeza Pristova, ki je s prepričevalnimi besedami pokladal prelepe nauke v srca zbranih mladeničev. — Naravnost veličasten je bil popoldanski spreved vseh mladeničev, ki se je na čelu duhovnih voditeljev, gg. dekana in domačega župnika, pomikal pred prostor ljudskega odra. Videli smo, kako živo ginjeni so zrl očetje in matere na svoje sinove, ki so kot vojna četa z Marijino svetinjo na prsih, krepkih korakov, veselega srca in vedrih lic, ponosno korakali pod praporom Brezmadežne. — Mladeniški shod se je otvoril z lepo pesmijo: »Jaz sem Marijin sin«. Na shod so došli tudi člani višnjegorskega k. s. izobraževalnega društva z gospodom kaplanom. Shod je pozdravil s prekrasnim slavnostnim govorom preč. gospod dekan M. Rihar, ki je z njemu lastno mladeniško navdušenostjo označil pomen združitve mladeničev v Marijini družbi ter jih navduševal k vstrajnosti za dobro stvar. Omenil je, kako lepo je to, da se mladi fantje, čvrsti Orli zbirajo pod zastavo Marijino in se ne sramujejo na svojih prsih nositi svetinjo Brezmadežne. Nato pozdravi prednik naše družbe, J. Rome, v toplih in navdušenih besedah zbrane mladeniče. Za tem sta bili dve deklamaciji, ki sta jih ob kipu Brezmadežne deklamirala člana Jos. Gale in Jos. Kozlevčar, tako neustrašeno, da je bilo rosno marsikatero oko.

Govori zastopnikov iz drugih krajev, iz Šmartna in Višnjegore so bili izvrstni, lepi in navduševalni. Petje fantov je bilo izvrstno in krasno. Pozdrav domačega gospoda župnika je bil ganljiv. V krepkih besedah je pozdravil mladeniče, ki so zbrani pod zastavo Marijino pohiteli k nam in s tem povzdignili našo slavnost. Navduševal jih je, naj vedno ostanejo zvesti svojim načelam in zvesti sinovi Marijini, kar bo njim samim v srečo, v čast Bogu in njemu kot duhovnemu pastirju v največje veselje. Tudi igra, ki so jo fantje uprizorili na čast došlim fantom, je povoljno uspela.

Imeli smo tudi tridnevne duhovne vaje, ki jih je vodil č. g. p. J. Pristov, iz katerih smo izšli

duševno prerajeni in navdušeni za vzore Marijine armade. Ob priliki desetletnice je bilo sprejetih v družbo 22 novih članov v Marijino družbo. Sedaj šteje družba 76 članov. Sklenili smo osnovati abstinenčni odsek in da bomo pogosto prihajali k mizi Gospodovi, ker le tam bomo črpali ono moč, ki nam je potrebna v boju tega življenja.

Prežganje. Binkoštni ponedeljek je bil za našo deklečko Marijino družbo vesel dan. Ta dan smo obhajali desetletnico, kar družba obstoji ter obenem dekanijski shod dekletkih M. dr.

Na ta jubilej je došlo mnogo deklet iz bližnjih in daljnih župnij. Pri veličastni procesiji, ki se je pomikala od mesta sprejema, smo našli nad 500 deklet s 6 zastavami ponosno korakati proti župni cerkvi, da se tam poklonijo Mariji kot močnemu svoji varuhinji.

V prostorni cerkvi, ki je bila nabito polna skoro samih deklet, se je vršila ob 10. uri sveta maša. Po sv. maši pa je bila blagoslovljena nova krasna zastava in 30 deklet nanovo sprejetih v Mar. družbo. Popoldne ob pol 2. uri so bile zopet v cerkvi litanije M. B. Obakrat pa sta bila prekrasna govora za dekleta č. g. p. jezuita Janeza Pristova.

Po popoldanski cerkveni slavnosti se je razvil veličasten spreved deklet iz cerkve pred prostor Ljudskega odra z zastavami in duh. voditelji č. gg. dekanom M. Riharjem, janškim župnikom J. Dobnikarjem in domačim župnikom K. Jakličem. Shod je otvoril s pozdravnim in slavnostnim govorom dekanijski voditelj Mar. družbe č. g. dekan M. Rihar, ki je s krepkimi besedami navduševal dekleta za lepo krščansko življenje in za Marijino družbo. Pozdravni govor prednice dekl. družbe M. Gale je bil izvrsten in bodrilen. Deklamovalke A. Selan, F. Bratun in N. Gale so s krasnimi deklamacijami in neustrašenim nastopom privabile solze v oči marsikateremu gledalcu. Govori tujih zastopnic iz Šmartna, Kresnic in Štange so bili navduševalni, lepi in ganljivi. Igro »Marijin otrok« so dekleta tako odlično predstavljale, da jim nihče ne prisodi, da so šele prvič nastopile. Želeti je, da še večkrat nastopijo na odru. Petje domačih in tujih deklet je bilo prekrasno. Vse je bilo veselo in navdušeno. Imele so tridnevne duhovne vaje, po katerih so se duševno prerodile k novemu krepostnemu življenju. Sklenile so osnovati odsek za pogosto prejetje sv. zakramentov. Dekleta, začnite širiti s pogumnim srcem tudi prelepo abstinenčno idejo po celi župniji! Ako boste to storile, smete upati, da tudi k nam zasije jutranja zarja novega, treznega in krepostnega življenja.

Št. Jakob v Rožu na Koroškem. Na binkoštno nedeljo smo slovesno obhajali petletnico M. D. Zjutraj smo imele skupno sv. obhajilo, po-

poldne blagoslov s petimi litanijami, potem nagovor o stanovitnosti v M. D. Sledil je slovesen sprejem treh novih udov, nakar se je cerkvena slovesnost zaključila z Marijinimi pesmami. — Po cerkveni slovesnosti smo preživele še par veselih ur v družbeni sobi s petjem in s par govori v spomin na petletnico. Ob ustanovitvi naše M. D. je bilo sprejetih 26 deklet, do sedaj je število naraslo na 86. Od teh jih je prosilo za odstop 8, ker se niso mogle popolnoma odpovedati plesu; 4 so umrle, 1 je šla v samostan, 1 pa se je omožila. Zdaj šteje naša M. D. še 62 udov, 8 kandidatkin in 2 gosta. O odsekih dosedaj nismo nič poročali; delovali pa smo bolj na tihem. Imamo sledeče odseke: 1. Pogosto sv. obhajilo, 2. treznost ima cela družba, 3. olepšanje cerkvâ, 4. prebiranje dobrih knjig (Bogoljuba imamo 30 izvodov), 5. pevski odsek. V teku petih let smo uprizorile 9 iger, dvakrat smo imele večji Marijanski shod, pri prvem je bilo 6 sosednih M. D. povabljenih, pri drugem, lansko leto na praznik Marijinega Imena, pa je bilo 10 M. D. pričujočih. Upati je, da se bodo z Marijino pomočjo tudi na Koroškem začele bolj gibati M. D. kakor dosedaj.

Rojan—Trst. Če le kje, tedaj gotovo v velikem mestu se dan za dnevom opaža, koliko nespetnih in kratkovidnih deklet drvi v prepad, ki jim ga nastavljajo brezstidne propalice dan za dnevom. Človek gre po ulicah in trgih šumečega tržaškega mesta in kako bridko mu je, ko vidi dekleta, ki so nedolžna in čista iz raznih slovenskih sel in trgov prišla sem, kakó sedaj tukaj na slepo vero verujejo raznim ostudnežem, ki se jim laskajo in jih hvalisajo v obraz, za hrbtno pa se z drugimi vred iz njih norčujejo in bahato pripovedujejo, koliko se jim jih je posrečilo za nos voditi. In čestokrat sledi takim znanjem grozna katastrofa, saj tržaški samoumori štejejo med svojimi vrstami dokaj slovenskih deklet. Kako pravi že nekje pesnik:

A jaz bežim izmed ljudij
in glavo si z roko podprem,
in mislim misli žalostne
in prédse ním skoz okno zrem
Glej... tukaj... tamkaj zvezdica
z višine jasne vtrne se,
in ktera pade, več nikdar,
nikdar nazaj ne vrne se.

Zato blagoslovljene družbe Marijine, kjer se dekletom stavijo pred oči razne nevarnosti velikih mest in kjer se vzgajajo v krepke, zavestne mladenke, ki so ponosne na svojo deklisko čast, čeprav je njihovo cvetje vedno izpostavljeno morilni slani velikomestni mesenosti in pokvarjenosti. — Naša družba je v primeroma zelo kratkem času zgubila kar tri Lojzike, ki so bile v čast družbi in svojemu imenu. Ena je pohitela v nebeške višave, druga v samostansko tihoto in

tretja pred poročni oltar. Nedolžna kot angel se je Alojzija Piščanc preselila v rajske dvore, in izmed vseh treh je ona zdaj najsrečnejši Marijin otrok. Po dobrem in treznem premisleku je Alojzija Purič izbrala si samostansko celico. Kako lepó so ji pele sestre v slovo pri krasno ozaljšanem majniškem oltarju:

Samoto tiho si zvolila,
da b'srce Tvoje mirno b'lo;
za sestre svoje boš molila,
naj vsikdar varje jih nebó.

Okinčana z deviškim vencem je pa nepozabna bivša odbornica Alojzija Ukmar stopila k poročenemu oltarju; pravo, razumno in čvrsto slovensko dekle. Obljubila je večno zvestobo vrlemu kmetu posestniku od Sv. Ivana. — Na binokšni pondeljek pa smo imeli sprejem kandidatkin. 27 deklet in troje žen se je zopet zbralo pod našo belo zastavo. Aspirantkinj pa imamo okoli 20, ki se pripravljajo biti sprejete 8. decembra. Prihodnji mesec, na praznik sv. Mohorja in Fortunata obhaja naša domača cerkev petdesetletnico posvečenja in ob tej priliki bodo darovale dekleta in žene lep kip Srca Jezusovega cerkvi, zavedajoč se gesla: Po Mariji k Jezusu! — Vpeljali smo tudi v družbi uro češčenja vsak mesec, katere se udeležuje veliko ljudstva, in tako skušamo dajati javno zadoščenje ljubljenu Jezusu, ki ga tako pogostoma sramoté suroveži in brezbožneži po tržaških ulicah.

Vurberg na Štajarskem. Neizprosna smrt nam je pobrala iz naše sredine dne 31. sušca pridnega in zglednega mladeniča Janeza Pivec, ki še ni dovršil 21 let. Bil je zvest član Marijine družbe in ud naše Mladeniške zveze. Rajni je bil zelo miroljuben, tih in je redno zahajal k vsakemu zborovanju ter se ni nikoli sramoval Marijine svetinje in mladeniškega znaka nositi na svojih prsih; to naj bo vsem slovenskim fantom v zgled! Še ob koncu svojega življenja je naročil, da naj na mrtvaškem odru diči njegova prsa Marijina svetinja in mladeniški znak. Velika množica zalujočih ljudi in dolga vrsta fantov s svetinjcami je spremljala rajnega na njegovem zadnjem potu. Ko smo njegovo truplo položili v hladni grob, so častiti gospod družbeni voditelj v srca segajočih besedah vzeli od njega slovo in pevski zbor mu je zapel dve krasni žalostinki. Vsem mladeničem ga priporočam za zgled, ker želim, da bi tudi mi vsi mogli postati kdaj tako srečni, kakor je zdaj on. V miru počivaj!

Sv. Gora nad Litijo. Našo deklisko Marijino družbo je v nedeljo v osmini presv. Rešnjega Telesa nadzoroval vlč. g. knezoškofijski voditelj Janez Kalan iz Ljubljane. Povedal nam je marsikaj, kako naj družbo dvignemo na višjo stopnjo. Zlasti pogršamo družbene zastave. Drugi dan, 10. junija, je bil pa prvi shod Marijinih družb na

Sveti Gori, ki se je v kljub slabemu vremenu zelo dobro obnesel. V lepem sprevedu v cerkev smo videli krasne zastave iz Zagorja, št. Lamberta, Hotiča in Vač. Članice Marijine družbe iz Čemšenika, št. Gotarda, Peč in Save so bile številno zastopane. Nad vse lepo je bilo v cerkvi, kjer je bilo zelo veliko obhajanih ter smo imeli sveto mašo z asistenco. Nepozabni nam ostanejo krepki nauki vlč. g. voditelja. Po cerkvenem opravilu je bilo v mežnariji skupno kosilo ter preskrbljeno tudi za abstinentne. Prav bi bilo, da bi temu shodu sledili še druga leta podobni sestanki!

Iz Višnjegore. Čas je, da pogledamo nazaj na prvo polovico evharističnega leta, odkar ste bili pri nas, preč. gospod urednik. Rade bi Vam kako veselo napravile in Vam kaj novega povedale. Omenimo le, da se, hvala Bogu, evharistično leto v prvi polovici leta tudi pri nas pozna, da se sveti zakramenti res še bolj pogosto sprejemajo in časti presv. Rešnje Telo. In tudi za sv. očeta se je že nekaj naredilo, kar se bo še tudi znanprej. Več članic je izreklo, da že več mescev molijo vsak dan del rožnega venca; druge so opravile ure molitve, darovale sveto obhajilo itd. Tako upamo, da nobena ne izostane, da bi kaj ne storila za sv. očeta. In če bo mogoče, udeležile se bomo tudi enkrat skupne procesije k podružnici Marije Device v Dedendol v ta namen. V mescu maju so naš voditelj in predstojništvo poskrbeli in napravili listke, v katere smo imeli zaznamovati kako premagovanje ali dobro delo še posebej iz ljubezni do Marije. — Tudi več kresov je plapolalo po naši fari na čast presv. Srcu Jezusovemu. — In če pogledamo v družbo treznosti, se tudi vidi, da narašča število udov, kar se pa natanko sporoči po shodu 23. junija. V prvi polovici leta se je opustila ena žganjarna in tudi pijancev ni več tako videti kolovratiti in valjati se ob potu. Misliti je in upamo, da so Vaše besede padle na rodovitna tla, in ko drugič k nam pridete, boste videli, da se je zboljšalo in da se ne bo dobil tak, ki bi rekel, da gospodje iz Ljubljane hodijo čez pijance »šimfat«, ampak rekel: ti gospodje imajo pa prav!

Bizelsko. Tudi pri nas se je začela lepa Marijina družba deklet. Veliko število jih je pristopilo v to družbo in, hvala Bogu, nekatere so prav pridne, prihajajo pogosto k sv. zakramentom. Vsak prvi petek in vsako prvo soboto jih je obilno število pri sv. obhajilu. Pa ne samo dekleta, ampak tudi moške in žene prihajajo pridno k sv. obhajilu. Imamo tudi katoliško izobraževalno družbo, v kateri je mnogo mož, deklet in fantov, in pridno prihajajo po knjižice, da jih prebirajo. Žalibog, da še nimamo fantov v Marijini družbi! Upamo, da bodo tudi ti kmalu pristopili k družbi.

Z Vrhnike. Tretja nedelja letošnjega mesca maja je bila za našo dekleško Marijino družbo res vesel dan. Zakaj pač? Iz dvojnega razloga:

ta dan smo blagoslovili novo družbino zastavo, obenem pa znatno pomnožili vrste naših Marijinih hčera. Obojno slovesnost je izvršil g. škofijski voditelj Marijinih družb, ki je imel imenovano nedeljo v župni cerkvi sv. Pavla tri govore. Po 11 letih svojega obstoja je dobila dekleška družba drugo — novo zastavo. Dragoceno delo je izgotovila v splošno zadovoljnost gospodična Sattnerjeva. Bodi na tem mestu izrečena prisrčna zahvala vsem, ki so tako rade volje prispevali za prapor Marijin. Še prav posebno zahvalo pa je dolžna družba gospej Petričevi iz Verda, ki je kot poznana prijateljica in pospeševaljica našega gibanja kumovala novi zastavi ter s svojo velikodušno radodarnostjo veliko pripomogla do tako krasne zastave, ki bo fari v ponos in Mariji v čast. Novo zastavo je neslo v cerkev deset belo oblečenih deklic na višnjevih trakovih; tem je sledila družba v dolgem sprevedu. Po končanem govoru se je blagoslovila in razvila zastava. Nato se je vršil sprejem novih članic. Kako ginjaivo je bilo videti, ko je 42 mladih junakinj neustrašeno priseglo pri pravkar blagoslovljeni zastavi zvestobo Mariji! Po končani slovesnosti v cerkvi se je podala družba v prostore stare šole, kjer ima mesečne shode. Tu se je zahvalila prednica g. škofijskemu voditelju Marijinih družb ter gospej kumici za njeno naklonjenost in požrtvovalnost. Naslednji dan, t. j. 20. maja, je pohitelo 120 naših deklet na Dobrovo, kjer so zopet v družbi svojih tovarišic iz vrhniške dekanije obnovile prisego deviški svoji Zaščitnici.

Sv. Trojica v Halozah. Proslavili smo trojičko nedeljo na prelep način, ko je naša mladež slavila svojo mladinsko slavnost, prvokratnega slovesnega sprejema deklet v Marijino družbo in ustanovitev Mladeniške zveze. Čeprav so na naša dekleta sipali hudobni ljudje ognjeno žveplo psov in obrekovanja, vendar še se jih je odločilo stopiti pod beli prapor Marijin 73 mladenk. Krščanska dekleta, ne ustrašite se klevetnikov in sovragov v človeški podobi saj en prijazen pogled na Brezmadežno, en ljubeč smehljaj njenih ustnic vas odškoduje za vso slavo sveta! . . .

Iz Šmihela pri Novem mestu. V naši dekleški Marijini družbi je nad 200 deklet. V Marijinem vrtcu se vzgaja nad 100 deklic. V nedeljo po procesiji sv. Rešnjega Telesa smo imeli skupen obed v samostanu. Pri kosilu se je lesketala mesto našega slovečega dolenjskega vinca čista voda v kozarcih. Prepevale smo lepe narodne pesmi ter slavile našo drago domovino. Nato smo se zbrale pred Marijinim kipom, zapele še par družbenih pesmi, katerim je sledilo srečkanje. Prečastiti gospod župnik voditelj naše družbe so poslali mesto sebe častitega gospoda kaplana, da so nam povedali v njih imenu nekaj prekoristnih nauk. Pri tej priliki smo ustanovile tudi družbo treznosti, ki šteje 25 članic. Sicer Vam pa spo-

ročimo o tem obširneje prihodnjič. Pri nas imamo sedaj štiri odseke: za češčenje presv. Rešnjega Telesa, za pogosto sv. obhajilo, apostolstvo sv. Cirila in Metoda, pa treznostni odsek. Še enega nam manjka kajne, namreč odsek za razširjanje »Bogoljuba«. No, tudi tega preskrbimo. Pa prav pridno bomo agitirale. Kajne, gospod urednik, da nismo še zaspali, pa tudi ne bomo. Treznostni odsek Vas gotovo najbolj razveseli. Saj je pa ta družba res prava potreba v naši Dolenjski, ko skoraj vse nezmerno pije!

Prihova. Z veseljem naznanjam vsem, ki se trudijo širiti bratovščino Marije kraljice src, da se tudi pri nas kaj lepo razcvita sad njihovega truda; z veseljem se Mariji izročamo in ena drugo spodbujamo k novi gorečnosti do Marije. Samo žal, da se še tupa tam sliši, da katera pravi, jaz bi tudi vstopila v to bratovščino, ko bi ne bilo treba nazunaj svetinjice nositi. Predrage, ali bi nam Marija ne storila lahko nasprotno, ko bi me njo za kakšno pomoč prosile? Ali bi nam ne odgovorila: Jaz bi vam že pomagala, ko bi se vé mene ne sramovale? Pogum torej predrage! O, ko bi mogla, bi klicala na vse kraje sveta: Če še ima kdo kaj srca in ljubezni do Marije, izročite se njej! Oh, ko bi svet spoznal, kolika sreča in radost je, po Mariji z Bogom občevati! Pa to more razumeti le tisti, kdor se je že popolnoma v Marijine roke izročil.

Ptujška okolica. V nedeljo, dne 19. maja, smo zjutraj spremili eno družbenico, Marijo Rašl, na pokopališče; popoldne pa dve družbenici z belima oblekama in venčki na glavi, okoli vratu na višnjevem traku Marijino svetinjico, k glavnemu oltarju k poroki. Po večernicah pri zborovanju »Dekliške zveze« pa se je uprizorila lepa šmarnična igrice s petjem. Lani so se podale tri družbenice v samostan; letos zopet dve. Vseh pet družbenic je šlo v Dunajsko Novo mesto. — Zopet se pripravljajo mladeniči in dekleta za slovesen sprejem v Marijino družbo.

Svečina (štajarsko). Pred kratkim sta bili tu ob narodni meji v Svečini ustanovljeni obe družbi: sinov in hčerâ Marijinih. Dekliška družba šteje 99 čvrstih dobromislečih braniteljic svete in narodne stvari. In četa mladeniška, še sicer mala po številu, 19, je vendar trdna v bojih za vero in domovino. Obe družbi sledita redno družbenim pravilom in izven cerkve v župnijskih prostorih prirejata sestanke, kjer se s pošteno izobraževalno in srce blažilno zabavo priučujeta potrebnega za življenje. Pohvalno omenjam posebno dekleta, ki pridno predavajo o gospodinjstvu. Ustanovili bodemo tudi odseke. Imeli smo v tekočem letu razne pobožnosti, kakor sv. misijon, shode III. reda in evharistično pobožnost. Hvaležni smo duhovnemu voditelju g. župniku Vidu Janžekoviču za prireditve in mu tem potom kličemo prisrčni: Bog plati! Ker se

ravno v obmejnih krajih naseljuje nemškutarstvo, košati liberalizem in protestantizem, je prepotrebno, da se širi tudi naša krščanska organizacija in se bori z orožjem čednostnega življenja proti nasprotnikom vere in domovine.

Sv. Jurij ob južni železnici. Imamo mladeniško in dekleško zvezo, ki prav dobro delujeta. Meseca februarja smo imeli sveti misijon, in takrat smo pri svojih stanovskih naukih slišale, da se ustanovi dekleška Mar. družba v naši fari. Prva nedelja v majniku je bila odločena za slovesen sprejem. Prišli so č. g. superijor od Sv. Jožefa nad Celjem. Popoldne je bila pridiga za Marijine otroke in nato sprejem. Sprejetih je bilo 191 deklet.

Predoslje. Tudi v naši mladeniški M. D. smo se malo zganili. Poživili smo treznostni odsek, h kateremu se je priglasilo 15 članov, med njimi dva popolna zdržnika. Dal Bog, da bi ti tudi drugim bili zgled zdržnosti od pogubnega žganjal. Osnovali smo tudi evharistični odsek za češčenje presv. Rešnjega Telesa. V ta namen so se razdelili člani v pet skupin, ki se vrstijo ena za drugo ob nedeljah in praznikih.

Iz Mekinjskega. Kaj veselo se razvija ter narašča tukajšnja bratovščina Marijinega prečistega Srca. Udov šteje že nad 4000. Vsako četrto nedeljo popoldne se zbirajo udje bratovščine k bratovski pobožnosti v mekinjski župni cerkvi, kjer se vnamajo v vedno prisrčnejši ljubezni do materinskega Marijinega Srca. Najveselejši dan za bratovščino in za celo okolico pa je vsako leto šesta nedelja po Veliki noči. Na to nedeljo se vrši krasna in ganljiva procesija s kipom Marijinega Srca, ki ga nosijo belo oblečene deklice. Letos je bila ta procesija izredno veličastna. Vreme je bilo krasno. Ogromno ljudstva se je zbralo iz cele okolice. Razlegale so se glasne molitve in pesmi. Marsikomu je porosilo oko ob pogledu te množice, ki jo je zedinila ljubezen do nebeške Matere. Kakor vsako leto, tako je tudi letos vodil procesijo č. g. kanonik J. Sušnik. Tudi obhajilna miza je ta teden zelo oblegana. — Taki veseli prizori nas utrjujejo v prepričanju: Dokler se bo naše slovensko ljudstvo s tako vnemo oklepalo svoje nebeške Kraljice, se ne bojimo zanj.

Železniki. Pri nas se je binkoštni ponedeljek popoldne po litanih sprejelo precejšnje število mož in ženâ v Marijino družbo, katera se je v naši župniji sedaj na novo ustanovila. — Naša dekleška Mar. dr. sedaj moli vsako nedeljo po litanih molitveno uro. To bomo tudi mé izpolnile, kar smo brale v »Bogoljubu«, namreč: Da bomo vsaj enkrat na mesec darovale sv. obhajilo za sv. očeta in enkrat molile zanje molitveno uro. — Bratovščina sv. Cirila in Metoda se je tudi pri nas ustanovila že pred par leti; toda videti je, da je nekako pozabljena postala. Zato kličemo

sedaj, ko se približuje praznik sv. Cirila in Metoda, naj bi se mnoga srca vnela za to prekorisno bratovščino, ki deluje za blagor razkolnih Slovanov. Nalaga le malo vsoto za plačati na leto, namreč 24 vin., za moliti pa vsak dan en očenaš in češčenomarijo. — Podaje nam pa bogati zaklad sv. odpustkov. — Približuje se tudi praznik sv. Janeza Krstnika, patrona treznosti; torej fantje in dekleta na noge za abstinenco! Pomislimo, kako se žali presv. božje Srce Jezusovo ravno z nezmernostjo v pijači! — Zadostujmo mu vsaj mi na ta način, da stopimo v treznostni odsek, ki nam nalaga malo zatajevanja, pa obeta veliko plačilo v nebesih!

Želimlje. 2. junija popoldne je prihitelo mnogo duhovščine v prijazno Želimlje k blagoslovitvi zastave dekliške Marijine družbe. Kumovala je g. Schantejeva. Preč. g. dekan Kolar je po primernem nagovoru blagoslovil zastavo in sprejel nekaj novih članic v družbo ob sviranju orlovske godbe iz Št. Jurija in ob navzočnosti dekliških družb iz Sostrega, Iga, Šmarja, Št. Jurija in Roba z zastavami. K sklepu se je na odru pred cerkvijo spominal g. dekanjski voditelj Plantarič desetletnice ustanovitve te družbe, želeč ji, naj bi v pomnoženem številu obhajala drugo desetletnico.

Globasnica na Koroškem. Na Kristusov vnebohod je bil za našo župnijo dan, ki ga je zares naredil Gospod. Bila je slovesna ustanovitev Marijine družbe, izročilo se je v Marijino varstvo 37 deklet. To je lep sad svetega misijona, ki se je obhajal koncem februarja. Ustanovili so družbo č. g. Martin Erlich, prelat v Celovcu. Da je bila slavnost še lepša, je prišla sosednja Marijina družba iz Št. Lipša s svojo zastavo navduševat naša dekleta s krasnimi družbenimi pesmi in lepim zgledom. Bodi omenjeno, da je sedaj že dvanaest Marijinih družb na Koroškem, kar je seveda proti Kranjski in Štajerski malenkost. Kvišku! kličem vsem koroškim poštenim dekletom, vzdramite se in združite se že enkrat pod Marijino zastavo, ki je potrebna za vsako župnijo koroško! Marijina hči.

Solčava. »Bogoljubove« parole tudi pri nas po možnosti izvršujemo. Število »Bogoljubovih« naročnikov je poskočilo letos od 20 na 45, za našo malo gorsko župnijo (768 duš) gotovo častno število. Na trojiško nedeljo se je vršil slovesni sprejem 36 deklet v novoustanovljeno Marijino družbo. Tako hočemo z Marijino pomočjo poglobiti versko življenje.

Sv. Križ pri Trstu. Od 3. do 10. decembra 1911 smo obhajali tukaj sv. misijon. V tem času nas je eden oo. misijonarjev spodbujal in opominjal za Marijino družbo, za katero smo se kmalu nato oglasile. Sveti binkoštni praznik pa je bil preveseli dan, po katerem smo goreče hrepenele. Ob 4. uri popoldne smo se zbrale v cer-

kviči lurške Matere božje, od katere smo šle v procesiji v veliko cerkev. Tu je imel najprej preč. gospod dekan iz Opčine prekrasen in ganljiv govor. Po končanem govoru nas je isti gospod slovesno sprejel v Marijino družbo 12 deklet. Prišle so tudi dekleta Marijine družbe iz Zgonika. Po slovesnosti smo šle skupno v prostore otroškega vrtca »Slovenske Straže«, kjer smo imele par primernih nagovorov. Isti dan se je tudi ustanovil Marijin vrtec za deklice.

Iz Marijinega Celja na Goriskem. Novo cvetko smo vpletli v venec Marijinih družb z ustanovitvijo dekliške Marijine družbe v naši duhovniji. Na praznik vnebohoda Gospodovega popoldne se je vršil prvi slovesni sprejem, pri katerem je bilo sprejetih 42 deklet. Za prvokrat že lepo število. Nad polovico deklet je zdaj v Marijinem varstvu. Kaj lepo se je vršil sprejem. Sprejemanke, vse belo oblečene in z višnjevimi pasom prepasane ter s svečo v rokah, so se v procesiji podale iz domače kapele v župnišču v cerkev. Pred njimi so stopale v procesiji za svojo družbeno zastavo Marijine hčere iz Ročinja in Kanala, katere so v obilnem številu prihitеле pozdravit in počastit svoje nove sestre ter so jih tako nekako peljale med prepevanjem Marijinih pesmi v cerkev pred Marijin oltar. V cerkvi je sledil primernemu nagovoru slovesni sprejemni obred, katerega je opravil preč. g. dekan iz Kanala ob asistenci še štirih drugih gospodov duhovnikov. Marsikatero oko je bilo med tem obredom vsled ganutja solzno. Le en glas se je širil o ti slovesnosti po duhovniji: »Bilo je res lepo.«

Spominjajte se umrlih sosester.

Franciška Florjančič, 23. maja, Št. Vid nad Ljubljano.

Ivana Srebot, 8. maja, iz III. Marijine kongregacije pri uršulinkah v Ljubljani.

Terezija Šalamon, 7. maja, na Vranskem.

Marija Glaser, Hoče pri Mariboru.

Ana Ravbar, 10. junija, na Repentabru.

Ana Dolinar, 11. junija, Poljane nad Škofjo Loko.

Antonija Tomec, 23. aprila, Sv. Križ pri Litiji.

Marija Rašl, 16. maja, iz župnije sv. Petra in Pavla v Ptuj.

Marija Teršelič, 11. maja, Leskovec pri Krškem.

Marija Vegelj, 27. maja, ravnotam.

Ivana Šubic, 15. maja, Zg. Pirniče.

Franciška Česen, 8. maja, Sp. Pirniče.

O nekaterih izmed teh je prišlo obširnejše poročilo; pa povedano je bilo že večkrat, da, če ni kaj izrednega, se obširnejša poročila o umrlih članicah ne more prinašati, ker se isto prevečkrat ponavlja. Zadostuj jim ta skromen spominček; večja slava jih pa čaka pri Bogu.

SLOVENSKI MISIJONAR

Klici z onstran morja.

(Dalje.)

Poslušajmo danes pod tem naslovom še nekaj hrepenečih klicev z onstran morja.

Neki misijonar-jezuit piše iz svojega misijona v Ameriki:

»Mnogo trpljenja, nevarnosti in napora mora prestat misijonar na svojih potih. Toda kaj za to, ako le more vsaj nekaj duš rešiti iz krempljev satanovih! Res žal, število izvoljenih je majhno. Toda če bi se tudi ne posrečilo duhovniku več ko enega samega izpreobrnjenca pridružiti temu skrivnostnemu številu, ali bi imel vzrok, da bi jokal nad tolikimi žrtvami, ki so bile potrebne? Gotovo ne. Spomnil se bo izreka sv. Franciška Ksaverija: »Iti tudi na konec sveta in rešiti le eno samo dušo in nato umreti, je zavidanja vredno«. — Vendar s trdnim prepričanjem rečem: kdor se posveti iz ljubezni do Boga in do duš, po božji podobi ustvarjenih in z božjo krvjo odrešenih, da pojde obdelavat zapuščeni del vinograda Gospodovega, ne bo se mu bati, da bi njegov trud ne prinesel sadov! »Črne suknje (tako imenujejo divjaki misijonarje), črne suknje, naj pridejo sem črne suknje in z obema rokama bomo objeli vero v Velikega Duha.« Tako vzdihujejo globoko iz prsi ti zapuščeni in zmoteni rodovi. In ti vzdih pravzaprav že krščanskih duš odmevajo od skalovja do skalovja, dokler se ne porazgube ob bregovih kakega samotnega jezera, ne da bi kdo odgovoril nanje! In če slučajno zadenejo na uho misijonarja, blodečega po gozdovih, kako vzdihuje njegovo srce! In ker mu je nemogoče povsod pomagati, kakor bi bilo treba, pošilja nedopovedljive vzdih v nebo in na onstran morja, da zopet nanovo obudé apostolsko gorečnost: O, imejte usmiljenje s temi tisoči ubogih, razkropljenih divjakov, ki so nevedni ko živali po gozdovih in jih pokončavajo mraz, lakota, kuga, najgroznejša praznoverstva! Na široko odpira proti njim, da jih požre, svoje žrelo brezдно, kjer goré na večno tisti, ki jih je podjarmil.

Le glejte na ta prizor, prizor, tako žalosten, a vendar resničen, glejte in nikar se ne utrudite; uprite vanj oči, nastavite ušesa, pošljite sem misli, srcu ukazite, naj se tukaj mudi, in kmalu bote imeli sočutje s temi ubogimi dušami. In ne boste imeli nobene druge želje več, kakor pohiteti semkaj na pomoč toliko nesrečnim, da razgrejete z nebeškim ognjem te mrzle kraje.«

Naj dobi tukaj prostorček še kratko pisemce ubogih divjakov, in to tem bolj, ker nakratko a dobro označuje razpoloženje med divjaki; pisano je na predstojnika misijonov:

»Veliki oče, pišemo Ti, ne da bi Te poznali. Vemo pa, da nas ljubiš. Pa tudi mi Te ljubimo, ker si Ti tisti, ki nam pošiljaš črne suknje. Mi smo se naučili svete vere. A onstran nas v gozdovih je še toliko naših bratov, ki je še ne znajo. Zelo so nesrečni. Ti imaš dobro srce, pošlji nam misijonarjev, da nas vodijo v nebo. Mi jih bomo z veseljem sprejeli in nič jim ne bo manjkalo, gospodarji nam bodo v naših kočah in mi jih bomo vedno ubogali.«

• • •

Še en klic iz Afrike! Pater Borghero tako-le končuje svoje poročilo iz Dahomeja:

»O, da bi se mogla mladina naših domačih krajev povzpeti v višine plemenite požrtvovalnosti! Mi smo po usmiljenju božjem prejeli milost svete vere, občutili smo, kako nebeška ljubezen razplamtuje srca. Ali bi se mogli veseliti teh tako velikih dobrot, ne da bi se čutili dolžne, podeliti jih tudi drugim? Nešteto ljudi, ustvarjenih od Boga, ječi pod krutim gospodstvom satanovim; ali smemo misliti, da res ljubimo bližnjega, če ostanemo brezčutni spričo tolikega gorja? Dobrotni Bog nas je kar obsul z vsakovrstno srečo in mi bi zapirali svoja srca in bi ne hoteli vsaj nekaj malega od te sreče podeliti toliko nesrečnim bratom?« (Dalje.)

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda pod zavetjem Device Marije.

Letno poročilo.

Letos je minulo 60 let, odkar je bila bratovščina sv. Cirila in Metoda od škofa Slomška ustanovljena (leta 1852.) in od papeža Pija IX. potrjena ter z odpustki obdarovana. Ker je »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda« le v Slomškovem duhu prenovljena bratovščina, zato letos tudi Apostolstvo slavi šestdesetletnico svojega obstanka. Tri leta so pretekla, odkar smo Apostolstvo vpeljali v ljubljanski škofiji, in v tem času smo se prepričali, da smo mogli samo zato doseči toliko uspeha, ker smo delali v duhu škofa Slomška. Veliko pobožnih vernikov ljubljanske škofije se je še spominjalo Slomškove bratovščine sv. Cirila in Metoda; vsi ti so se radi oklenili Apostolstva. Sam odbor Apostolstva je ravno iz Slomškovih spisov o bratovščini sv. Cirila in Metoda ter o vzhodnih misijonih zajemal največ vneme za razširjanje naše apostolske bratovščine. Velikokrat smo verne Slovence z lepimi Slomškovimi besedami navduševali za misijonsko delo, in te besede, v katerih še vedno diha sveta gorečnost Slomškova, so res zbujale sveto navdušenje za našo misijonsko bratovščino. Le na ta način smo mogli doseči, da šteje Apostolstvo že nad **23.000** udov.

Kakor lansko leto, tako se tudi letos izmed vseh župnij zunaj Ljubljane najbolj odlikuje škofja Loka z 1200 udi. Zelo se odlikujejo župnije Cerklje pri Kranju (850), Križe pri Trzinu (533), Komenda, Mengeš, Dobrič, Polica, Žužemberk in še mnoge druge; mala župnija Rakitna ima med svojimi 600 dušami 256 udov. Natančneje število udov je navedeno v knjižici »Kraljestvo božje na Jutrovem«. Splošno je doseglo Apostolstvo največ uspeha v onih župnijah, v katerih se je delo v zmislu pravil razdelilo med zaupnike in so se ustanovile skupine z nabiralcem ali nabiralko na čelu. V tem oziru so največ storili misijonski odseki Marijinih družb; temu se ne čudimo, saj smo v lepi knjižici »Marijino kraljestvo na Jutrovem« dokazali, da bo vsak Marijin častivec rad sodeloval pri našem misijonskem delu.

Cisti dohodki 5947 K 55 vin. so se tako-le razdelili: za bolgarski katoliški tisk 1057 K 50 vin., za škofijsko cerkev v Odrinu 500 K, bolgarski duhovski zvezi v Odrinu za razne misijone 1580 K, za Macedonijo 1550 K,

za bolgarsko misijonišče 170 K, za popotne stroške bolgarskim misijonarjem 135 K 40 v., za svetinje in rožnevence za misijone 54 K 64 vin., za razne misijone na Jutrovem 350 K, za cerkvene potrebe Slovencev v tujini 300 K, za Bosno 250 K. Vrhutega je bosenski odsek zbral nad 1500 K za Bosno. Redni dohodki Apostolstva so se torej zvišali za kroglo 1000 kron, in sicer posebno zato, ker so mnogi udje začeli redno dajati po 30 vinarjev (namesto po 24 vinarjev), drugi pa po 40 vin. (tisti, ki želijo letno opročilo), nekateri celo po kroni. Par vinarjev se posameznemu udu skoraj nič ne pozna, pri toliko tisočih udov pa se na ta način podpora za misijone zviša za tisoče. Zato prosimo ude, da prostovoljno kaj več prispevajo kakor znaša neznatna udnina, ker s tem si povečajo zaslužnje pred Bogom in hkrati olajšajo delo gg. poverjenikom in zaupnikom.

Uspehi.

Apostolstvo je doseglo velike uspehe v domovini, pa tudi v vzhodnih misijonih se očitno kažejo uspehi naše združene molitve in naše dejanske podpore. Resnične so besede Slomškove: »Večje ko bo naše število, večja bo naše združene molitve moč, tolikanj obilnejša ubogim oslepljenim razkolnikom razsvetljenja luč in pomoč; toliko lepše pa tudi naše veselje in plačilo.«

Največji naš uspeh je, da smo bolgarske misijonarje združili v duhovsko zvezo sv. Cirila in Metoda. Ta duhovska zveza v odrinski škofiji, ki obsega velik del Turčije in celo Bolgarijo, bo poskrbela, da se bo odslej misijonsko delo vršilo po enotnem načrtu. Misijonarji se bodo medseboj podpirali in se večkrat posvetovali, kako bi se mogla sveta vera še bolj razširjevati; poskrbeli bodo tudi, da se bode podpora, poslana za njih misijone, pravilno razdeljevala in previdno porabljal. Slovenci smo zvezi bolgarskih misijonarjev obljubili posebno pomoč in s tem prevzeli veliko breme, ki ga bomo mogli le potem zmagovati, če se bodo darovi za bolgarske misijone še pomnožili. Misijonarji nam poročajo o veselem napredku misijonov, a prosijo nas tudi gmotne pomoči; posebno nujna je pomoč za cerkve v Derviški Mogili, Gadžilovu, Ak-Bunarju in Lisgarju na Turškem.

Velik uspeh smo dosegli tudi s tem, da sta se z našo pomočjo ustanovila dva bolgarska katoliška časopisa, ki bodeta veliko pri-

pomogla, da se bo prava vera hitreje širila po M a c e d o n i j i, odrinski okolici in Bolgariji. A zato bomo morali za bolgarski katoliški tisk vsako leto darovati vsaj okoli 1500 kron.

Te uspehe Apostolstva pripisujemo posebnemu blagoslovu božjemu na priprošnje velikih svetih misijonarjev Cirila in Metoda ter Device Marije. Te uspehe pa pripisujemo tudi škofu Slomšku, ki nam je pomagal, da smo zadeli pravo pot v srca našega vernega ljudstva. Škof Slomšek je zadnjih deset let svojega življenja nežno skrbel in navdušeno delal, da bi se bratovščina sv. Cirila in Metoda pri nas udomačila in priljubila. S tem je pripravil pot Apostolstvu.

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda ima torej zadosti vzrokov, da se navdušeno udeleži proslave petdesetletnice Slomškove smrti, ki se bo praznovala letošnjo jesen (Slomšek je umrl dne 24. septembra 1862). Molite posebno letos, da bi Slomškov duh med Slovenci vedno živel in napredoval.

Prizadevajte si, da v letošnjem slavnostnem Slomškovem letu Apostolstvu pridobite kolikor mogoče veliko novih udov, vzhodnim misijonom pa novih prijateljev in dobrotnikov.

Letošnje leto je pa za nas slavnostno leto tudi zato, ker se bode na Dunaju vršil mednarodni evharistični shod. V zadnji številki »Bogoljuba« berete, kolikega pomena je sv. Rešnje Telo za edinost in napredek svete Cerkve, za napredek katoliških misijonov. Spominjajte se torej še posebno letos Apostolstva in njegovih namenov pri sv. obhajilu in sploh pri češčenju sv. Rešnjega Telesa; udeležite se v obilnem številu ure molitve, ki se bo prvo nedeljo v juliju opravila v namen Apostolstva. Potem smemo upati, da se bodo letos naši apostolski bratovščini zelo razširile one peruti, katere škof Slomšek tako lepo opisuje z besedami: »Molitev in miloščina sta dve peruti, po katerih leti evangelijski glas po vsi zemlji«.

Naš bosenski novomašnik Ivan Ribičič.

Prijatelji bosenskega misijona že poznajo ime našega letošnjega novomašnika, ki smo ga na prošnjo očeta Puntigama sprejeli za svojega brata. Ko pišemo te vrstice, se ravno pripravlja razstava daril, ki so jih dobri Marijini otroci poslali od blizu in daleč. Vsem na čelu se je odlikovala dekliška Marijina družba v Trstu. V seznamku darov lahko vidi vsak, koliko so darovale te blage hčerke Marijine za novomašnika. Tem in vsem bodi tisočera zahvala za vso ljubezen in ljubeznivost! Kdor rad dá, dvakrat dá. Poslani darovi so lepi, dragoceni, a še dragocenejši so ljubeznive besede, s katerimi so dobre sestre poslale dar svojemu najmlajšemu bratu v Bosni.

Da bode Bog vsak vinar in vsak trud in sleherni stopinjo bosenskim dobrotnikom nagradil z napolneno, vrhano, nasipano mero, kdo bi dvomil o tem.

Razstava za bosenskega novomašnika se je otvorila na praznik sv. Antona, močnega zaščitnika Bosne, in je bila odprta na praznik Srca Jezusovega in še dva dneva. To je dejansko češčenje božjega Srca, ako oskrbimo mladega, nadpolnega duhovnika z najpotrebnejšimi rečmi. Gotovo bo šel z večjim pogumom in z večjim veseljem na misijonsko delo, in čeprav nima ne očeta ne matere, se ne bo čutil osamljenega, zapuščenega. Vračal nam bo ljubezen s svojo molitvijo.

Kakor smo obljubili zadnjič, hočemo danes podati seznam darov, ne le tistih, ki so dospeli v Ljubljano za novomašnika, ampak sploh vseh, namenjenih za bosenski misijon, kolikor jih še ni bilo objavljenih v »Bogoljuba«.

* * *

I. Darovi v denarju od 1. januarja do 10. junija 1912: Neimenov. po č. P. Kunsteljnu 20 K. — Kolšek Franica, Sv. Peter v Savinjski dolini, 20 K. — Čatar Ivana za bosensko zemljo 4 K. — Grmek Nežika za bosensko zemljo 4 K. — Grmek Ana za bosensko zemljo 4 K. — Tomše Uršula za bosensko zemljo 4 K. — Ilovkar Marija za bosensko zemljo 4 K. — Marjeta Sprogar za bosensko zemljo 4 K. — Š. M. za bosensko zemljo 4 K. — Neimen. po č. dr. Merharju za bosensko zemljo 8 K. — Za razglednice č. g. dr. Jančič, Sv. Peter v Sav. dolini, 10 K. — Za razglednice č. g. F. Kozelj, Sv. Duh v Ločah, 10 K. — Za razglednice in podobice Marija Drev, Petrovče, 20 K. 60 vin. — Za razglednice gospa Jul. Stern, Maribor, 6 K. — Za razglednice Kosec Ivana, Ljubljana, 3 K. — Za razglednice in podobice gdčna. Iva Jager, Zagorje, 36 K. — Za razglednice M. št. 1 K. — Za razglednice T. Čuješ 1 K. — Za razglednice in podobice gdčna. Ang. Cerar 1 K. — Za razglednice Mar. Malovrh 5 K. — Za razglednice gdčna. Schöff 4 K. 20 vin. — Iz nabirahnika pri Ničmanu koncem marca 7 K. 20 vin. — Neka bolna oseba po č. g. P. Likarju, št. Jernej, 15 K.

— Neimenovan za sirote, Ljubljana, 10 K. — Helena Zagorc od dekliske zveze, 10 K. — Neimenovan za kruh sv. Antona, 2 K. — Dekl. Mar. družba št. Jernej za piruhe bos. mladine, 41 K 52 vin. — Za Mar. dom dekl. Marijina družba Tržič, 20 K. — Neimenovan iz Hajdina za Mar. dom 13 K. — Iz nabiralnika pri Ničmanu do junija 11 K 40 vin. — Za novomašnika: Neim. 2 K. — Neim. oddala na porti pri sv. Jožefu 1 K. — Neim. iz Zavodne pri Celju 60 K. — Neim. po č. g. Potokarju, Tržič, 2 K. — Jožefa Belak, Maribor, 4 K. — Alojzij Seljak, Dule, 2 K. — Neim. iz Ljubljane 10 K. — M. R. 1 K. — Po gospe Gori-

F. Češnovar 2 K. — A. Češnovar 1 K. — H. Brvar 40 vin. — Gdč. Zorman 2 K. — K. Lavrič 2 K. — Cilka Krek 1 K. — M. P. 1 K. — M. Sitar 1 K. — Neim. po gospe Kurnik 1 K. — A. Trdic 1 K. — U. Markovič 2 K. — F. Šubic 2 K. — M. Babič 1 K. — M. Črne 1 K. — N. Nežka 1 K. — I. Veber 1 K 20 vin. — N. Ivanka 1 K. — M. Jesih 1 K. — Dr. A. Ratajc 1 K. — Neim. po gospe Kurnik 1 K. — Neim. po gospe Kurnik 40 vin. — H. Kalčič 20 vin. — M. Daks 1 K. — Gdčna Opeka 1 K. — F. Florjančič 1 K.

II. Različni darovi za novomašnika: Gdčna C. Krek 1 svetilko, 1 svečnik. — I. Šumi 1 pleh-

Misijonarji-lazaristi, duhovniki in bratje v semenišču v Zeitenliku (Macedonija).

čanovi neimen. 2 K. — Slovenka z Dunaja 5 K. — Ga. Jeglič 3 K. — Ga. Zorec 1 K. — Dekl. Mar. družba, Ježica, 15 K. — Dekl. Mar. družba v Kopanju 24 K. — M. Josin 1 K. — Neim. po P. Kunsteljnu 1 K. — Ter. Rozman 10 K. — Zbirka ge. Goričanove 20 K. — Jera Medja, Tuhinj, 1 K. — Dekl. Mar. družba pri sv. Jakobu v Ljubljani 21 K 72 vin. — M. Sadar 1 K 60 vin. — M. Šolar 1 K. — M. Jakopič 60 vin. — I. Vreček 60 vin. — J. Jernejčič 1 K. — Kati Črnič 1 K. — Neim. po gospe Kurnik 1 K. — P. Bucek 40 vin. — Neim. po gospe Kurnik 40 vin. — F. Mazollini 40 vin.

nato škatlo. — Gčna M. Kessler 1 križ. — U. Markovič 1 stojalce za uro, 2 podobi v okvirju. — M. Mihelič 1 krtačo za obleko. — Neim. kip Mat. božje iz porcelana. — M. Blaznik 1 solnico. — Neim. 2 angelčka iz porcelana. — A. Kočmur mlin za kavo. — M. Gregorač 2 svečnika, 1 cedilko, 1 kaserolo in pokrovčke. — A. Žibert 1 zim. srajco. — Ga. Hafner 2 plehnati škatlji. — K. Zorec mizni prt. — Ga. M. Kurnik 1 steklenico in 6 kozarcev. — F. Kurnik 1 šatulo s pisalnim orodjem. — K. Trpin 1 kafindel. — Gospa Agnolla 2 lonca, 2 kozarca, 2 skledi iz porcelana.

— A. Trdiš 2 para copat. — Dekl. Mar. družba v Trstu: 1 štolo, 1 plašček za obhajanje, 1 biret, 1 vrečico za hr., 1 kropilnik, 1 črnilnik, 4 podobe v okvirju, 6 srajc, 1 ducat spod. hlač, 6 jopičev, 1 duc. obrisač, 2 duc. žep. rutic, 1 duc. zim. nogavic, 1 zglatnik iz žime s tremi prevlakami. — Eliz. Brate, Ljubljana, 1 duc. žep. rutic. — Gdčna J. Pressl 1 kos kvač. čipk. — Ga. Ter. Šusteršič 1 kos sukna za celo obleko. — Iv. Orehek, Udmat, 1 duc. žep. rutic. — Neim. Marij. hči iz Vipave 1 oltarni prt. — Neim. pol duc. spod. hlač. — Preč. g. gen. vikar Flis od društva ved. češčenja: 1 maš. plašč, popolna oprava za 2 ministranta, 3 humeralije, 6 korporalij, 6 purifikatorij. — Mar. Levstik, Travnik, 1 podobno, platno. — A. Čakš, Maribor, 1 mizni prt s 6 servijeti, 1 posteljno pogrinjalo. — Gdčna M. Šumi 1 rohetelj. — Vnanja kongregacija gospodičen pri Uršulinah v Ljubljani 1 rohetelj. — Neimenovana 1 albo.

Razni darovi za sirotišnice in za bocanski misijon.

Mih. Bergant, Škocijan, 1 star križev pot. — Gdč. A. Detela 1 krilce. — Lichtenturnični zavod: 8 komadov raznih starih paramentov, 1 star misale. — Ga. M. Kurnik nabrala: 61 kom. otroš. obleke, 9 parov čevljev, 2 zavitka podobic. — Dekl. Mar. družba Tržič 1 zaboj raznih oblačil in odrezkov. — Dekl. Mar. družba št. Jernej 4 rjuhe, 1 moš. obleko, 3 rute, 12 klobas in za 3 K 5 vin. jajc za pirhe. — Hel. Zagorc, Zalec, 2 rjuhi. — Mater Mihaela, Škofja Loka, 1 zavitek igrač in drobnarij, 4 ruče za zvon pri žagredu. — Gdč. V. Šorn 5 knjig raznih sekiric za glasovir in za gosli. — Neimen. 3 svil. rute, 1 podkrilo, 1 obleko in nekaj drobnarij. — I. Godiša 2 posteljni pogrinjali, 1 mizni prt. — T. Malovrh 2 dekl. kapici. — Neim. po gospe Kurnik 2 in pol metra kleklanih čipk.

Se enkrat vsem tisočerna hvala!

M.

Misijonsko potovanje P. Hristova.

Bolgarski katoliški misijoni so letos napravili velik korak naprej. Najspretnější bolgarski misijonar pater Hristov, naš znanec, je od odrinskega škofa imenovan za apostolskega vizitatorja ali nadzornika odrinske škofije; v škofovem imenu bo vsako leto po nekajkrat obiskal vse misijonske postaje. To je posebno važno za one misijonske postaje, ki so bolj oddaljene od Odrina in so bile doslej vsled oddaljenosti tudi bolj zapuščene. Pred Veliko nočjo se je P. Hristov vrnil s prvega misijonskega popotovanja. O svojem popotovanju nam je poslal naslednje poročilo:

Vrnil sem se s prvega apostolskega popotovanja. Za začetek sem obiskal Pokrovan in Kajadžik; v vsaki teh dveh vasi sem se mudil po dober teden, se posvetoval z župnikom, obiskoval katoliške družine, katoličane zbiral v cerkvi in jim oznanjal besedo božjo.

V Kajadžik, ki leži južno Odrina, sem se vozil štiri ure po železnici in potem sem imel še sedem ur pešpoti po hribovitem svetu. Župnik Kosta Genčev me ni pričakoval, ker ni dobil mojega pisma; turške pošte so počasne, in tako sem jaz prej prišel kakor moje pismo, ki sem ga pisal dober teden pred odhodom iz Odrina. Pa vseeno sem bil sprejet z velikim veseljem in z veliko prijaznostjo. Župnik Kosta že več kakor pol leta ni videl katoliškega duhovnika. Njegovo stanovanje je slaba bajta z dvema tesnima sobama. Pri njem stanujeta njegov oče in njegova mati, ki

sta prišla iz Bolgarije, da zadnja leta svojega življenja preživita pri svojem sinu; to sta po božna starčka, ki sta celi vasi v lep zgled.

Lansko leto je župnik Kosta sezidal lepo šolsko poslopje sredi vasi; v hiši je ena soba za župnikovo stanovanje. Za zidanje je dobil nekoliko podpore od slovenskih dobrotnikov, nekoliko so dali vaščani, a vendar se je moral še precej zadolžiti; nujno bi potreboval še 500 K, drugo bo že zbral pri domačih katoličanih.

Katoličani v Kajadžiku so morali nekdanje veliko trpeti pred Turki in razkolniki; sedaj so se razmere nekoliko izboljšale in katoličani so se v boju zelo utrdili. Vseh katoliških družin je 35, skupaj približno 160 duš. Pet dečkov iz Kajadžika je v misijonskem semenišču v Kara-Agaču pri Odrinu, nekoliko deklic pa pri zagrebških usmiljenkah v Odrinu. V Kajadžiku je poleg katoličanov še okoli 600 razkolnih Bolgarov. Polagoma se bo večina razkolnikov spreobrnila, a doslej je bilo težavno, ker so bili katoličani preveč zapuščeni.

Iz Kajadžika sem poldrug dan hodil čez hribe proti severu v Pokrovan. Domačini rabijo za to pot kakih devet ur, ker bolj poznajo pota in hitreje hodijo kakor Vaš služabnik, ki je že star in bolehen. Med potjo sem zadel na razkolni samostan sv. Konstantina. V tem samostanu je en sam menih, oče Vangelos; razkolni samostani na Turškem so po večini skoraj izumrli in imajo navadno samo po enega meniha. Dobri oče Vangelos z dvema hlapcema obdeluje polje in redi prašiče.

Sprejet sem bil zelo gostoljubno, a vse je bilo po jutrovske; jedli smo iz skupne skleda, sedé na tleh, pili iz skupnega kozarca in šli spat kar oblečeni. V vzhodnih deželah se mora človek tega privaditi. Hrana je bila povsod strogo postna; navadne jedi so bile: paprika z jesihom in oljem, nezabeljeno kislo zelje, včasih fižol ali bob s čebulo. Mleko, jajca in ribe se v postu ne smejo jesti. Naše sestre so mi pred odhodom dale v bisago dve škatli sardel; jaz sem jih pa na potu prepustil nekemu župniku, ki jih bo po Veliki noči pojedel na moje zdravje.

Pokrovan leži v hribovitem gozdnatem kraju. Skoraj vsi prebivalci so oglarji. Vsi so katoličani, skupno nad 300 duš. Niti en razkolnik ni več ostal in razkolna cerkev tam na koncu vasi že razpada v razvaline. Nova katoliška cerkev je majhna, pa pripravna. Za šolo rabijo veliko sobo v župnišču. Za učitelja je sedaj sam župnik pater Hrizant. Lansko leto je bil za učitelja mladenič iz domače vasi; znal sicer ni veliko, a ljudje so bili z njim zadovoljni in mu plačevali po 200 K na leto. Žalibog so tega učitelja Turki vzeli k vojakom in župnik je ostal sam.

Po Veliki noči bom obiskal še druge vasi in Vam bom o svojem popotovanju poročal.

Danes Vam priporočam posebno novo cerkev v Ak-Bunarju. Cerkev je nujno potrebna. Katoličanov je v Ak-Bunarju nad 700 in so zelo goreči ter zavedni. Župnik Bonev je med svojimi katoličani zbral že 4000 K za novo cerkev; katoličani bodo vse zastonj zvozili, a vendar bo treba dobiti še okoli 6000 kron. Treba bo iskati posojila, a na Turškem ga ni mogoče dobiti drugače kakor po 12 do 20 odstotkov. Zato me župnik Bonev prosi, naj bi mu pri slovenskih ali hrvaških dobrotnikih izposloval 6000 K posojila po 5 odstotkov; če bi se dobilo brezobrestno posojilo, bi

bilo seveda še boljše. Župnik bi posojilo vračeval z zbirkami svojih vernikov; v desetih letih bi vse vrnil. Katoliški posestniki se bodo skupno z župnikom zavezali, da bodo dolg z obrestmi vrnil. Dolžno pismo bo podpisal župnik in sedem posestnikov; eno dolžno pismo bo shranjeno pri škofu, drugo bi pa dobil dotični dobrotnik, oziroma dobrotniki, ki bi poskrbeli posojilo.

Misijonar Bazilij Gešev v Derviški Mogili tudi pripravlja zidanje nove cerkve. Lansko jesen je kupil stavbno zemljišče in dal navoziti kamna za cerkev. To je stalo že 800 kron. Letos je moral kupiti še za 300 K lesa in plačati prevažanje. Za to mu ne bo skoraj nič ostalo za zidanje. Delavci so se zelo podražili; prej so zahtevali po 2 K na dan, zdaj zahtevajo po 3 K. Opeka se je podražila od 20 na 50 K za tisoč. Skupni stroški bodo znašali okoli 4000 K, kar seveda ni veliko za cerkev in župnišče skupaj. Zbranih je bilo 2000 K; treba bo torej še precej pomagati, ker je domačih katoličanov še zelo malo in še ti so siromašni.

Iz Mostratlja mi poročajo, da je razkolni župnik iz bližnje vasi Levka nevarno zbolel in v bolezní poklical našega patra Hieronima, da ga je previdel; razkolni župnik torej hoče umreti kot katoličan. Tudi po drugih vaseh je nekaj takih zgledov, ki nam dajejo upanje, da bomo kmalu pridobili še več duš za katoliško cerkev.

O Veliki noči bom šel misijonarit v oddaljeno katoliško vas Lisgar in potem še v druge vasi.

Vsem znancem, dobrotnikom in prijateljem naših misijonov voščim vesele in svete velikonočne praznike ter jim naše misijone priporočam v molitev.

Vaš vdani služabnik v Jezusu Kristusu
P. Pavel Hristov.

Kara-Agač pri Odrinu, dne 20. marca 1912.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

T. M., Rečica. Ni vse eno, če se kdo dá vpisati v družbo treznosti ali ne. Če bi vsi tako delali, bi eden za drugega nič ne vedeli. Za dotičnika samega že zadostuje, pa za druge ne. Človek pa ni sam na svetu, ampak je ud družbe, do katere ima tudi dolžnosti. V družbi je moč, in veliko število daje pogum! — Č a s t i t a M. M., Gorica. Prav, da ste se oglasili in malo po-

jasnili. Dobro! Veseli nas, da Vas je nekaj »zavednih« tudi v Gorici. Priznamo, da na Kranjskem ni prav nič boljše. Pozdrav v Gospodu! — Št. Vid, Pirniče, Reteče, Podzemelj, »čudovita pomoč« pridejo prihodnjič; izostalo po neki zmoti. Istotako Vatovlje in Vitanje; zmanjkalo prostora. Več drugega se je moralo odložiti iz istega vzroka ali ker ni dosti zrelo za tisk.

26. Petek. Sv. Ana, mati Marijina. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente in molijo po namenu svetega očeta.

28. Nedelja, zadnja v mesecu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo z drugimi sv. rožni venec.

29. Ponedeljek. Sv. Marta. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 4. dan.

31. Sreda. Sv. Ignacij Lojolarski. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa.

Darovi.

Za bolgarske misijone: Č. g. M. Ulčnik 7 K; Uršula Preindl 10 K (v zahvalo); iz Središča 1 K 60 vin.; Neimenovan 2 K; Neimenovana 2 K.

Za bolgarski vsakdanji kruh: Lovrenc Bolta 20 kron.

Za najpotrebnejše misijone: M. Drenik 4 K; Neimenovan 80 K.

Za kapelo v Kukušu: L. Čadež 40 K.

Za armado sv. Križa: župnija Boh. Bistrica 20 kron.

Za sirote v Bosni: M. Bobnar 2 K 50 vin.; Mar. Slanovec 15 K; Neimenovan 10 K; Nekaj otrok z Vrhnike 12 K; iz Budine pri Ptuj 10 K 54 vin.; Ana Sedej 4 K; Dekliška Mar. družba v Kamnjah 7 K 40 vin.; Neimenovana 5 K.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so do 14. junija poslali čč. gg.: Jakob Fon, vikarij v Kredu, 18 K; Jakob Aljaž, slovenski skladatelj in župnik na Dovjem, 42 K; Fran. Onušič, mestni kaplan v Idriji, 100 K; Val. Jerše, kaplan v Poljanah nad škofjo Loko 10 K 42 vin.; Fran. Franke, župnik, Osek na Goriškem, 8 K; Anton Oblak, župnik v št. Lovrencu, 25 K; L. Schiffrer, župnik v Žalini, 31 K 36 vin.; Ign. Fertin, župnik, Zasip na Gorenjskem, 15 K; Ign. Zupanc, župnik, Predoslje, 6 K; † Šmit Marija 90 K; Narobe Marija 2 K; I. Bider 11 K 35 vin.

Za cerkev sv. Antona v Bosni: Iz Doba 5 K.

Za misijone na Kitajskem: Jernej Marolt 10 kron.

Za novomašnika v Bosni: M. Minkuš, Trst, 5 kron.

Za odkup poganškega otroka (Janez, Marija): Dekliška Mar. dr. v Križah p. T. 40 K.

MOJA STARA

izkušnja me uči, da moram za nego kože rabiti le **Steckenpferd** lilijino mlečno milo Bergmanna & Co. Tečin ob Labl. Komad po 80 vin. se dobiva povsod. 448 10-1

SUKNA

in modno blago za gospode in gospe prip. izvozna hiša

PROKOP SKORKOVSKY in SIN

v Humpolcu na Celkem.

Zelo zmerne cene.

Vzorci na zahtevo franco.

Na željo hočem dati takoj

izgotoviti gosposke obleke.

CEFIRI

Za dobo kašlja.

THYMOMEL SCILLAE

preizkušeno, zdravniško toplo priporočeno, točno učinkuje in prijetno dišeče sredstvo za otroke in odrasle.

1 steklenica kron 2-20. Zaloga v lekarnah.

Po pošti franco proti predplačilu K 2 90, 3 steklenice za K 7- in 10 steklenic K 20- 3130 (10)

Izdeluje **B. FRAGNER**, c. kr. dvorni založnik, Lekarna Praga 203-III.

Mate Hafner

c. kr. notar v Ljubljani

naznanja, da je preselil svojo notarsko pisarno z Dunajske ceste št. 32, v hišo g. Josipine Kos

1523
Sodna ulica št. 5

v pritličju, vhod z ulice.

Noben somišljenik naj ne prezre

25letnice „Domoljuba“

Slavnostna številka izide dne 4. julija. Preberite tudi uvodnik v 24. številki in potem na delo!

Revmatizem, protin, neuralgija in ozeblina. **Contrheuman**

točno boli lajšajoče vibalno sredstvo.

Pušica 1 krona, Zaloga v lekarnah.

Po pošti proti predplačilu K 1.50 franko

5 pušic " " K 5.— "

Izdela B. FRAGNER, c. kr. dvorni založnik,

Lekarna Praga 202-III. 3130 (10)

Agitirajte za naše časopise!

Grozno

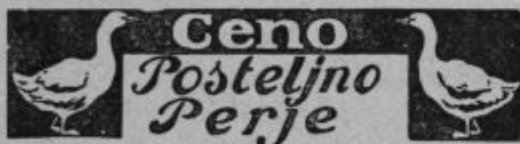
visoke cene se plačujejo pogosto za moška in ženska sukna, česar se pa vsak zasebnik na popolnoma lahek način ubrani in sicer če direktno naroča sukna, kakor tudi vse platneno blago izključno le iz šlezjskega tvorniškega trga.

Zahtevajte toraj, da se vam brezplačno pošlje moja pomladna in poletna kolekcija. Trgujem samo s prvovrstnim blagom.

Razpošiljalnica sukna 833 3

FRANC ŠMID

Jägerndorf Nr. 211 avstr. Šlezija

1 kg sivoga skubljenega K 2.—, boljšega K 2.40, pol belega prima K 2.80, belega K 4.—, finega mehkega puha K 6.—, prvovrstnega K 7.—, 8.— in 9.60. Sivoga puha K 6.—, 7.—, belega finega K 10.—, prsnega puha K 12.—, od pet kg naprej franko.

Dovršene napolnjene postelje

iz gostega, trpežnega, rudečega modrega ali belega inlet (nanking) blaga. 1 pernica 180 cm dolga, 120 cm široka, z dvema vzglavnicama, vsaka ca. 80 cm dolga, 40 cm široka, zadostno napolnjena z novim sivim, puhastim in terpežnim postelnim perjem K 16.—, s polpuhom K 20.—, s puh perjem K 24.—. Posamezne pernice K 10.—, 12.—, 14.—, 16.—. Posamezne vzglavnice K 3.—, 3.50, 4.—. Pernice 200x140 cm velike K 13.—, 15.—, 18.—, 20.—. Vzglavnice 90x70 cm velike K 4.50, 5.—, 5.50. Spod. pernice iz najboljšega gradla za postelje 180x116 cm velike K 13.— in 15.—, razpošilja proti povzetju ali naprej vplačilu **Maks Berger Dešenica št. 413 a Češki les.** — Nikak riziko, ker se zamenjava dovoli ali denar vrne. Bogati ilustrovani ceniki vsega postelnega blaga zastonj. 2118

Deklica

želi vstopiti v kako krščansko hišo kot

učenka k šivilji.

Naslov pove uprava lista pod 1828.

500 kron

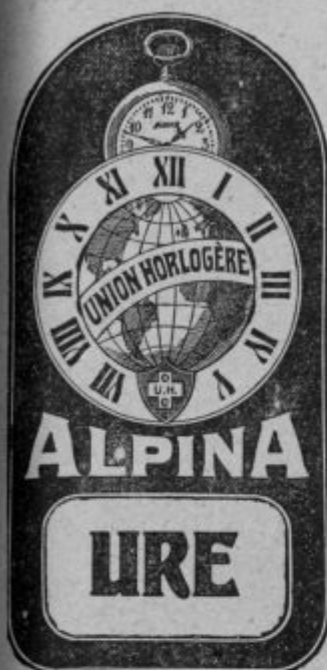
Vam plačam, ako vaših kurjih oces, bradavic in trde kože tekem 3 dni brez bolečin ne odpravi moj uničevalec korenin **Rfa-mazilo**. Cena lončku z jamstvenim pismom **1 krono.** 893 3

Kemeny, (Kaschau) I. Poštni predal 12/162, Ogrsko.

Mirno lahko spite!

Če ste namočili perilo čez noč s pralnim izvlečkom „Ženska hvala“, izloči se vsa nesnaga sama od sebe, brzo in temeljito. Hitro in lahko se opere perilo potem z milom „Schicht“ znamka „Jelen“, da postane bleščeče belo, kajti pralni izvleček „Ženska hvala“ in milo „Schicht“ belita perilo kakor solnce.

! POZOR!

Kdor želi imeti dobro uro, naj zahteva z znamko

„UNION“

ker te ure so najbolj trpežne in natančne, dobe se pri

Fr. Čudnu

uraru in trgovcu v Ljubljani delničar in zastopnik švicarskih tovarn „Union“ v Genovi in Bielu.

**Uhani, prstani
briljanti.**

Svetovno znano najfiniš blago po najnižjih cenah. 190(12)

oooooooooooooooooooooooooooo

*Ali ste že prebrali
uvodni članek
Domoljuba št. 24 ?*

oooooooooooooooooooooooooooo

Posteljno perje

znamka Avstrija priporočajo najboljše
5 kg K 9-63 boljše K 12 —, beljo K 18 —,
snežnobe K 30 —, K 36 —, najfine še K 42 —,
K 48 —, naredi polne in najlažje postelje, zato
velike perlice z dvema blazinama od 16 K
naprej. Dobiva se le

D. Schnurmacher, Taus 336 Češko

Vzorci in cenik tudi za narejene postelje zastoj.
Pošilja poštnine in carine prosto po povzetju.

Bogata zaloga 162 (12)

**šivalnih strojev,
koles, pisalnih strojev**

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9

priporočata svojo največjo zalogo
zgotovljenih oblek za go-
spode, dečke in otroke in
novosti v konfekciji za
dame.

163 (12)

**Konji zaslužijo krmo
z nogami!**

1507

Hrom konj ničesar ne zasluži, marveč stane le denar. Zdrav, močan konj ne potrebuje več krme kot bolan, in vendar je veliko več vreden.

„Pegasol“ živinozdravnika Groša napravi kate, žile in členke prožne in

naglo ozdravi ohromelost in obolelost,

neglede na to, ali izhaja od izpahnenja, revmatizma ali obtolčenja.

Izboren je tudi proti vsem drugim slabostim konjskih nog.

Otožni konji postanejo zopet močni in iskri, ker zopet redno lahko rabijo svoje noge.

**Tako piše pisarna nadvojvode Otona
o učinku fluida:**

Pisarna Nj. c. in kr. visokosti presvitlega nadvojvode Otona.

Gospodu Ph. Mr. Paraskovich, lekarnar.

Prosim, pošljite še 10 zavojev Vašega fluida za konje. Obenem mi je čast naznaniti, da ostane Vaš fluid za konje, ki je zelo koristen kot umivalno sredstvo, vedno in izključno v jahalnici Nj. c. in kr. visokosti presvetl. nadvojvode Otona v porabi in morem to izbornu umivalno sredstvo najboljše priporočati vsakomur. Velepoštovanjem

O. Romwalter, nadvojvodski hlevni mojster.

„Pegasol“ je ojačen fluid v suhi obliki in je posebno pripraven za rabo med potjo. Vzdrži se več let in naj bi ga imel vsak lastnik konj.

Velik zavoj stane le 2 K 50 vin. En dan stane hromi konj mnogo več.

Poskušnje na željo zastoj!

Pišite torej nadvojvod. dvorn. dobavitelju M. Paraskovich, dr. 20., Dunaj VI., Mariabillerstrasse 51. Poštni predal Kr. 4.

„Pegasol“ se dobiva tudi v glavni zalogi za Kranjsko: Anton Kanc, drožerija, Ljubljana, Židovska ulica 1.

Za naše gospodinje, matere, žene in dekleta

Blagostanje družine je odvisno od gospodinje. Skrbna gospodinja, verna in razumna mati, je prva in prava vzgojiteljica ljudstva! Blagor narodu, ki ima skrbne dobre in varčne gospodinje! Le narodi, ki skrbijo za vzgojo dobrih gospodinj in mater, imajo rihodnost. Tudi pri nas se v zadnjem času uvažuje skrb za umno gospodinjstvo, ustavljajo se „Gospodinske sole“ in snujejo gospodinski tečaji; manjkala pa je strokovna knjiga, ki bi služila objednem tudi gospodinjam, ki ne morejo v šolo. Vsaka slovenska gospodinja bodi torej vesela nove knjige:

Gospodinjstvo

Navodilo za vsa v domačem gospodinjstvu važna opravila

∴ Solam in gospodinjam sestavila ∴

S. M. Lidvina Purgaj

voditeljica „Gospodinske sole“ v Ljubljani.

Za to knjigo je deželni odbor kranjski, svest si, da je blagostanje cele dežele odvisno od naših gospodinj, dovolil podporo, tako, da ima knjiga nizko ceno **K 2·20 za broširan in K 2·80 za vezan izvod, po pošti 30 vinarjev več**. Pisateljica sama je dolgoletna praktična gospodinja, kateri pa ne manjka kot voditeljici „Gospodinske sole“, tudi teoretične naobrazbe. Knjiga obravnava vse panoge gospodinjstva tako za preprosto, kakor tudi obširnejše gospodinjstvo. Le podrobnosti o kuhinji in kuhinjsko umetnost ni bilo mogoče obrazložiti v splošni knjigi o gospodinjstvu. To poglavje je preobširno; zanj je treba posebne knjige, v kateri gospodinja lahko hitro poišče, kako se pripravi vsaka jed okusno, na priprost način, ter z malimi izdatki. **Vsakdo ve, da zna izkušena in varčna kuharica s skromnimi sredstvi pripraviti boljše in tečnejša jedila, nego slaba gospodinja z bogato izabranimi pripomočki.** Kuhinja zahteva od gospodinje največ izdatkov, zato si tudi gospodinja, ki zna živila pravilno uporabiti pri kuhinji, največ prihrani. Vsa ta umetnost je z največjo natančnostjo obrazložena v naši novi knjigi:

Magdalene Pleiweisove

Slovenska kuharica

Sesti natis priredila

∴ **S. M. Felicita Kalinšek** ∴

solska sestra in učiteljica na „Gospodinski šoli“ v Ljubljani.

Sesti natis te splošno razširjene knjige je izšel v najpopolnejšem, vsestransko ustrežajočem obsegu. Temeljita naobrazba in dolgoletna izkušnja je prirediteljico tako usposobila, da bi bilo težko najti sposobnejših moči za tako delo. Ta dragocena knjiga je izšla v dveh izdajah:

Velika izdaja z mnogimi slikami v besedilu in s 16 finimi barvnimi tabelami, v velikem tudi najmodernejšim zahtevam odgovarjajočem obsegu. Cena broširani knjigi **K 5·20**, fino vezani **K 6·—**, po pošti **30 vinarjev več**.

Okrajšana izdaja brez slik za navadno rabo in vsakdanje potrebe **K 3·—**, fino vezana **K 3·60**, po pošti **30 vinarjev več**.

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.